

Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!

Contents

Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!	2
1. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 1: Truy Sát	2
2. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 2: Kích Tình (h)	4
3. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 3: Dụ Hoặc (h)	5
4. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 4: Dây Dưa Ngày Mưa, Gái Trên Trai Dưới	7
5. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 5: Dây Dưa Ngày Mưa, Tình Một Đêm (h++)	8
6. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 6: Tao, Diệp Hàm Huyền Đã Trở Về!	10
7. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 7: Âm Mưu	11
8. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 8: Cầm Giác Bất An	13
9. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 9: Sao Cô Không Hôn Tôi?	15
10. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 10: Ai Bảo Vợ Chồng Không Lên Được?	17
11. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 11: Chồng À? Mất Anh Tuyệt Đối Có Dĩ!!	19
12. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 12: Chị Gái Sinh Cùng Ngày Cùng Tháng Cùng Năm!	21
13. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 13: Dám Cưới Trộm Không Mời Bà Đây	22
14. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 14: Chồng Ngốc Đánh Ghen. Dám Chua Đây Trời!	24
15. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 15: Vợ, Anh Vẫn Chưa Được Phá Đới Trai!	26
16. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 16: Cho Em Ăn Thịt, Em Ghét Ăn Chay!	28
17. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 17: Rõ Ràng Chồng Đủ Kích Cỡ Cơ Mà	30
18. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 18: Ngại Gì Chứ? Để Tôi Giúp Anh!	32
19. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 19: Lưu Manh Giả Danh Bạch Thỏ	34
20. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 20: Ngon Bằng Anh Không?	36
21. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 21: Vợ! Em Trốn Nhà Theo Trai	38
22. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 22: Kính Thiên Minh, Chờ Em...	39
23. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 23: Chúng Ta Gạo Nấu Thành Cơm Được Không?	42
24. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 24: (h+) Động Phòng Hoa Chúc Muộn	44
25. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 25: Ăn Trộn Vợ Yêu	45
26. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 26: Trình Tiết Không Đáng Sợ Một Xu!	47
27. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 27: Vợ Cướp Tắm Thân Xử Nữ Của Chồng Rồi!	49
28. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 28: Ăn Nhiều Cho Bỏ Thận Nhé!	51
29. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 29: Nụ Hôn Chuồn Chuồn Đạp Nước	53
30. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 30: Nghi Ngờ	55
31. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 31: Ngắm Mưa Hoa Rơi- Cùng Anh	57
32. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 32: Tàn Cảnh Dật Lòng Dạ Hiểm Độc	59
33. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 33: Chuyện Xưa Tàn Gia. Vợ Phải Bảo Vệ Chồng Đó!	61
34. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 34: Diệp Hàm Huyền, Em Là Đồ Ngốc!	64
35. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 36: Nguy Hiểm Cận Kề	65
36. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 37-1: Đêm Sương Biên Giới	68
37. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 37-2: Đêm Sương Biên Giới 2	68
38. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 38: Một Nhát Dao Xuyên Tim!	70
39. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 39: Vũ Minh Hạo! Anh Là Thăng Đê Tiện!	71

40. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đỗ! - Chương 40-1: Máu Và Hoa! 1	73
41. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đỗ! - Chương 40-2: Máu Và Hoa! 2	76
42. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đỗ! - Chương 40-3: Máu Và Hoa! 3	78
43. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đỗ! - Chương 41: Dám Động Vào Người Phụ Nữ Của Tao? . . .	80
44. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đỗ! - Chương 42: Tôi Không Ngại Em Đã Có Chồng!	81
45. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đỗ! - Chương 43: Trình Độ Thả Thính Của Thiên Lão Đại . . .	83
46. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đỗ! - Chương 44: Tôi Không Ngốc!	84
47. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đỗ! - Chương 45: Kẻ Tàn Nhẫn Nhất!	86
48. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đỗ! - Chương 46: Hợp Rồi Tan!	88
49. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đỗ! - Chương 47: Chồng Chưa Từng Thấy Ai Đẹp Trai Như Vậy! .	90
50. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đỗ! - Chương 48: Vợ Ngốc!	92

Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đỗ!

Giới thiệu

Thể loại: Tổng tài, Hắc bang, sủng, sắc, H+Nhân vật chính trong câu chuyện gồm có:Nam chính: Kín

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-tinh-tong-tai-gia-ngoc-cam-du-do>

1. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đỗ! - Chương 1: Truy Sát

Màn đêm huyền ảo như nhung buông xuống cùng với đó là cơn mưa lớn...

Thân ảnh nhỏ nhắn xinh đẹp chạy như bay trên con đường dài. Đôi chân cô gái nhanh thoăn thoắt như lướt trên nước.

“Pằng...Pằng...” Tiếng mưa rơi dù lớn cũng không át nổi tiếng súng.

” Đứng lại, ngoan ngoãn khoan tay chịu trói đi.” Có tiếng người hét phía sau.

” Con khốn này, phía trên dặn dò bằng mọi giá phải bắt được cô ta.”

Diệp Hàm Huyền không kịp nghĩ nhiều, bằng mọi giá cô phải sống và mang cái USB này giao cho chính phủ, bao sinh mệnh đang nằm trong tay cô.

Bả vai truyền đến cảm giác đau nhức, nước mưa xối xả rơi trên người cô.

Đau!

Buốt!

Xót!

Diệp Hàm Huyền cắn răng, cô phải ráng chịu đựng. Cô cứ lao đầu trong bóng đêm chạy mãi thôi...

Mãi đến khi nghe thấy âm thanh huyền ảo từ phía trước, đôi mắt cô sáng bừng lên, Diệp Hàm Huyền vội vàng chạy vào quán bar lớn phía trước.

Mưa tầm tã gội rửa máu tanh...

Đám người áo đen truy sát đằng sau dừng lại, tên thủ lĩnh lên tiếng:

” Chết tiệt, con khốn kia trốn đâu mất rồi.”

“Đại ca, phía trước là quán bar lớn nhất Hải thành, tiện cho việc ẩn nấp.”

Tên thủ lĩnh nghĩ ngợi điều gì đó, ra lệnh:

” Chúng mày chia làm hai, một nửa tiếp tục tiến về phía trước, một nửa theo tao vào tìm con khốn kia. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.”

Một tên đàn em do dự:

“Nhưng mà đại ca à, đây là địa bàn do Thiên gia quản lí, chúng ta...”

Tên thủ lĩnh thẳng tay tát cho hắn một cái, quát:

“Ở đây tao là chủ, chúng mày phải nghe lời tao hiểu chưa? Thiên gia là cái rắm gì? Vào cho tao!”

Tuy nhiên đáy mắt y vẫn có chút sợ hãi, Thiên gia- một trong bốn tổ chức Hắc đạo lớn nhất thế giới, nổi tiếng tàn bạo khét tiếng, người người khiếp sợ.

Giới hắc đạo lưu truyền: “Có thể động đến Mạc lão đại chứ tuyệt đối đừng động đến Thiên lão đại. Mạc lão đại kia một khi ngứa mắt ai sẽ thẳng tay cướp đi sinh mệnh của kẻ đó- còn Thiên lão đại sẽ giày vò kẻ đó từ từ từng chút một, sống không bằng chết!”

.....

Bước ra từ nhà vệ sinh nữ, Diệp Hàm Huyền như thay da đổi thịt. Bộ đồ da màu đen bó sát khi nãy đã được thay bằng chiếc đầm màu đỏ hở một bên vai.

Diệp Hàm Huyền tặc lưỡi, cũng may chiếc đầm cướp được từ một “gái làng chơi” ban nãy chỉ hở một vai, vừa vặn che đi vết thương trên vai cô.

Thân hình cô gái thon thả, vòng eo nhỏ như kiến, bộ ngực quyến rũ ẩn hiện dưới lớp áo mỏng tanh- thật mê hồn.

Diệp Hàm Huyền thẳng lưng, ưỡn ngực mà đi, cô đã diễn thì nhất định phải diễn tròn vai. Khi nãy Diệp Hàm Huyền đã cố tình lấy thỏi son đỏ chót tô đậm lên môi, má đánh một chút hồng, lọn tóc xoắn bồng bênh theo từng bước chân cô.

Những cô gái làng chơi khác khi thấy Diệp Hàm Huyền thì đáy mắt lộ rõ vẻ ghen tị, xì xào bàn tán nhau.

” Hồ ly tinh...”

“Phải đấy, mọi người xem kia, được mỗi khuôn mặt.”

Người khác bĩu môi nói:

“Theo tôi thấy khuôn mặt này cũng là hàng giá thôi, phẫu thuật thẩm mỹ chứ gì nữa.”

Một người khác phụ họa: “Còn bơm ngực nữa kia.”

Diệp Hàm Huyền đang đi, chợt quay đầu lại, khoé môi nhếch lên:

” Cô nói ai phẫu thuật thẩm mỹ, ai bơm ngực?”

Cô gái đó thấy ánh mắt lộ ra tia sát ý của Diệp Hàm Huyền thì khẽ run người, theo bản năng lùi về phía sau. Chợt cô ta nhận thức tại sao mình phải sợ con ả kia? Cô ta cũng chỉ là gái làng chơi như mình, cô ta lấy hết dũng khí bước lên:

” Tôi nói cô bơm ngực đấy thì sao?”

Diệp Hàm Huyền khẽ lướt sang phía bên kia, có người của bọn áo đen đang quan sát cô. Theo logic của người bình thường, đã bị truy sát thì phải trốn kĩ một chỗ, chứ không quang minh chính đại đi như cô- càng không cố ý gây sự với người khác. Vì thế Diệp Hàm Huyền càng phải làm lớn vụ này.

Cô từ từ lấy con dao gọt hoa quả phía bàn, tiến lại gần phía cô gái kia, vẽ mặt hết sức gợi đòn vênh vào nói:

” Sao nào, cô không đi bơm được như tôi nên ghen tị hả? ”

Diệp Hàm Huyền nghịch nghịch con dao gọt hoa quả, khẽ cười nói:

” Để tôi bơm lại ngực cho cô nhé? Cô chẳng phải bơm ngực hồng đó sao? Yên tâm, tôi không tính phí!”

Cô gái kia sợ hãi lùi về phía sau, miệng lắp bắp:

2. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đỗ! - Chương 2: Kịch Tình (h)

Âm thanh náo nhiệt của quán bar át đi tiếng nói của cô ta. Diệp Hàm Huyền từ từ bước đến, cau mày hỏi:

“Cô nói gì cơ? Tôi không nghe rõ.”

Cô gái kia vội xua tay: “Đừng lại đây, cô đừng làm bừa. Cô...”

Diệp Hàm Huyền hất cằm, ra bộ dáng lưu manh hỏi: “Tôi làm sao, nói to lên xem nào.”

Cô gái thấy khoảng cách giữa họ càng thu hẹp lại, vội hét âm lên:

“Cô đừng quên ở đây có nhiều người như thế, giết người đền mạng.”

Diệp Hàm Huyền tiến sát gần phía cô ta, nhắc cằm cô ta lên, tặc lưỡi:

“Ái chà, xem cằm này của cô tiềm bao nhiêu silicon mà còn dám nói tôi hử?”

Nói đoạn cô chỉ tay vào ngực cô ta:

“À quên mất, còn cái này nữa.”

Cô ta khó chịu muốn đẩy Diệp Hàm Huyền ra nhưng dùng hết sức cũng không thoát được.

“Cô buông tôi ra.”

Diệp Hàm Huyền cầm con dao từ từ rạch một khoảng áo của cô ta ra, cô bật cười. Cô nói bừa ai ngờ đúng. Cô ta bơm ngực hồng, vì thế nên phải độn thêm một bên ngực cho cân.

“A...” Cô ta hét lên, vùng vẫy hết sức thoát ra chạy vào hướng trong kia.

Ánh đèn bầy máu nhấp nháy chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp của cô. Diệp Hàm Huyền phất tay, vứt dao xuống đất: “Nhìn gì mà nhìn, mau làm việc của các người đi.”

Diệp Hàm Huyền tìm một góc thừa người ngồi xuống. Chết tiệt, ban nãy chạy khát nước quá, cô cầm vội ly nước hoa quả lên uống. Dòng nước mát lạnh từ từ trôi xuống cổ họng làm cô thấy dễ chịu.

Âm thanh sập sinh ngoài kia thật khiến người ta nhức óc.

“Honey, tôi có thể ngồi cùng em không?” Một anh chàng ngoại quốc đẹp trai tiến lại làm quen cô.

Diệp Hàm Huyền không tiện từ chối, dù sao bây giờ cô đang là cá trong lưới, cần lợi dụng tên này mau chóng thoát khỏi đây mới được. Cô giờ ly rượu hướng người đàn ông gật đầu.

” Xin chào.”

Hắn thấy mỹ nhân “mời chào” thì trong bụng mở cờ, vội vàng ngồi sát Diệp Hàm Huyền, hỏi:

” Em tên là gì?”

“Tên?” Diệp Hàm Huyền giọng điệu bốn cột hỏi.

Người đàn ông phối hợp gật đầu.

“Tôi...không...nhớ. Haha tên tôi là gì? Anh là ai?”

Người đàn ông thấy cô đã say, đặc biệt thấy đôi mắt sáng ngời như ngọc lưu ly, thân hình nóng bỏng kia thì trong lòng ngứa ngáy, tiểu huynh đệ của hắn đã giương cao. Tay người đàn ông lần mò muốn sờ đùi Diệp Hàm Huyền chợt cảm giác đau rất truyền đến.

Diệp Hàm Huyền quát: “Ừc...anh làm trò gì đấy?”

Người đàn ông không chịu nổi lửa nóng dưới bụng nữa, vội vàng tiến đến dìu cô dậy:

” Ngoan, em say rồi, tôi dẫn em đi nghỉ ngơi.”

Diệp Hàm Huyền nhìn như say, kì thực đáy mắt của cô trong suốt, còn lướt qua tia sáng giễu cợt, tên đầu bò này, muốn chơi bà đây hả? Còn chưa có cửa!

“Ừm, nhanh lên.”

.....

Phòng 154.

“Em cởi đồ ra ngủ cho mát đi cưng.”

Người đàn ông chạm vào bàn tay làm Diệp Hàm Huyền khó chịu vô cùng. Trong thân thể cô tựa như bị hàng ngàn con kiến châm đốt, nóng quá! Xem tình hình này, cô đã bị bỏ thuốc rồi! Ly nước hoa quả ban đầu cô uống...

Đờ cờ mờ, Diệp Hàm Huyền chửi thề trong lòng, số cô chó gặm vậy? Uống bữa một ly nước mà cũng trúng thuốc kích thích.

” Xem bộ dáng của em là bị bỏ thuốc rồi đúng không? Ngoan ngoan nghe lời- tôi sẽ cho em sung sướng.”

Nói đoạn người đàn ông như mãnh thú bị bỏ đói lâu ngày nhào đến

3. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ! - Chương 3: Dụ Hoặc (h)

Stop! Anh làm cái quái gì vậy hả?”

Người đàn ông cười tươi, không ngại ngừng mà thần nhiên nói:

“Làm tình.”

Diệp Hàm Huyền lúc này mới quan sát kĩ hắn ta. Thân hình cao, gầy, da trắng, tóc màu bạch kim càng làm cho anh ta toả sáng- giống như vị thần mặt trời Apollo vậy. Đặc biệt đôi mắt màu xanh lam sâu thẳm như bầu trời mùa thu- tuy nhiên lúc này đục ngầu nhuộm màu tình dục.

“Anh cũng bị bỏ thuốc?”

Người đàn ông gật đầu: “Phải. Cô cũng thế, cho nên chúng ta giúp đỡ nhau giải quyết nhu cầu sinh lí.”

Gân xanh trên trán Diệp Hàm Huyền nảy thành từng vạch.

Tên này sao có thể suy nghĩ bằng nửa thân dưới như thế? Đàn ông đúng là khuôn mặt càng thiên thần thì bản chất càng cảm thú.

Người đàn ông thấy Diệp Hàm Huyền không tập trung, nhanh chóng đè cô xuống giường. Bàn tay không an phận sờ eo cô, vuốt ve khiêu khích.

Lửa nóng dưới thân khó khăn lắm Diệp Hàm Huyền mới hạ đi được một chút thì người đàn ông lại khơi gợi lên. Thấy thân thể Diệp Hàm Huyền có chút phản ứng người đàn ông lại càng ham muốn mãnh liệt muốn chiếm cứ cô, đem cô ở dưới thân hành hạ.

Diệp Hàm Huyền muốn vùng vẫy thoát ra, lúc này cô mới chợt nhận ra sức người đàn ông quá lớn- tựa như tảng đá lớn đè trên người cô.

Người đàn ông thô lỗ xé vạt áo sau lưng cô, cảm giác lạnh lẽo khiến Diệp Hàm Huyền khẽ rùng mình. Bàn tay to lớn của hắn từ từ vuốt ve lưng cô, gợi lên ham muốn nguyên thủy của con người.

Đầu Diệp Hàm Huyền như muốn nổ tung, lí trí của cô dần tan rã...

” Buông ra...”

” Cô cần gì phải ráng chống cự chính bản thân mình? Ngoan nào cưng.” Thanh âm mê hoặc vang bên tai Diệp Hàm Huyền.

Diệp Hàm Huyền cố tích tụ tia lí trí còn sót lại, đập mạnh vào ngực người đàn ông.

“A...”

Trước hành động bất ngờ của cô, hắn không kịp né tránh.

Người đàn ông tựa hồ không hài lòng với hành động phản kháng của cô, khuôn mặt hắn tức giận, đôi mắt hiện ra tia sát ý.

Cảm giác nhức nhối truyền đến bả vai Diệp Hàm Huyền. Thằng điên này cứ nhiên bóp đúng chỗ đau của cô.

Máu tươi chậm rãi rỉ ra, nhuộm thấm bàn tay người đàn ông. Hắn bắt ngờ:

“Cô...”

Diệp Hàm Huyền nhân cơ hội y thất thần, nhanh như chớp dùng sức đập vào gáy hắn ta. Cũng may cảm giác đau đớn này khiến cho cô thanh tỉnh đầu óc một chút...

Ra đến cửa, Diệp Hàm Huyền gặp một cô gái tuy trẻ nhưng đầy vẻ phong trần. Chủ ý lướt nhanh qua đầu cô, Diệp Hàm Huyền vẫy tay, ráng kiềm chế bản thân nói với cô gái.

” Phòng 154 có một vị khách, sau khi tôi bồi xong đã ngủ thiếp đi. Anh ta dặn dò tôi đổi người.”

Cô gái kia thấy bộ dáng chật vật của Diệp Hàm Huyền thì đoán ra được phần nào, vui vẻ đồng ý.

” À, quên mất, cô nhớ xem lư hương đốt lên nhé! Người đàn ông này có sở thích như vậy.”

Diệp Hàm Huyền cười trong lòng, tên kia suýt chút nữa cướp đời con gái của cô, bà đây không chơi lại hắn ta, bà đây đi đầu xuống đất. Sử dụng thêm lư hương có mê được, thách anh ta chống cự được. Tình một đêm với gái làng chơi à? Anh ta có mắc bệnh lậu hay gì thì không nằm trong phạm vi quan tâm của cô.

” Cô có phòng nào không?”

Cô gái kia đang vui sướng vì vợ được khách, hưng phấn nói:

“Phòng 611 a...”

” Chờ chút, phòng 611 vị khách này rất khó chiều đấy, đã mấy người bị đuổi ra rồi!”

Cô gái quay sang thì Diệp Hàm Huyền đã đi từ lúc nào...

Diệp Hàm Huyền vội vàng chạy lên tầng 6.

Đến phòng 611 cô không kịp suy nghĩ nhiều đập cửa xông vào. Bây giờ thứ duy nhất cô cần chính là nước lạnh để dập tắt ngọn lửa chết tiệt này. Cũng may cửa phòng không khoá, cả căn phòng tối om như mực, yên tĩnh đến lạ thường- thậm chí có thể nghe thấy tiếng mưa rơi ào ào ngoài kia.

Diệp Hàm Huyền không kịp bật đèn, lao thẳng vào phòng tắm. Cô sờ sờ được bồn tắm. Nước lạnh thật dễ chịu...

Cô ngồi xuống- chợt cảm giác lạ, hình như cô đang ngồi trên da thịt mềm mại...Tay cô còn sờ phải thứ gì đó cứng cứng..

4. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 4: Dây Đưa Ngày Mưa, Gái Trên Trai Dưới

Diệp Hàm Huyền chưa kịp phản ứng thì nụ hôn bá đạo chiếm cứ lấy khoang miệng cô. Thân hình người đàn ông cao lớn đè xuống cơ thể nhỏ bé của cô.

Cô cảm giác được dị vật nóng rực cứng rắn của anh ta đang chống đỡ ở bụng dưới của mình. Trong lòng cô hoảng loạn, há miệng muốn cắn lưỡi anh ta thì chiếc lưỡi kia như con rắn, khuấy đảo khoang miệng cô.

Nước dãi lạnh cũng không khiến cô tỉnh táo hơn chút nào. Đôi tay không an phận của anh ta nhào nặn trong ngực cô. Bàn tay như có điện đem đến cho cô từng trận tê dại, thân thể không nhịn được run rẩy dù cách một lớp vải.

“Ừm...” Diệp Hàm Huyền không kìm được rên nhẹ.

Ngoài trời từng giọt mưa nặng nề rơi xuống đất..

“Tách...”

Thần trí Diệp Hàm Huyền như quay cuồng cùng đất trời ngoài kia.

Xa lạ thủy triều tình dục ồ ạt lấn chiếm lí trí cô...

Thân thể Diệp Hàm Huyền mềm nhũn nằm dưới thân anh ta.

“Xẹt...”

Người đàn ông thô lỗ xé nát chiếc đầm đỏ đang ôm sát cơ thể cô. Trời quá tối, người đàn ông chỉ có thể mơ hồ thấy từng đường cong đang ẩn hiện qua tia sáng hắt ngoài cửa.

Anh ta tiếp tục nhào nặn ngực cô, giày vò cô.

Bất chợt anh ta bế cơ thể của cô, nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng tắm, tiến về phía chiếc giường Kingsize, mạnh mẽ ném cô xuống giường.

Lưng truyền đến cảm giác đau nhức khiến Diệp Hàm Huyền tỉnh táo một chút. Cô như con cá trên thớt để mặc người ta dằm xéo.

Giường ga màu trắng tinh không những không lặn át màu da của cô, trái lại còn tôn lên làn da trắng sứ ngọc ngà.

Bụng dưới của Diệp Hàm Huyền sục sôi lửa nóng. Thuốc kích tình đang phát huy tác dụng đến cao trào, thân thể cô vận vẹo khó chịu- tựa như mời gọi người đàn ông.

Anh ta dùng răng ngậm chặt nụ hoa của cô, day day, dày vò- như muốn cắn đứt nó vậy.

Hai má Diệp Hàm Huyền đỏ ửng, hai mắt nhu mì, môi đỏ ướm ắt, trên tóc còn vương vãi giọt nước khi này. Cô biết mình không chống cự được nữa, tên nam nhân chết tiệt này, cố tình đùa cô sao? Làm thì làm nhanh đi, giải quyết dứt điểm đi.

Dần dần trên ngực cô lấm tấm dấu hôn đỏ như hoa đào, càng quyến rũ mê người.

“A...Nóng quá...Tôi khó chịu, nhanh...” Thanh âm trong veo của Diệp Hàm Huyền vang lên, lúc này do tác dụng của thuốc kích tình lại thêm vài phần kiều mị.

Dù trong bóng tối nhưng Diệp Hàm Huyền có thể thấy được đôi mắt sâu thẳm, lạnh lùng của người này.

Thanh âm khàn khàn không cảm xúc vang lên:

” Cầu xin tôi.”

Diệp Hàm Huyền cắn chặt khoé môi, máu tươi rỉ ra, cô quật cường không mở miệng, dù cô chết trong dục hoả cũng tuyệt đối không hạ mình trước người khác.

Người đàn ông tựa hồ không hài lòng với phản ứng của Diệp Hàm Huyền, anh ta nhú mày lại khi nghĩ thấy mùi tanh nồng, giọng điệu trào phúng vang lên:

” Ngu suẩn.”

Diệp Hàm Huyền quả thực muốn điên rồi, được thôi, không muốn chủ động chứ gì? Bà đây chủ động! Đừng tưởng bà đây không biết anh cũng bị trúng mị được, chỉ là đang kiểm chế thôi.

Diệp Hàm Huyền xoay người, đề người đàn ông xuống, vênh mặt khiêu khích:

“Thế nào, không muốn ở trên? Vậy được, tôi ở trên! Gái trên trai dưới.”

5. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ! - Chương 5: Dây Dưa Ngày Mưa, Tình Một Đêm (h++)

Cảnh báo: Chương này H nặng, phù hợp với độ tuổi 18+

Ai không thích thì bỏ qua chương này nha ^^

Diệp Hàm Huyền đề anh ta xuống, bàn tay nhỏ loạn xạ cào cào trong ngày anh ta, vụng về dùng răng cạy miệng người đàn ông. Hương thơm nam tính sộc vào mũi cô, mũi chạm mũi, môi chạm môi- cơ thể hai người tựa như hoà vào làm một.

Người đàn ông này khá bất ngờ trước hành động táo bạo, quyết liệt của cô gái, anh cư nhiên bị một cô gái yếu đuối đè dưới thân? Có mất mặt không cơ chứ?

Ngực cô phập phồng trên cơ thể anh, anh cảm giác được tiểu huynh đệ của mình vì nóng mà sắp hồng tới nơi rồi! Con nhỏ này hôn thật kém cỏi, vụng về.

Nhưng không hiểu sao đây là lần đầu tiên anh hứng thú với con gái, mỗi hành động của cô đều gợi lên ham muốn mãnh liệt trong anh.

“Xẹt...” Chiếc áo trắng tinh của anh bị xé đôi cùng với đó là thanh âm cáu kính của cô gái.

“Mẹ kiếp, vướng víu quá, bà đây xé.”

Dù trong bóng tối Diệp Hàm Huyền cũng thấy được thân thể cường tráng của người đàn ông dưới ánh sáng mờ mờ từ cửa sổ rọi vào. Cơ bụng sáu múi, thắt lưng hẹp mà hữu lực. Quần của hắn đã được cởi ra từ lúc nào, lúc này đây hắn loã thể nằm đó, vật kia ngẩng cao đầu.

“Sao muốn đề chết ta thì đề đi.”

Diệp Hàm Huyền có thể cảm nhận được người đàn ông này đang cong môi cười, tiếng cười đầy tà khí khiến cô run rẩy.

Sau đó bàn tay thon dài nắm lấy cầm cô, mân mê đôi môi đỏ mọng kiêu diễm của cô. Giọng nói khàn khàn vang lên.

” Cô quá chậm, cô không đề chết ta được vậy ta đành phải tự mình ra tay.”

Vừa dứt lời, người đàn ông lật lại thân, đem cô áp xuống, hung hăng hôn lên môi Diệp Hàm Huyền.

” Đứng!”

Tiếng kinh hô của Diệp Hàm Huyền bị ép nuốt vào trong cổ, đầu lưỡi anh thừa cơ tách hàm răng ra, chui vào trong miệng nhỏ của cô.

Chợt máu tanh sộc trong khoang miệng. Đầu lưỡi của anh đau rát, bị cô cắn rách đến rỉ máu.

Anh ngồi thẳng người dậy, muốn đi rửa sạch vết máu, quá bẩn. Nhìn cô gái dưới thân sắp ăn đến miệng lại không cam lòng.

Anh bỗng đứng cười lớn.

Tiếng cười vang vọng khắp căn phòng, hoà cùng tiếng mưa- tựa như âm thanh quỷ dữ đòi mạng.

Nụ cười trên mặt anh nguy hiểm tới cực điểm, anh nhú mào, một tay giữ chặt cổ tay Diệp Hàm Huyền, một tay khác đem hai chân đang khép chặt của cô mở lớn.

Anh nghĩ phản ứng của cô gái này run rẩy, thiếu kinh nghiệm, chắc hẳn là lần đầu. Vì thế muốn dịu dàng với cô một chút, cho cô khúc dạo đầu nhẹ nhàng- ai ngờ lại bướng bỉnh đến thế!

Được! Anh chiều, không giằng vò cô dưới thân, anh mang họ mẹ!

“A...”

Diệp Hàm Huyền cảm giác một trận đau nhức như muốn xé rách da thịt từ hạ thân truyền đến. Người đàn ông căn bản không cho cô khúc dạo đầu, trực tiếp đi vào thân thể cô. Dòng máu trinh nữ đỏ tươi chảy ra dưới đùi....

Môi Diệp Hàm Huyền mấp máy:

” Dậy, cứu em...”

.....

Cùng lúc đó.

Cục tình báo Quốc gia.

” Vũ cục trưởng, Tần thượng tướng, người chúng ta cử đi thăm dò, thậm chí huy động lực lượng cảnh sát vẫn chưa tìm thấy Diệp tiểu thư.” Người nọ cung kính đáp.

” Chết tiệt...”

Tần Cảnh Dật xiết chặt bàn tay, tiểu Huyền Nhi của anh nhất định không được xảy ra chuyện gì. Anh mới đáp máy bay xuống nước thì nghe tin dữ chạy ngay đến đây.

Bên kia Vũ Minh Hạo cũng không khá hơn bao nhiêu, ánh mắt anh cũng tràn ngập tơ máu, nhiệm vụ lần này quá nguy hiểm, anh đã cố tình phân công cho người khác, ai ngờ cô quá cố chấp, quá mạnh mẽ, tiếp nhận nhiệm vụ cấp S này. Đến khi anh phát hiện ra thì đã là nửa tiếng trước.

Hai ngày rồi không có lấy một tin tức gì của cô.

“Bằng mọi giá phải tìm ra Huyền Nhi cho tôi.” Giọng nói bá đạo vang lên, tràn đầy sự uy hiếp chí mạng.

Người kia lắp bắp run rẩy:

“Dạ. Tôi đi làm ngay.”

Y chạy ngay khỏi căn phòng, sát khí quá nặng nề, ở đây sẽ chết sớm mất.

Căn phòng yên tĩnh trở lại, hai người đàn ông, cùng một tâm sự, cùng lo lắng cho một cô gái...

Ngoài trời mưa mỗi lúc một nặng hạt....

6. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ! - Chương 6: Tao, Diệp Hàm Huyền Đã Trở Về!

Năm năm sau...

Biệt thự Tần gia.

Hành lang dài tĩnh mịch, ánh sáng đèn pha lê nhạt nhoà chiếu xuống, đem hành lang dài bao phủ càng thêm thần bí, cổ kính.

Tần gia là gia tộc có lịch sử lâu dài bậc nhất ở Trung Hoa, nghe đồn là hậu duệ Tần Thủy Hoàng.

“Chát...!!!”

Diệp Hàm Huyền vừa mới xoay người thì má liền bỏng rát, cảm giác đau đớn lan truyền đến tứ chi cô. Cô không hề bất ngờ, bởi lẽ dù có không để ý, với thân thủ của cô thì cát tạt kia của Tần Gia Dung cũng chẳng thể nào chạm được vào da thịt cô.

Diệp Hàm Huyền chính là cố tình để cô ta đánh.

” Con khốn, đến ngay cả người đàn ông của chị mày, mày cũng dám ve vãn? À, mày cũng không xứng làm em gái tao, bởi vì mẹ mày chỉ là con tiểu tam bản thủ, dùng thủ đoạn ti bỉ với cha tao.” Giọng nói cay nghiệt của Tần Gia Dung vang lên thật chói tai.

Chân mày Diệp Hàm Huyền càng nhíu chặt hơn, đáy mắt cô hiện lên vài tia sáng lạnh lẽo thấu tim. Cô dùng lưỡi liếm đi vết máu đang rỉ trên môi.

Sau đó động tác của Diệp Hàm Huyền nhanh như cắt, một tay chế trụ Tần Gia Dung, ép cô ta vào góc tường.

Tiếng “Chát...chát....chát...” vang lên liên hồi, như một bản nhạc vô cùng êm tai.

“Có giỏi mày nhắc lại cho tao xem nào?”

“Tao nói mẹ mày là...”

Tần Gia Dung chưa kịp nói hết, tiếng nói của cô ta đã bị ngắt quãng bởi tiếng chát giòn tan. Diệp Hàm Huyền trầm giọng đe dọa:

” Mày nói thêm một câu nữa xem, tao đảm bảo cái miệng nhỏ của mày không dùng được nữa.”

Đáy mắt Tần Gia Dung rõ ràng là kinh sợ, trong trí nhớ của cô ta, trước đây Diệp Hàm Huyền luôn cam chịu cô ta, nhìn thấy cô ta đều đi đường vòng. Vì cái gì mà năm năm không gặp con khốn này lại thay da đổi thịt đến vậy?

Tần Gia Dung uất ức cắn môi, cô ta không cam tâm, cô ta lấy hết can đảm hét to:

” Diệp Hàm Huyền, dựa vào đâu Dật là từ nhỏ luôn yêu thương chiều chuộng mày, rõ ràng tao mới là em gái cùng cha cùng mẹ với anh ấy, tại sao?”

“Trong nhà này chỉ cần có sự xuất hiện của mẹ con mày đều không yên. Chẳng phải mày biến mất sáu năm rồi sao? Mày quay lại làm gì?”

Tần Gia Dung cười điên cuồng nói:

” Phải rồi, mày quay lại để cướp Minh ca ca của tao. Tại sao số mày may mắn đến thế? Minh ca ca chỉ bốc thăm thôi mà lại chọn trúng mày. Tại sao? Tao mới là người yêu thương anh ấy sâu đậm, tao mới là đại tiểu của Tần gia, tao là phượng hoàng chân chính.”

Cô ta bắt chắp chỉ tay vào Diệp Hàm Huyền nói:

” Mày chỉ là con gà rừng, không học vấn. Tao so với mày từ nhan sắc, học vấn đều hơn? Mày theo họ con mẹ mày, họ Diệp, không phải họ Tần danh giá của tao. Tại sao Minh ca ca lại chọn mày, tao không cam tâm.”

Diệp Hàm Huyền đứng bên kia sắc mặt bình thản, tựa như người trong câu chuyện chỉ là người qua đường, không phải là cô. Cô đã quá quen với những lời lẽ chua ngoa, bần thủ này của Tần Gia Dung.

Trước đây cô nghĩ Tần Gia Dung trẻ tuổi không muốn chấp vật với cô ta, hơn nữa phu nhân và Dật đối xử với cô rất tốt, Tần Gia Dung dù gì cũng là máu mủ ruột thịt của họ, Diệp Hàm Huyền không thể vong ơn bội nghĩa.

“Mày nói tao, tao có thể nhịn, nhưng tuyệt đối không được động vào mẹ tao biết chưa? Mày nên cảm ơn phu nhân với Dật ca, nếu không tao không tha cho mày dễ dàng vậy đâu!”

Diệp Hàm Huyền buông tay ra, thân thể ngã xuống đất, tóc tai rối bù, khuôn mặt thanh tú sưng vù như mặt heo, chập vạt vô cùng. Còn đâu dáng vẻ đại tiểu thư cao cao tại thượng khi nãy.

Ánh đèn mờ ảo chiếu trên bờ vai gầy của Diệp Hàm Huyền, cô khoanh tay đứng trên cao nhìn xuống, như vị nữ vương điện hạ cao cao tại thượng.

” Tao đứng ở đây muốn thông báo với mày, tao Diệp Hàm Huyền đã trở lại. Những thứ mày đã cướp của tao, tao sẽ từ từ đòi từng thứ một.”

Diệp Hàm Huyền nói xong quay người đi thẳng, bóng lưng của cô kiên cường mà thẳng tắp.

Mãi một lúc sau Tần Gia Dung mới sực tỉnh, nhớ lại ánh mắt lạnh thấu băng của Diệp Hàm Huyền khi nãy, trong lòng cô ta run lên mãnh liệt. Cô ta lẩm bẩm:

“Không, Diệp Hàm Huyền, tao mới là đại tiểu thư của Tần gia, tao mới là vợ của Kính Thiên Minh, những thứ gì của tao, mày đừng hòng cướp đoạt.”

Nói xong ánh mắt Tần Gia Dung loé lên tia ác độc, tơ máu thù hận đọng đầy trong mắt. Còn đâu dáng vẻ dịu dàng, ngoan ngoãn thường ngày khi đứng trước mọi người.

Mọi người nhớ ủng hộ cho ta đó nha ^^

Đừng quên vote cho ta có động lực đó >

#Uyenca

7. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ! - Chương 7: Âm Mưu

Diệp Hàm Huyền đi xuống phòng khách lại khẽ ngẩn người.

Biệt thự Tần gia không theo phong cách châu Âu mà giới quý tộc hay dùng mà là phong cách Trung Hoa cổ đại. Dù đã sống ở đây nhiều năm nhưng Diệp Hàm Huyền vẫn phải thán phục sự hoa lệ của nó.

” Vừa mới về nhà mà đã tính trốn đi đâu rồi?” Thanh âm quen thuộc vang lên- quen thuộc đến nỗi thỉnh thoảng lại xuất hiện trong giấc mơ của cô.

“Nhà” sao? Thì ra cô cũng có nhà...

Bỗngưng lại muốn nhào vào lòng anh ấy khóc một trận.

Diệp Hàm Huyền quay đầu lại thì thấy Tần Cảnh Dật yêu nghiệt đứng đó. Khuôn mặt anh đúng chất người Trung. Khuôn mặt anh đẹp đến nỗi dù dùng bất cứ từ ngữ nào cũng là một sự xúc phạm tới anh, đặc biệt là đôi mắt phượng hẹp dài thâm thúy làm người ta cảm giác thế giới này cũng chẳng lớn hơn đôi mắt của anh.

Tần Cảnh Dật chậm rãi tiến về phía Diệp Hàm Huyền.

Cô không nhịn được mà bước lùi về sau một bước, đôi môi khẽ mím lại không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

“Tiểu Huyền Nhi, đã lâu không gặp.”

Khuôn mặt đẹp đẽ của Tần Cảnh Dật được phóng đại trước mắt cô, Diệp Hàm Huyền thốt ra:

“Dật ca, đã lâu không gặp.”

Trong phút chốc cơ thể Diệp Hàm Huyền nằm trọn trong vòng tay ấm áp của Tần Cảnh Dật. Lúc này Diệp Hàm Huyền quan sát kĩ thì thấy trên trán anh lấm tấm vài giọt mồ hôi, trên người anh còn mặc quân phục, trên vai đeo huy hiệu chong chóng, có bốn ngôi sao- là thiếu tướng.

Từ trước đến giờ, vị trí chủ chốt trong quân đội đều do người Tần gia nắm giữ. Đến thế hệ của Tần lão gia- cũng là cha Diệp Hàm Huyền, do mẹ của cô nhân lúc ông say rượu quan hệ với ông. Chuyện này vô tình Tần phu nhân- mẹ của Tần Gia Dung biết được, hai người bất hoà, Diệp lão gia chán nản không để ý tới công việc, dù vẫn nắm quyền quản lí quân đội nhưng danh tiếng không cao.

Người người đồn đại một gia tộc huy hoàng như Tần gia đến đây là kết thúc, ai ngờ...

Ai ngờ người ta lại sinh được một đứa con trai tốt. Tần Cảnh Dật tuyệt đối là hậu bối ưu tú nhất của Tần gia, được mệnh danh là thiên tài của thiên tài. Nụ cười trên mặt anh luôn ấm áp như gió xuân sưởi ấm lòng người.

“Đã quá lâu rồi, còn quên đường về nhà luôn.” Giọng điệu hờn dỗi vang lên bên tai.

Diệp Hàm Huyền không biết nói gì, chỉ có thể nghẹn ngào nói.

” Em xin lỗi, em...”

Trước mặt anh ấy, cô đều yếu đuối vô dụng như vậy. Dù mẹ của cô là người gây lên bao đau khổ, bất hạnh cho gia đình anh nhưng anh vẫn luôn tươi cười ngọt ngào, vẫn luôn che chở bảo vệ cô.

“Không sao, nếu có gì đau khổ uất ức bấy lâu nay thì cứ khóc ra đi. Có anh ở đây rồi! Chuyện cũ nếu không muốn nhắc thì đừng nhắc.”

Diệp Hàm Huyền không kìm chế được khóc nức nở trong lòng anh. Bờ vai rắn chắc này luôn tạo cho cô cảm giác an toàn.

Từ nhỏ Diệp Hàm Huyền đã tự lập từ sớm. Tần lão gia rất ghét cô, vì cô chính là minh chứng rõ ràng cho sự phản bội của ông- dù ông không cố tình gây lên. Cô cũng coi như không có cha đi. Còn mẹ cô thì rất lạnh nhạt, ít quan tâm tới cô nhưng kì thực trong lòng bà rất yêu thương cô. Chỉ tiếc năm năm trước bà đã đột ngột qua đời...

” Con bé này, xem em đã gây tới mức nào rồi!”

Chợt Tần Cảnh Dật thả Diệp Hàm Huyền ra, kéo tay cô về phía cửa:

” Nếu không thích ở đây thì anh dẫn em đi, chúng ta đến trung tâm mua sắm, rồi anh đưa em đến một nơi ăn tối, khung cảnh rất tuyệt, đảm bảo em thích.”

Diệp Hàm Huyền chưa kịp nói gì thì cánh tay đã bị anh lôi đi. Anh ân cần mở cửa xe cho cô, thắt dây an toàn cho cô rồi mới ngồi vào vị trí lái.

Chiếc lamborghini màu bạc từ từ rời khỏi Tần gia. Diệp Hàm Huyền quay đầu nhìn xích đu mà hồi nhỏ cô thường lén chạy đến ngồi khóc, cả khu vườn xanh rì kia nữa...Biệt thự Tần gia nhỏ dần rồi khuất dạng.

Ở cửa chính Tần gia, Tần Gia Dung đã đứng đó từ bao giờ. Cô ta khi nãy đứng trên hành lang quan sát sự dịu dàng ấm áp của người anh trai mình, anh ấy luôn lạnh nhạt với cô.

” Diệp Hàm Huyền, Dật ca là anh trai ruột thịt cùng cha cùng mẹ với tao, mày chỉ là đứa con hoang, tại sao anh ấy luôn bảo vệ mày?”

Khuôn mặt cô ta càng lúc càng cay nghiệt, từ từ lấy điện thoại gọi vào một số. Bên kia nhanh chóng nhấc máy.

” Alo, tôi phải làm gì bây giờ, con khốn Diệp Hàm Huyền đã trở lại còn khó đối phó hơn một năm trước.”

Tiếng gõ bàn “lách cách” từ đầu bên kia điện thoại vang lên. Một lúc sau người bên kia lạnh lùng nói:

” Đêm dài lắm mộng vậy thì giết cô ta đi.”

Diệp Hàm Huyền siết chặt điện thoại, khuôn mặt độc ác vằn vện vì sung sướng:

“Được, tôi muốn xin chút người từ ngài.”

” Cô biết thất bại thì địa ngục đang mở cửa đợi cô đấy! Cô đừng quên thân phận mình, chẳng qua là quân cờ trong tay tôi, cũng đừng quên thân phận mình. Tôi có thể khiến cho cô thành phượng hoàng Tần gia, cũng có thể khiến cho cô mất đi tất cả.”

Sắc mặt Tần Gia Dung trong nháy mắt trở lại tái nhợt, cô ta cắn môi nói:

” Tôi biết rồi...”

Tất máy Tần Gia Dung ném tan chiếc điện thoại, đôi mắt đỏ ngầu vì thù hận:

“Diệp Hàm Huyền, đừng trách tao, nếu mày ngoan ngoãn sống nốt cuộc đời còn lại ở ngoài kia thì đã không có việc gì. Tao sẽ giết mày như con mẹ mày vậy!”

8. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đỗ! - Chương 8: Cảm Giác Bất An

Siêu thị nằm ở phía trung tâm thành phố, cách biệt thự Tần gia không xa, tầm mười năm phút chạy xe.

Tần Cảnh Dật mỉm cười ưu nhã, mở cửa xe, hơi cúi người bày ra tư thế:

” Nữ vương điện hạ, mời người xuống xe.”

Diệp Hàm Huyền bật cười. Đã lâu lắm rồi cô không cười vui vẻ đến vậy. Cô nắm lấy bàn tay của Tần Cảnh Dật, từ từ bước xuống.

Hôm nay Diệp Hàm Huyền một thân váy trắng như tuyết. Nếu người bình thường mặc sẽ bị màu trắng đè mấy tông da. Diệp Hàm Huyền không những không bị ảnh hưởng, trái lại màu trắng càng tôn lên khí chất cao quý, trong trẻo của cô.

Tần Cảnh Dật y phục quân đội màu đen, Diệp Hàm Huyền màu trắng, tưởng chừng đối lập mà lại hoà hợp đến lạ thường. Hai người đi đến đâu đều thu hút mọi ánh nhìn.

Đoạn đường ngoài bãi gửi xe...

Kính Thiên Minh thần thờ trước hình ảnh người con gái mặt váy trắng đẹp dễ tựa thiên thần. Đặc biệt là đôi mắt, linh động, long lánh như phản chiếu cả một bầu trời sao lấp lánh.

Tóc cô gái đen như nhung, dài tới tận hông, tung bung trong gió và nắng.

Mãi đến khi thân ảnh cô biến mất anh mới kịp hoàn hồn.

“Này, anh sao thế?”

Bạch Thiên Ân đóng cửa ô tô lại, cô mới ở trong xe tìm chiếc khuyên tai đánh rơi, vừa bước ra thì thấy Kính Thiên Minh ngây người. Bước chân không nặng cũng không nhẹ, người có thánh giác tốt như anh không thể không nghe thấy, vậy mà...

Kính Thiên Minh lắc đầu, khôi phục dáng vẻ lạnh nhạt thường ngày. Anh tiến về phía chiếc Ferrari đời mới nhất, nói:

“Thiên Ân đi thôi!”

“Ai da, chẳng phải anh vừa ra ngoài hóng gió sao, để em hóng gió một chút không được sao?”

Bạch Thiên Ân đang định kì kèo thêm thì bất gặp ánh mắt sắc bén của Kính Thiên Minh, cô lập tức im miệng, ngoan ngoãn mở cửa xe, ngồi ngay ngắn.

Chiếc Ferrari màu đỏ lao như tên bắn, chẳng mất chốc biến mất ở giao lộ...

....

Trong siêu thị.

Sau hai tiếng đồng hồ, Tần Cảnh Dật và Diệp Hàm Huyền gần như càn quét cả cái siêu thị này, nhìn số tiền trong thẻ Tần Cảnh Dật ít đi, một trận ảo não nổi lên trong lòng cô.

” Dật, anh định mua đồ cả đời cho em dùng hả?” Diệp Hàm Huyền ai oán lên tiếng.

Tần Cảnh Dật thông dong đáp:

“Em bớt tự mình đa tình đi, anh đang tự mua đồ cho mình, tiện tay hàng khuyến mãi nên mới mua cho em.”

Diệp Hàm Huyền, “....”

Đây rõ ràng là muốn mua đồ cho cô nha! Anh ấy còn chối, không ngờ Dật cũng có mặt dễ thương như thế...

“Em có dự tính thế nào cho tương lai?”

Diệp Hàm Huyền thấy xót xa trong lòng, vẫn là anh ấy hiểu cô nhất, không hỏi quá khứ, mà chỉ quan tâm đến hiện tại và tương lai của cô, dù năm năm trước cô bỏ đi không một lời từ biệt...

“Em vẫn làm ở Cục tình báo quốc gia.”

Tần Cảnh Dật nghe thấy “cục tình báo quốc gia” đáy mắt anh lạnh đi vài phần, anh cương quyết lắc đầu:

“Không được, công việc quá nguy hiểm, không thích hợp với cô gái như em. Anh sẽ sắp xếp cho em làm ở Cục công an.”

Diệp Hàm Huyền muốn quay về Cục tình báo Quốc gia đương nhiên có lý do riêng của cô.

Cục tình báo là nơi nắm giữ tất cả các thông tin quan trọng của chính phủ, cô nhất định phải điều tra ra chân tướng năm năm trước.

“Dật, em thực sự không sao! Em biết mình thích gì và phải làm gì. Em không còn là cô bé cần anh bảo vệ nữa, xin hãy tin em.”

Tần Cảnh Dật nhìn sâu vào đôi mắt cô, đầy quật cường, cố chấp.

Năm năm trước anh đã không bảo vệ được cô, anh rất sợ cô em gái nhỏ này sẽ biến mất không quay trở lại nữa...

“Không được.”

Diệp Hàm Huyền mím chặt môi nói:

“Em nhất định phải làm công việc này, quyết không lùi bước.”

Trên đường về không khí có chút nặng nề. Tần Cảnh Dật tiện tay mở đài truyền hình.

“Theo tin tức mới nhất, Tổng giám đốc Kính gia- Kính Thiên Minh, vừa gặp tai nạn giao thông hết sức nghiêm trọng, có thể nguy hiểm đến tính mạng....”

Tổng tài Kính gia? Kính Thiên Minh?

Tần Cảnh Dật khẽ nhíu mày, đây không phải là vị hôn phu của tiểu Huyền Nhi sao?

Anh đã cho người đi thăm dò về Kính Thiên Minh đó, quả thực không hề đơn giản, chắc chắn không chỉ là một tổng tài bình thường. Người này sâu không lường được.

Gả Huyền Nhi cho người như vậy bản thân anh cũng không yên tâm, chết cũng tốt.

Diệp Hàm Huyền bỗng nhiên cảm thấy bất an, cô đưa mắt ra nhìn thành phố nhỏ bé. Họ đang đi trên đoạn đường cao tốc phía trên thành phố.

Ánh hoàng hôn đỏ rực.

Một ngày lại sắp sửa kết thúc. Quy luật tự nhiên mà...

Diệp Hàm Huyền tự hỏi lòng, có gì đáng buồn cơ chứ? Không biết mỗi ngày kết thúc có bao nhiêu sinh mệnh rời bỏ nhân gian?

9. Tổng Tài Giả Ngốc Cấm Dụ Dỗ! - Chương 9: Sao Cô Không Hôn Tôi?

Một ngày mới lại bắt đầu.

Ánh nắng buổi sớm dịu nhẹ xuyên qua từng kẽ lá. Diệp Hàm Huyền có thể nhìn thấy rõ từng giọt sương long lanh còn đọng lại, đẹp như pha lê vậy!

Diệp Hàm Huyền hít sâu, xiết chặt tay, con đường này cô nhất định phải đi, cục tình báo là nơi cô buộc phải đến.

Cô ngẩng đầu nhìn mặt trời cười nhạt, rất nhanh thôi, chân tướng năm năm trước sẽ được phơi bày ra ánh sáng...

Tần Gia Dung à, những chuyện cô đã làm, tôi tuyệt đối không bỏ qua!

Cục tình báo Quốc Gia.

Người đàn ông ngồi hiên ngang trên ghế tựa, dung nhan tuấn mỹ trời phú. Ngón tay thon dài của anh lướt nhẹ trên tờ giấy.

“Huyền Nhi, những thông tin cơ mật này, em lấy ở đâu?” Giọng nói Vũ Minh Hạo khàn khàn mang theo sự kích động không hề nhỏ.

Diệp Hàm Huyền cười cười, nghiêm túc nói:

“Vũ cục trưởng, tôi có tên họ đầy đủ, Diệp Hàm Huyền.”

Đáy mắt Diệp Hàm Huyền loé lên tia sắc bén, nhìn thẳng vào mắt Vũ Minh Hạo, tiếp tục nói:

“Chừng này thông tin đủ lý do để tôi quay về chức vụ phó cục trưởng được rồi chứ?”

Vũ Minh Hạo lơ đãng nhìn Diệp Hàm Huyền:

“Năm năm trước e đi không một lời từ biệt, chỉ để lại một mẫu tin nhắn ba chữ ”Tôi còn sống“. Bây giờ em nói muốn quay lại là quay lại?”

Diệp Hàm Huyền trước lời chất vấn kèm chút oán trách từ Vũ Minh Hạo, cô bình thản tới cục điểm.

“Năm năm trước, tôi nhớ còn một nhiệm vụ cấp SS, đó là điều tra nơi ở của vị quan chức chính phủ cấp cao tham ô rồi sau đó thủ tiêu ông ta. Đã treo bao năm và chưa ai hoàn thành?”

Vũ Minh Hạo thần sắc phức tạp nhìn Diệp Hàm Huyền, cô như bông hồng nhưng rực đỏ kiêu sa quyến rũ, cơ mà trên người lại vô số gai nhọn.

Diệp Hàm Huyền tiếp tục nói:

“Tôi dùng thời gian năm năm hoàn thành nhiệm vụ cấp SS, cộng thêm chừng đấy tin tức quan trọng, coi như thời gian năm năm là đi làm nhiệm vụ đi.”

“Lý do của em thật tuyệt vời.” Vũ Minh Hạo tán thưởng.

Diệp Hàm Huyền đứng dậy, tươi cười nhìn:

“VẬY nha Vũ cục trưởng, bao giờ đi làm phiên thông báo cho tôi. Cảm ơn.”

Vũ Minh Hạo vội vàng đứng ngay dậy, lôi kéo cổ tay Diệp Hàm Huyền, chưa xốt nói:

“Em không thể tha thứ cho anh được sao? Anh đã nói, anh sẽ chịu trách nhiệm mà.”

Diệp Hàm Huyền rút tay ra, thần sắc chán ghét nhìn anh: “Những chuyện đã làm thì cũng đã làm rồi? Anh còn muốn chịu trách nhiệm với tôi? Xin lỗi, thứ cho tôi không thể phụng bồi.”

“Em...”

“À quên mất.”

Diệp Hàm Huyền đang định bước đi thì quay đầu lại, mở túi sách ra lấy một tấm thiệp màu trắng.

“Tháng sau là hôn lễ của tôi. Nếu cục trưởng không phiền thì mời anh ghé thăm.”

Vũ Minh Hạo sắc mặt cực kì tệ.

“Em không biết sao? Thông tin cục tình báo vừa nhận được vị hôn thê của em gặp tai nạn đầu óc có chút vấn đề, hay nói cách khác là tên gốc đó em có biết không?”

“Diệp Hàm Huyền- tôi thà lấy tên gốc còn hơn lấy tên đề tiện như anh!”

Lời vừa nói Diệp Hàm Huyền quay lưng bỏ đi. Để lại trong mắt Vũ Minh Hạo bóng lưng xinh đẹp...

“Huyền Nhi, xin lỗi em, tất cả là lỗi của tôi. Cả đời này em chỉ có thể là vợ của Vũ Minh Hạo tôi, người khác đừng hòng mơ tưởng.”

.....

Diệp Hàm Huyền vừa nhận được tin nhắn từ Tần phu nhân nói là đến bệnh viện thăm chồng tương lai của cô- Kính Thiên Minh.

Haizz, chỉ cần nhìn khuôn mặt đẹp đẽ nhưng bản chất lại cặn bã, ti tiện của Vũ Minh Hạo kia, Diệp Hàm Huyền lại thấy buồn nôn ghê gớm!

Gần đây cô gặp phải vận cứt chó gì thế không biết!!

Tối hôm qua Tần Cảnh Dật đã gọi cho cô, nói rằng đầu óc Kính Thiên Minh kia do gặp tai nạn mà có vấn đề, anh nhất quyết phải giải trừ hôn ước cho cô. Diệp Hàm Huyền phải thề thốt mãi.

“Cả đời này không phải anh ta em không gả.”

“Gốc có sao chứ, suốt ngày ngắm khuôn mặt yêu nghiệt kia còn chưa đủ mãn nhãn hay sao Dật ca?”

Cuối cùng Tần Cảnh Dật cũng không lung lay được ý chí của Diệp Hàm Huyền.

Khi cô đến bệnh viện đã là 11h trưa.

Trên tay Diệp Hàm Huyền xách theo một đồng hồ, nào là hoa quả, nước ngọt...Nói chung là những thứ người ăn được.

Diệp Hàm Huyền bước vào phòng thì thấy người đàn ông lười biếng dựa trên thành giường, còn đang ngáp ngáp, như một chú mèo nhỏ vô cùng đáng yêu.

Anh ta quay người nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm phong cảnh, tựa như vô cùng buồn chán. Trên người anh ta một thân quần áo kẻ sọc giản đơn, nhưng vẫn không thể che được khí chất ngạo nghễ, cao quý toả ra từ xương cốt.

Thấy tiếng động người cửa, Kính Thiên Minh quay đầu lại. Khuôn mặt yêu nghiệt của anh lộ rõ vẻ kinh ngạc, sợ hãi hỏi:

“Cô...Cô là ai? Cô là người xấu muốn bắt cóc tôi đúng không?”

Khụ...khụ...

Diệp Hàm Huyền thăm nhủ, mặt cô gian đến nỗi tên gốc này nhầm cô thành kẻ bắt cóc?

Dù tuy tiện vút vào một đồng người bà đây vẫn được xưng đại mỹ nữ đó nhé!

Thấy ý đồ phản kháng mãnh liệt trong mắt Kính Thiên Minh, Diệp Hàm Huyền đành phải xua tay phân bua:

“Đừng sợ, tôi là vợ anh. Thật đó, anh có thể hỏi mọi người.”

Đáy mắt Kính Thiên Minh rõ vẻ nghi ngờ, anh hỏi lại:

“Thật sao?”

Diệp Hàm Huyền phối hợp gật đầu. Chợt tên gốc kia ngoắc ngoắc ngón tay trỏ, một bộ mặt ngây thơ nói:

“Người trong nhà đều nói, khi vợ gặp chồng đều hôn một cái. Sao cô không hôn tôi?”

Ờ ờ ờ mờ...

Diệp Hàm Huyền thật muốn hỏi thăm người nào trong cái nhà đầy dạy tên gốc này cái chuyện vợ vẫn đó?

10. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ! - Chương 10: Ai Bảo Vợ Chồng Không Lên Được?

Kính Thiên Minh thấy cô gái bất động đứng đó, khuôn mặt ngây thơ của anh tỏ vẻ nghi ngờ không đáng có, chau mày hỏi:

“Cô rốt cuộc là ai hả? Tuyệt đối không phải vợ tôi.”

Diệp Hàm Huyền nghiêng răng kèn kẹt, lại gần tên gốc, thơm lên má anh ta.

Sau khi thơm xong Diệp Hàm Huyền liếm liếm mép, nghĩ bụng: cũng không tệ lắm, da thịt rất mềm, còn có xạ hương nhẹ nhẹ, cô cũng không thiệt thòi lắm đi!

“Thấy chưa chồng?”

Diệp Hàm Huyền cứ ngỡ tên gốc này sẽ ngoan ngoãn nghe lời cô nói, cô bảo đi hướng Đông tuyệt đối không đi hướng Tây, cô bảo sang trái tuyệt đối không sang phải.

“Cô chắc chắn giả mạo vợ tôi, người ta nói vợ chồng hôn môi, ai bảo thơm má?”

Nói xong Kính Thiên Minh còn bày ra bộ dạng oan ức, ngón tay thon dài run run chỉ vào Diệp Hàm Huyền:

“Cô, có phải cô nhìn tôi bộ dáng đẹp mắt nên sinh lòng ham muốn, chiếm tiện nghi của tôi? Đồ lưu manh.”

Cơ mặt Diệp Hàm Huyền run run, chân cô suýt nữa ngã quỵ xuống đất.

Cái tình huống chó gặm gì đây?

Lão thiên, lẩn ra đây, bà đây muốn tìm ông tâm sự cuộc đời!

Diệp Hàm Huyền khi nhìn khuôn thiên thần ngây thơ kia của Kính Thiên Minh, cô có ảo giác, mình tuyệt đối là tên căn bã cường đoạt con gái nhà lành rồi phải mông chuồn mất ý!!! Rõ ràng là tên này bảo cô thơm!!!

Đây chẳng lẽ là vừa ăn cắp vừa la làng trong truyền thuyết?

Chợt Diệp Hàm Huyền lại nghĩ, nếu bây giờ tiếp tục nhượng bộ hắn, sau này lấy nhau cô có phải bị tên gốc này dắt mũi không? Cô cần rằng lấy dũng khí ngăn đầu nhìn anh ta. Không phải chỉ là thơm một cái thôi sao? Có chết người à?

Nghĩ vậy Diệp Hàm Huyền hung hăng đá mạnh vào chân giường:

“Có gì mà uất ức, bà đây không phải là vợ anh sao? Bà đây chịu trách nhiệm được chưa? Đàn ông con trai gì mà ẻo lả, còn ăn vạ.”

Diệp Hàm Huyền vừa dứt lời, lập tức Kính Thiên Minh ngẩng đầu lên nhìn cô. Trên khuôn mặt như ngọc kia không còn cảm xúc nữa, nhưng trong đôi mắt trong trẻo kia lại hiện rõ vẻ yếu đuối, giống như vô cùng bị thương, vô cùng uất hận vì đã bị người ta cướp mất thứ gì đó quý giá nhất, còn bị thóa mạ, sỉ nhục.

Diệp Hàm Huyền vò cái trán trơn láng mịn của mình. Vì sao nói chuyện với tên chồng ngốc lần đầu gặp mặt này lại khó khăn thế chứ? Tồn mất tiêu mười năm tuổi thọ của cô rồi!

“Cô quả thật là vợ của tôi sao?” Giọng nói nhẹ nhàng như khúc nhạc êm tai, còn mang theo sự hi vọng. Diệp Hàm Huyền bỗng dừng áy náy vô cùng, cô dám nói không ư? Mà quả thực cô là vợ tên ngốc này còn gì nữa!!

Hôn ước này đã định, Tần gia tuy lớn nhưng Kính gia đâu phải là con rối cho người ta xoay trong lòng bàn tay....

Diệp Hàm Huyền khẽ hít sâu một hơi, cố gắng giữ bình tĩnh cho bản thân. Cô lại gần Kính Thiên Minh, lướt nhẹ qua môi anh, để lại một nụ hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước.

Kính Thiên Minh sững người, không ngờ cô gái này lại bất chợt hôn mình như thế, muốn nói gì đó nhưng chưa kịp mở miệng thì Diệp Hàm Huyền đã rời khỏi môi anh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đang ửng hồng của cô cứ vậy xa dần.

Mãi đến khi thanh âm trong trẻo của Diệp Hàm Huyền vang lên Kính Thiên Minh mới giật mình ho sù sụ.

“Tôi đúng là vợ anh rồi chứ?”

Kính Thiên Minh bất ngờ hét ầm lên:

“Vợ, tại sao hôm nay mới đến thăm chồng chứ?”

Cô còn chưa kịp trả lời thì đã nằm trong vòng tay ấm áp của người đàn ông.

“Vợ ơi, chồng nhớ vợ.”

Diệp Hàm Huyền, “....”

Cái này có gì đó ảo ảo, phi lí quá đi, cô nhớ cô chưa từng gặp tên ngốc này bao giờ. Bày ra bộ mặt oán phụ đợi chồng như thế làm cái lông gì?

Anh ta ôm rất chặt, đến nỗi cô có thể cảm nhận hơi thở nóng bỏng của anh ta ở sau lưng mình.

Mãi đến khi Diệp Hàm Huyền gần chết ngạt, Kính Thiên Minh mới lưu luyến buông cô ra, phụng phịu nói:

“Lần sau phải hôn chồng mãnh liệt hơn, để chồng ôm lâu hơn đến nhé!”

Nghe thấy lời nói vừa non nớt, vừa dễ thương, lại vừa có chút gì đó lưu manh của tên ngốc kia, chân Diệp Hàm Huyền run rẩy, vô tình ngã tiếp vào lòng Kính Thiên Minh.

“.....”

Trời đất chứng giám nếu giờ phút này có cái hồ, Diệp Hàm Huyền tình nguyện chui xuống đáy cả đời. Tay cô hình như chạm vào thứ gì đó không nên chạm rồi....

Diệp Hàm Huyền vội vàng đứng ngay dậy, cười cười:

“Haha, chắc là tôi hoa mắt rồi! Anh tuyệt đối không lên được.”

Người ngốc sao lên được chứ? Diệp Hàm Huyền tự mặc niệm trong lòng để bớt sự tự ti áy náy với tên chồng ngốc...

Bên kia giọng nói tức giận có chút hờn dỗi vu vơ:

“Ai bảo vợ chồng không lên được? Vợ muốn thử sao?”

11. Tổng Tài Giả Ngốc Cấm Dụ Dỗ! - Chương 11: Chồng À? Mắt Anh Tuyệt Đối Có Dĩ!!

Thật là xấu hổ chết đi được!!!

Đây là lần đầu tiên trong đời Diệp Hàm Huyền thấy mắt mặt đến vậy! Hơn nữa lại còn trước một tên ngốc...

Diệp Hàm Huyền đưa tay ra phía sau lưng, khuất tầm nhìn của Kính Thiên Minh. Đùa chứ, tay cô đang run chết đi được? Không phải bị phế luôn rồi đấy chứ...

“Haha, tôi bảo này. Thật ra lên được hay không lên được cũng không có gì to tát.” Dù sao tên ngốc nhà mi có dùng được đâu!

Tất nhiên câu sau Diệp Hàm Huyền chỉ để trong lòng. Đùa chứ nhờ chọc tên ngốc này xù lông thì sao?

Nam nhân ai này đều chả tự trongh ngất trời ấy!

Kính Thiên Minh không đồng ý, hùng hồn lí lẽ:

“Ai nói với vợ vợ vẫn vậy? Phải lên được thì mới....”

“Làm sao?”

“Mới khoẻ được! Bác sĩ dạy chồng thế. Hai vợ chồng đều khoẻ đều thích.”

Khoẻ miệng Diệp Hàm Huyền co rút liên tục, rốt cuộc ai dạy tên ngốc này mấy chuyện như thế này hả?

Súng của bà đâu?

Bà muốn bắn chết hắn!!!!

Kính Thiên Minh nhìn thấy vẻ mình thần thờ, băng quơ khua tay trước mặt Diệp Hàm Huyền.

“A, tôi quên mất, tôi có việc quan trọng phải đi gấp, sẽ trở lại thăm anh sau.”

Diệp Hàm Huyền vội vàng nói, bộ dạng trời chết, như kiểu chỉ cần ở đây thêm một giây thôi cô cũng chết được vậy!

Còn về cái bao giờ sẽ trở lại thăm à? Mơ đi cưng! Sau khi tổ chức hôn lễ xong cô phải dạy dỗ tên ngốc này cho ra trò mới được...

Tia nắng chiếu rọi trên khuôn mặt yêu nghiệt của Kính Thiên Minh. Lúc này đôi mắt anh đầy vẻ nào nề.

“Vợ chán ghét chồng sao? Bọn họ, bọn họ đều mắng chồng là đồ ngốc.”

“Cả anh, dĩ đều nói chồng như thế. Vợ...”

Lúc này, Kính Thiên Minh làm ra vẻ vô cùng cô đơn, đáng thương y như chú chó nhỏ bị người ta bỏ rơi vậy.

Thoáng chốc trong nội tâm Diệp Hàm Huyền thoáng dao động, thậm chí, thậm chí cô còn muốn giơ tay lên tát cho mình vài cái, xem cô ức hiếp trai đẹp thành cái bộ dạng gì kìa!!!

“Chồng biết rồi, vợ đi đi, không cần đến thăm chồng nữa đâu.”

Kính Thiên Minh ngẩng đầu nhìn Diệp Hàm Huyền, nở một nụ cười chói lóa, đẹp hơn tất cả các loại hoa trên thế gian này. Diệp Hàm Huyền cảm giác máu đang dồn đến sống mũi cô, sắp phun ra mất rồi...

Tên ngốc này sao được ông trời phú cho dung nhan yêu nghiệt đến thế chứ!!! Làm cô không nhận được muốn lợi dụng hắn ngốc mà ăn sạch sẽ hắn...

Nhất thời tâm can Diệp Hàm Huyền mềm nhũn, cô biết mình chưa rời khỏi đây được rồi! Cũng được, dù sao cô cũng chưa có việc gì làm, ngồi đây “bồi dưỡng tình cảm” cũng không tệ!

“E hèm, tôi là người đại nhân đại nghĩa, yêu thương con người vì thế ở lại đây thêm chút nữa.” Diệp Hàm Huyền hắng giọng nói.

Kính Thiên Minh cực kì kích động, vui sướng nói:

“Chồng biết vợ là người lòng mang thiên hạ, đại nhân đại nghĩa, hoa gặp hoa nở, người gặp người thương mà...”

Diệp Hàm Huyền vuốt cằm, ung dung nghe Kính Thiên Minh nói. Tên chồng ngốc này kể ra cũng không tệ lắm, kĩ thuật vuốt mông ngựa không tệ nha!!! Ít ra làm cô thấy vui vẻ.

Diệp Hàm Huyền tiến lên ghé dài nằm xuống, tay chống cằm, cao cao tại thượng như vị nữ vương đứng trên cao nhìn xuống chúng sinh vậy!

“Này, đem nho dứt cho tôi ăn.” Diệp Hàm Huyền ngoắc ngoắc ngón trỏ nhìn Kính Thiên Minh.

Kính Thiên Minh vui vẻ vội xuống giường, lấy chum nho màu tím mọng nước, đi về phía Diệp Hàm Huyền rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

Diệp Hàm Huyền có ảo giác, tên chồng ngốc này đang vẩy vẩy cái đuôi lên tận trời rồi!

“Há miệng nào vợ.”

Diệp Hàm Huyền tất nhiên phối hợp. Tần phu nhân bảo cô vào đây chăm sóc tên ngốc này, cô giúp đỡ hẳn vận động, tốt cho sức khỏe, này cũng không sai đi!

“Ngon không vợ.” Đôi mắt Kính Thiên Minh lấp lánh hỏi.

Diệp Hàm Huyền giơ ngón tay tạo thành kí hiệu Like.

Cửa sổ mở to. Một cơn gió mát lạnh thổi vào. Tóc Kính Thiên Minh bay nhảy trong gió, trong một thoáng, Diệp Hàm Huyền bỗng thấy trái tim đã chết từ lâu của mình khẽ đập mạnh.

Hơi ẩm lan toả khắp căn phòng.

Diệp Hàm Huyền trầm nghĩ, cũng không tệ cho lắm, nếu như có thể mãi như này cũng tốt....

Tiếc rằng thời gian tốt đẹp không được bao lâu. Cửa phòng bỗng chốc mở toang.

“Ầm...”

Tần Gia Dung khuôn mặt đay nghiến xuất hiện ở ngoài cửa, hét to:

“Diệp Hàm Huyền con tiện nhân này, cô dám tranh thủ không có tôi ở đây quyến rũ Minh ca.”

Diệp Hàm Huyền làm bộ ngoáy ngoáy lỗ tai, khẽ than:

“Tai tôi còn chưa có điếc. Chắc...”

Tần Gia Dung khi nhìn thấy Minh ca luôn lãnh khốc vô tình, dịu dàng dứt nho cho Diệp Hàm Huyền ăn thì khuôn mặt cô ta khẽ vặn vẹo nhưng cố duy trì bộ dáng dễ thương, đau khổ nhìn Kính Thiên Minh.

“Minh ca ca, anh sao có thể? Chẳng phải trước đây anh từng nói yêu em sao?”

Quả nho trong miệng Diệp Hàm Huyền suýt rơi ra, lời của cô ta cũng quá buồn nôn đi.

Không hiểu sao khi nghe những lời Tần Gia Dung nói, đáy lòng cô cảm thấy chua xót.

“Chồng à? Trước đây anh không lau đi mắt hử?”

12. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ! - Chương 12: Chị Gái Sinh Cùng Ngày Cùng Tháng Cùng Năm!

Kính Thiên Minh nhún vai, khuôn mặt vô tội đến cùng cực, nói:

“Vợ đừng tin cô ta. Cô ta đang li gián vợ chồng chúng ta. Mắt chồng rất sạch sẽ, tuyệt đối không có đi.”

“Phốc xuy...”

Diệp Hàm Huyền bật cười, sao tên chồng ngốc này đáng yêu đến thế cơ chứ? Nhìn xem khuôn mặt xanh mét như giấm phải phân của Tần Gia Dung là biết như thế nào rồi.

Tần Gia Dung nước mắt đã bắt đầu rơi. Về mặt ai oán nhìn Kính Thiên Minh, lắc đầu:

“Không thể nào, chắc chắn là cô ta giả trò. Diệp Hàm Huyền, mày đã làm gì Minh ca ca của tao, anh ấy không thể nào quên tao được. Trước đây anh từng nói cưới tao.”

Diệp Hàm Huyền đứng dậy, đóng cửa ra vào. Tần Gia Dung hét lên:

“Diệp Hàm Huyền, mày tính làm gì tao?”

Diệp Hàm Huyền khinh bỉ, cầm chìa khoá trở về ghé tựa ngòai xuống.

“Hôm nay tao tính tâm sự cuộc đời vào mày. Mà sợ giữa đường mày bỏ đi nên đành vậy. Mở miệng ra là Minh ca ca của mày.”

Nói đoạn cô quay sang nhìn Kính Thiên Minh phụng phịu nói:

“Chồng à, em ghen.”

Kính Thiên Minh tức giận đứng dậy, đá vào bụng Tần Gia Dung với lực đạo không hề nhỏ, quay sang dùng về mặt nịnh bợ.

“Vợ à, em đại nhân rộng lượng đừng chấp mà. Chẳng phải anh đánh ghen giúp em rồi sao?”

“.....”

Quả nho vừa mới được đưa vào miệng Diệp Hàm Huyền suýt chút nữa phun ra. Cô không biết tên chồng ngốc này đáng yêu hay đáng ghen đây!!!

Tần Gia Dung xụi lơ nằm bẹp dí một bên lắc đầu:

“Không thể nào, chắc chắn Minh ca ca bị mày cho uống bùa mê rồi.”

Kính Thiên Minh nhanh như tia chớp ôm lấy Diệp Hàm Huyền:

” Vợ a! Cầu an ủi. Cô ta lợi dụng chồng ngây thơ đáng yêu lại đẹp trai nên muốn lừa chồng mà không lừa được nên sinh hận nói xấu chồng đó. vợ à, đừng tin mà!”

Ngây thơ? Đáng yêu? Đẹp trai? Đây là những từ được dùng để miêu tả tên ngốc này á? Diệp Hàm Huyền gật gù, công nhận anh ta có ngây thơ, có đẹp trai cơ mà đáng yêu thì chưa chắc lắm! Người này mở miệng câu nào là tức chết người câu đó.

Diệp Hàm Huyền phát phát tay, cười tươi nói: “Kìa, Tần Gia Dung, không phải bổn cung cho tiện tì nhà người đứng lên rồi sao? Thích quỳ dưới đất hả?”

Dù hôm nay không giết được Tần Gia Dung thì cũng phải cho cô ta tức chết mới thôi! Nếu cô ta chết thì quá dễ dàng rồi, có đôi khi sống không bằng chết thì mới thú vị. Diệp Hàm Huyền cười lạnh:

“Sao nào? Hay cô muốn rơi từ tầng năm này xuống dưới kia? May mắn thì tàn phế, xui tí thì đi gặp Diêm vương?”

Tần Gia Dung hoảng sợ, cô ta cố trấn an bản thân không cần sợ Diệp Hàm Huyền:

“Mày muốn dọa con nít hả? Giết người đền mạng, có giỏi mày giết tao xem.”

“Ồ, Tần đại tiểu thư sao lại hạ thấp bản thân mình thế kia? Tôi chỉ là con gà rừng sao có thể so sánh với thân phận cao quý của Tần Gia Dung cô? Cùng lắm là đồng quy vô tận chứ sao?”

Quả thực Tần gia là gia tộc nghìn năm lịch sử, nam cao quý, nữ chỉ cần sinh ra trong Tần gia là mặc định cả đời sống trong nhung lụa. Diệp Hàm Huyền tuy mang dòng máu họ Tần nhưng lại không mang họ Tần, bởi lẽ họ không chấp nhận thân phận tiểu tam của mẹ cô!

Cô ghét nhất chính là bộ dáng luôn tỏ ra thanh cao nhưng nội tâm bẩn thỉu của Tần Gia Dung. Không phải chỉ là may mắn được đầu thai tốt chỗ hay sao? Có gì hơn người?

“Mày điên rồi!”

Diệp Hàm Huyền cười lớn, tiếng cười của cô phá tan không khí thanh tịnh của bệnh viện.

Vừa trong trẻo lạnh lùng lại mang chút cô tịch...

“Tao điên rồi, phát điên từ năm năm trước.”

Bả vai của cô bỗng truyền đến cảm giác ấm áp, Kính Thiên Minh khẽ đặt tay lên, nói khẽ:

“Cô ta không đáng để vợ hi sinh bản thân mình.”

Đây là lần đầu tiên có người quan tâm đến cảm nhận của cô. Đáy lòng Diệp Hàm Huyền có chút chua xót, tên ngốc này sao lại tốt với cô như vậy chứ? Cô chỉ đang lợi dụng anh ta khiêu khích Tần Gia Dung, lợi dụng thân phận người thừa kế Kính gia của anh ta...

“Thật ra anh không cần đối xử tốt với tôi vậy đâu.”

Kính Thiên Minh không đồng ý lắc đầu:

“Vợ là vợ của chồng, là người thân nhất trên đời, không đối xử tốt với vợ thì với ai chứ?”

Người thân sao? Chẳng qua là tâm trí anh ta không bình thường mới như thế! Nếu như anh ta không ngốc thì chắc chắn không đến tay cô. Diệp Hàm Huyền tự giễu...

Tiếc rằng trên đời này không có nếu như!

Nếu đã như thế chi bằng hãy để cô dành cả cuộc đời này bù đắp cho anh ta...

Nháy mắt Diệp Hàm Huyền cười tươi như hoa, quay sang Tần Gia Dung nói:

“Chị gái à? Một tháng sau là hôn lễ của chúng em, chị phải tham dự đó! Chị gái sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm với e à?”

13. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ! - Chương 13: Dám Cưới Trộm Không Mời Bà Đây

Thời gian thấm thoát thoi đưa.

Một tháng sau...

Vì tránh sự ồn ào và làm phiền của giới truyền thông nên hôn lễ được tổ chức trên một hòn đảo thuộc Kính gia. Lễ đường màu trắng như lâu đài trong truyện cổ tích nổi bật giữa biển khơi xanh rì.

Trời xanh như ngọc, mây trắng khẽ đưa, hải âu chao liệng như muốn nhảy một điệu chúc phúc cho đôi tình nhân.

Trong phòng chờ cô dâu, Diệp Hàm Huyền bị một tốp người vây quanh. Đây đều là chuyên gia trang điểm do Kính gia đặc biệt mời.

Bên kia Diệp Hàm Huyền ngay cả một người thân cũng không có. Tần Cảnh Dật dù sao cũng là đàn ông, theo luật lệ tất nhiên không thể vào đây. Còn Tần phu nhân dù bình thường có đối xử không tệ với cô chẳng nữa, nhưng cô vẫn là con tiểu tam phá hoại hạnh phúc gia đình bà ấy, sao có thể bỏ qua?

Hơn nữa còn có vị đại tiểu thư Tần Gia kia. Một tháng qua ngày nào cô cũng không được yên ổn. Hết sát thủ này đến sát thủ khác nhắm vào cô.

Diệp Hàm Huyền cười, Tần Gia Dung à, cô nghĩ lấy mạng tôi dễ dàng vậy sao?

Chợt Diệp Hàm Huyền cảm giác có ánh mắt nóng rực đang nhìn mình, cô quay ra tới cửa thì nhìn thấy Kính Thiên Minh đang đó, bộ dáng si ngốc nhìn cô.

Diệp Hàm Huyền đỡ trán, Ok, I am fine...

“Anh ra ngoài trước đi. Giờ này chú rể không được phép vào.”

Diệp Hàm Huyền tức giận nói. Tên ngốc này, cả tháng nay đều bám riết lấy cô không tha, cô ăn cơm, hần tuyệt đối không ăn phở, cô uống pepsi, hần tuyệt đối không uống cô ca. Duy trì có lúc đi vệ sinh cô đi nhà nữ, hần đi nhà nam thôi!

Thực ra lúc đầu Kính Thiên Minh một mực đòi vào cùng, Diệp Hàm Huyền nói:

“Anh hoãn đi rồi vào ngồi bệ với tôi.”

Kết quả Kính Thiên Minh khuôn mặt đỏ ửng, chạy ngay vào nhà vệ sinh nam. Diệp Hàm Huyền bật cười, tên ngốc này cũng có tự trọng nha!!!

“Vợ, anh muốn búi tóc giúp vợ.” Kính Thiên Minh nhẹ nhàng nói, rồi ra hiệu cho đám người kia lui ra.

Căn phòng chật ních vốn ồn ào giờ phút này chỉ còn hai người.

Ngoài cửa, Kính Thiên Minh sải bước tiến vào, anh mặc một bộ vest cưới, trước ngực cài hoa chú rể, đẹp đến mức khiến người đối diện không thể rời mắt.

Trong một giây phút nào đó, Diệp Hàm Huyền cảm giác tên chồng này của cô không hề ngốc...

Bên tai cô vang lên giọng nói trầm trầm ấm áp của Kính Thiên Minh.

“Chồng muốn làm việc này cho vợ.”

Mái tóc dài đen mượt như nhung của Diệp Hàm Huyền được Kính Thiên Minh chải tỉ mỉ. Ngón tay thon dài của anh lướt qua, nâng niu từng sợi tóc như ngọc của cô.

Căn phòng im lặng, chỉ có tiếng sóng ào ào nhẹ vỗ bờ đá.

Căn phòng này nằm ngay sát bờ biển, chỉ cần ngược mắt ra xa là có thể thấy sóng gợn lăn tăn từng nét.

Khi này căn phòng đầy bóng người, cô vẫn thấy cô tịch vô cùng. Giờ không hiểu sao yên bình ấm áp đến lạ. Tựa như tận sâu trong nội tâm cô có dòng nước ấm khẽ chảy qua.

“Tóc vợ đẹp, vợ cũng đẹp nữa.”

Trái tim Diệp Hàm Huyền bỗng đập lệch một nhịp.

Cô chửi thầm, cái tim chết tiệt không có tiền đồ này, chỉ là tên ngốc này thả thính một câu thôi mà!!! Đập mạnh làm cái lông gì chứ?

“Cấm anh thả thính tôi.” Diệp Hàm Huyền đe dọa.

Kính Thiên Minh ngó người ra, hỏi lại: “Thả thính là gì vậy vợ?”

“Là tán tỉnh.”

Kính Thiên Minh đành hoàng nói: “Vợ của chồng, chồng không tán tỉnh vợ thì tán bà hàng xóm sao?”

“Em gái cái lông nhà anh.”

“Em gái cùng mẹ của anh không còn nữa.” Chợt giọng điệu Kính Thiên Minh trở lên bi thương vô cùng.

“Họ chôn thân trong biển lửa mà anh không thể làm gì được.”

Diệp Hàm Huyền có thể thấy rõ sự đau đớn trong tận tâm can tên chồng ngốc này. Đáy lòng cô khẽ trùng xuống. Không hiểu sao khi thấy bộ dáng bất lực của tên ngốc này, có thứ gì đó không vui cứ len lỏi trong cô.

Nháy mắt căn phòng lại khôi phục bộ dáng tĩnh lặng.

“Đã xong thưa công chúa điện hạ.”

Kính Thiên Minh còn chỉ tay vào trước gương trước mặt, kích động nói:

“Vợ xem, đẹp quá đi!”

Trước đây Diệp Hàm Huyền biết mình xinh đẹp nhưng không ngờ cô có thể xinh đẹp đến vậy!

Diệp Hàm Huyền sững người, nhìn vào trong gương đến giật mình sững sờ. Má ơi!!! Tay nghề của tên ngốc này cũng tốt quá đi. Khi này cô cứ nghĩ mình sẽ ra lễ đường với mái tóc rối bù tổ quạ chứ...

Búi tóc tinh xảo tỉ mỉ sau gáy cô, giống như đám mây đang chuyển động, xinh đẹp đầy sức sống.

” Anh, anh chắc hẳn trước đây từng búi tóc cho nhiều cô gái lắm nhỉ?” Giọng điệu có chút vị chua mà Diệp Hàm Huyền không nhận ra.

Kính Thiên Minh rầu rĩ nói: “Vợ nói gì đó, đây là lần đầu tiên chồng búi tóc đó.”

Nói đoạn vênh mặt đắc ý khoa: “Thế nào, có phải chồng đây nghịch thiên lắm không?”

“.....” Tên ngốc này luôn biết cách đập tan thiện cảm mà cô mới dành cho hắn.

Diệp Hàm Huyền mỉm cười đứng dậy, giống như đoá quỳnh trắng nở rộ trong đêm, khiến bất kì người đàn ông nào cũng phải say mê. Bình thường Diệp Hàm Huyền rất lạnh nhạt, lúc này đây trên gương mặt trắng nõn nà có thêm mấy phần dịu dàng, mấy phần thanh tú, mấy phần kiều mị...

Chiếc váy cười trắng tinh ôm sát, tôn lên dáng người uyển chuyển của cô.

“Vợ, cho anh hôn trước một cái được không?” Kính Thiên Minh chớp mắt chờ mong, cộng thêm khuôn mặt điển trai làm người khác khó khước từ.

Diệp Hàm Huyền đối với yêu cầu của tên chồng ngây thơ này cũng không lấy làm khó khăn. Dù sao hắn ngốc có hiểu gì đâu! Người chiếm tiện nghi là cô mới đúng.

“Oanh....” Cửa phòng bật mở.

Cô gái mặc bộ váy màu xanh lam xinh đẹp đứng ngoài cửa, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Hay cho nhà người Diệp Hàm Huyền, con mẹ nó, dám cưới trộm không mời bà đây. Chán sống rồi hử?”

Diệp Hàm Huyền muốn khóc, Kính Thiên Minh cũng muốn khóc...

Một người khóc vì sát thân của mình đã đến.

Một người lại vì chuyện tốt của mình bị phá hư.

14. Tổng Tài Giả Ngốc Cấm Dụ Dỗ! - Chương 14: Chồng Ngốc Đánh Ghen. Dám Chua Đây Trời!

Diệp Hàm Huyền đầu đầy hắc tuyến, không xong rồi! Bà cô nội này đến thì chỉ có nước gà bay chó sủa. Nếu biết cô lấy phải tên chồng ngốc nhất định sẽ không đồng ý đâu. Thế nên Diệp Hàm Huyền mới giấu, ai ngờ con nhỏ này mũi thính đến tận trời vậy chứ!!!

“Khụ...khụ...Nhược Băng à, đây là một hiểm nhằm nho nhỏ.” Diệp Hàm Huyền dịu giọng hết sức nói.

“Hiểm nhằm nho nhỏ?” Cô gái áo xanh lam hiên ngang đứng ngoài cửa, khí chất trong trẻo mà lạnh lùng, nhướng mày hỏi ngược lại.

Kính Thiên Minh không thấy mặt Nhược Băng do anh quay lưng lại phía cửa. Khí tức mảy đen bao trùm trán anh, tự dưng ở đâu ra người lạ đến đây cướp vợ anh. Nhìn bộ dáng khép nép, nịnh bợ của vợ với cô gái vừa đến kia Kính Thiên Minh một bụng dấm chua đầy bụng.

Không lẽ vợ yêu có vấn đề giới tính? Nhìn xem đời tư trong sạch bao năm không tiếp xúc với đàn ông của cô ấy xem, có thể lắm chứ!

Kính Thiên Minh một bụng ầm ứ, đang định quay lại nhìn tình địch của anh thì chợt Diệp Hàm Huyền đá vào hông anh một cái rõ đau, cô xua tay:

“Nhanh nào, anh chẳng phải vừa nói muốn đi vệ sinh sao? Nhanh đi!”

Kính Thiên Minh bị thương tận cùng. Trong lòng vợ, tình nhân mới chiếm vị trí cao nhất. Còn anh tuy là chính phu, kì thực trong lòng cô ấy chẳng là cái lông gì. Có ai trên đời đau khổ hơn anh không? Trơ mắt ra nhìn vợ mình ngoại tình mà chỉ có thể ngậm ngùi đồng ý. Ai bảo lời vợ nói là thánh chỉ chứ?

Thế là Kính Thiên Minh ngoan ngoãn đi vào nhà vệ sinh trong phòng trang điểm, hai cái tai dỏng lên nghe ngóng động tĩnh ngoài cửa.

Chờ sau khi tên chồng ngốc đi vào, Diệp Hàm Huyền một thân trang phục cô dâu chạy lại chỗ Nhược Băng, kéo kéo tay cô ấy ngồi xuống ghế.

” Em đừng hiểu nhầm nha! Kì thực đây chỉ là cuộc hôn nhân thương mại thôi! Chị với tên đó không có sự kết tinh của tình yêu. Lại nghe nói đợt trước em mới đi lăng mộ Tần Thủy Hoàng thập tử nhất sinh về, lại thêm anbum ca nhạc đang phát hành gần đây của em, chị nào dám làm phiền.”

Nhược Băng đập bàn giận dữ nói:

“Gọi tên khốn ấy ra đây! Dám cướp vợ bà đây! Không phải vợ bảo đến năm vợ ba mươi tuổi mà vẫn độc thân thì chúng ta đến với nhau sao?”

Thôi xong rồi...

Diệp Hàm Huyền cắn khoé môi, bắt chước bộ dáng đáng yêu của tên chồng ngốc, nói:

“Thôi mà, sớm muộn gì em cũng phải lấy chồng, đâu thể bên chị suốt được. Chị biết em lo cho chị khi lấy phải tên chồng ngốc. Nhưng anh ta quả thật không tệ đâu! Tuy ngốc một chút nhưng rất thật lòng với chị.”

Nói rồi Diệp Hàm Huyền chỉ tay lên đầu mình, hãnh diện khoe:

“Em xem, ít ra anh ta còn biết búi tóc này. Quá đẹp luôn ý.”

Nhược Băng rõ ràng đến hỏi tội Diệp Hàm Huyền vì cưới trộm không báo cho mình, giờ khắc này lại cảm nín. Hơn thế nữa, hình như cô còn bị nhét cho một bụng đầy thức ăn chó cơ!!

Nhược Băng hai mươi mốt tuổi, Diệp Hàm Huyền hai mươi tư tuổi, nhiều năm về trước, hai người vô tình gặp gỡ rồi quen biết, bắt tri bắt giác coi nhau như chị em ruột thịt không hay. Mà hôm nay Diệp Hàm Huyền lấy chồng, trong lòng Nhược Băng có chút không nỡ. Hơn nữa còn lấy một tên chồng ngốc, cô sao có thể để chị mình chịu uất ức.

“Không được.” Nhược Băng kiên quyết nói, dầu muối không thấm.

Nhược Băng nâng cằm Diệp Hàm Huyền, nhìn sâu vào đôi mắt đẹp của cô, nở một nụ cười phong lưu nói:

“Baby à, vô ích thôi! Hôm nay em đến để cướp dâu!”

Diệp Hàm Huyền suýt chút nữa sặc nước miếng trong cổ.

Bên trong nhà vệ sinh, qua lỗ nhỏ chỗ cửa, dựa vào góc độ đó, Kính Thiên Minh nhìn thấy vợ yêu của mình bị cưỡng hôn, nháy mắt ngọn lửa chiến đấu sục sôi. Không được! Anh phải ra cướp vợ mình, không thể để

đưa tiểu tam kia lộng hành như vậy! Hai người họ đã kí vào giấy đăng kí kết hôn, anh là chính phu- còn cô ta ấy à, chỉ là gian phu!!!

Ngoan ngoãn cũng phải có mức độ thôi!!! Anh không nhịn được nữa...

Nhờ cô ta đem vợ anh bắt mất thì sao?

“Này, sao em nghĩ thấy mùi chua chua như dấm ý nhỉ? Huyền...”

Nhược Băng chưa kịp nói xong thì bất ngờ tay cô bị một lực đạo mạnh hất văng ra.

Kính Thiên Minh nhanh như con gió ôm lấy Diệp Hàm Huyền, tựa như muốn tuyên bố chủ quyền sở hữu của anh!

Bất ngờ nằm trong lòng ngực ấm áp, Diệp Hàm Huyền có chút thích ứng không kịp! Quay ra thì thấy tên chồng ngốc này, thôi xong, hẳn lại phát điên cái lông gì không biết!! Cô đã sắp đuổi được vị tôn đại phật Nhược Băng này đi rồi, hẳn xông ra làm gì cơ chứ!!!

Nhận thấy ánh mắt căm phẫn từ vợ yêu, Kính Thiên Minh tức đến thổ huyết. Người dùng ánh mắt đó là anh mới đúng! Anh đường đường chính chính đánh ghen mà!

“Vợ thiên vị con giáp thứ mười ba kia phá tan hạnh phúc gia đình ta.”

“Anh nói ai là con giáp thứ mười ba?” Nhược Băng cười lạnh nói.

Kính Thiên Minh quay đầu lại, lúc này mới nhìn rõ dung mạo của cô gái cướp vợ yêu của anh!!!

“Cô...!”

“Anh...!”

Hai người đồng loạt cùng lên tiếng.

Kính Thiên Minh trong lòng chửi thề! Ai đó nói cho anh đi, vì sao, vì sao cô gái mà tên Mạc Tu Nghiêu kia yêu lại là tiểu tam phá hoại hạnh phúc gia đình anh!!!

Huhu, có khi lộ vạ anh giả ngốc ấy chứ!

“Anh là Mạc tổng?” Nhược Băng nghi vấn hỏi.

15. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đỗ! - Chương 15: Vợ, Anh Vẫn Chưa Được Phá Đời Trai!

Kính Thiên Minh chớp mắt hỏi lại:

“Mạc tổng?”

Nhược Băng nổi giận nói: “Mạc tổng Mạc Tu Nghiêu, một tháng rưỡi trước anh và tôi có gặp nhau.”

Hai vai Kính Thiên Minh nhún nhún, bình thản nói: “Không quen, tôi chỉ biết vợ tôi.”

Có ai giải thích cho cô tại sao dùng một phát tên chồng ngốc Kính Thiên Minh của Huyền lại là Mạc tổng không? Đôi mắt Nhược Băng loé sáng, nhìn thật kĩ Kính Thiên Minh khiến từng sợi lông tơ của anh đều dựng ngược lên. Tên này có ngốc thật không?

Người này không phải Mạc tổng Mạc Tu Nghiêu. Vậy Mạc tổng là ai?

Diệp Hàm Huyền đứng một bên cầu khẩn trời đất, tự hỏi tên chồng ngốc này chọc tức gì Băng của cô rồi? Nhìn khuôn mặt đen sì như đất nồi kia thì biết....

“Khoan, em có chuyện gì thì từ từ nói, anh ta mới gặp tai nạn một tháng trước thần trí không bình thường, bác sĩ kết luận là bị ngốc.”

Nhược Băng chỉ tay vào Kính Thiên Minh gần từng chữ nói:

“Anh ta? Ngốc?”

Kính Thiên Minh bĩu môi, không chịu thua nói: “Vợ đừng tin cô ta, chồng thể chồng không có ngốc.”

Nhìn khuôn mặt đẹp trai bức người lại ngây thơ kia trong lòng Nhược Băng cũng sinh ra cảm xúc thương xót. Cô day day trán, xem ra tên ngốc này lợi hại, cái kiểu lạt mềm buộc lạt chặt cộng thêm mỹ nam kế, bảo sao Huyền của cô bảo vệ hấn đến vậy!

“Tên này bây giờ ngốc rồi, vậy bà đây tìm ai tính sổ? Mặc kệ, ngốc vẫn tính, hôm nay em phải cướp dâu!” Nhược Băng hùng hổ tuyên bố.

“Khụ...khụ...” Diệp Hàm Huyền khẽ ho khan.

Còn Kính Thiên Minh thì lo sốt vó, xem thái độ của vợ yêu kia! Có khi cô ấy theo tiểu tam bỏ chồng mất, anh vội níu tay Diệp Hàm Huyền, không cam tâm nói:

“Vợ, anh vẫn chưa được phá đời trai.”

Diệp Hàm Huyền và Nhược Băng nhìn nhau, đôi chân hai người mềm nhũn. Lão thiên a? Thử hỏi trên đời này có ai nói lời vô sỉ với khuôn mặt ngây thơ vô tội như thế không?

Trong mắt Kính Thiên Minh, vợ anh cùng cô gái khác lại trao nhau ánh mắt đắm đuối. Anh thương tâm quay sang nhìn Nhược Băng:

“Em gái à, à không, nữ hiệp đại nhân, tôi chỉ có vợ yêu mà thôi, xin nữ hiệp rộng lòng từ bi đừng dụ dỗ vợ tôi.”

Trong phút chốc hai cô gái có thể tưởng tượng ra chuyện tình kinh thiên động nghĩa đến mức nào. Diệp Hàm Huyền đóng vai ả đàn bà lẳng nhăng ngoại tình trốn nhà theo trai, Nhược Băng đóng vai tên khốn cướp thê tử người khác trong truyền thuyết. Còn tên ngốc kia ấy à? Đóng vai một ông chồng si tình, hết mực yêu vợ.

Cảm động, quả thực quá cảm động đi!

“Tôi có tội gì đâu, cô có gì khúc mắc trong lòng thì tìm người đó gỡ. Tục ngữ có câu, cái gì chuông nhỉ? À muốn tìm người tháo chuông, phải tìm người buộc chuông.” Ý ông đây là tìm tên ranh Mạc Tu Nghiêu kia mà tính sổ, anh em tốt thì sao? Khi cần vợ mới là quan trọng nhất.

Gớm!!

Ngốc đòi chơi chữ, còn dùng tục ngữ cơ!! Nhược Băng vượt cảm suy nghĩ, đạo lý tên này nói không sai! Cô phải tìm tên chết băm kia tính sổ!!!

“Tạm thời bỏ qua cho anh.” Nhược Băng phui tay nói.

“Nữ hiệp rộng lượng tấm lòng bồ tát, vợ, hôn lễ của chúng ta sắp bắt đầu rồi!”

Nhược Băng “rộng lượng” nói:

“Đây là tất nhiên, chuyện của anh cho qua, cơ mà Huyền của tôi, tôi quyết không buông tay.”

Kính Thiên Minh trong lòng phỉ nhổ mười tám đời tổ tiên họ Mạc, tự đứng giữa đường gặp người phá hư chuyện của anh. Không thể được...

“Vợ, nữ hiệp, hai người tiếp tục tâm sự, chồng có chút việc.”

Diệp Hàm Huyền cầu còn không được vội xua tay: “Đi đi.”

Chờ bóng dáng cao lớn của Kính Thiên Minh khuất hẳn, Nhược Băng nói:

“Em tuyệt đối không để chị chịu ầm ức.”

Diệp Hàm Huyền nhìn Nhược Băng với ánh mắt cứng chiều, nhẹ giọng tâm sự.

“Em hiểu chị mà. Chân tướng năm xưa chị phải điều tra bằng được, có liên quan đến Kính gia nên chị nhất định phải trở thành thiếu phu nhân Kính gia. Giống như mối thù của em vậy...”

Nhược Băng chưa xót nói: “Còn rất nhiều cách mà, không đáng hi sinh hạnh phúc một đời của chị.”

“Này, em còn không mang quà cưới đến cho chị đâu.” Diệp Hàm Huyền khéo léo đổi chủ đề.

.....

Vừa bước ra khỏi cửa khuôn mặt ngây thơ của Kính Thiên Minh đã thay bằng vẻ lạnh lùng từ trong xương cốt.

Anh nhanh chóng lấy điện thoại ra, bấm vào dãy số quen thuộc, đầu bên kia nhanh chóng bắt máy.

Âm thanh lười biếng, quyến rũ vang lên:

“Gì thế người anh em?”

“Hôm nay hôn lễ ông đây, cậu dám không đến?”

“Mẹ kiếp, ông đây còn chưa tính sổ mọi chuyện của Mạc Gia, Thiên Gia đều đổ hết lên đầu ông, còn mi hàng đêm tán gái, ôm mỹ nhân trong lòng.” Mạc Tu Nghiêu cáu giận nói.

“Không có chuyện gấp ông đây gọi cho mi chắc? Cô gái nhỏ của cậu đến đây cướp vợ yêu của ông, họ còn ngang nhiên hôn nhau trong phòng.”

“Cách...”

Âm thanh ném đồ từ phía bên kia điện thoại vọng đến, Kính Thiên Minh cười gian xảo nói:

“Bình tĩnh người anh em, cô gái của cậu còn chưa biết tôi không phải Mạc tổng, cậu nhanh đến rước bà nội ấy về không lộ mất.”

“Ồ. Cậu dù có đeo mo lên mặt cũng tuyệt đối không được cho cô ấy biết. Tôi đang ở đất liền cách hòn đảo này 100 km, nửa giờ nữa đến.”

Kính Thiên Minh vui sướng nói:

“Đó là tất nhiên, tôi đợi cậu...”

Đợi cậu bị lột da!!!

Tình anh em là cái lông gì so với vợ yêu? Ông đây còn chưa tính sổ vợ mi cướp vợ ông là rộng lượng lắm rồi...

Nào, chuẩn bị lấy vợ thôi!!!

16. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 16: Cho Em Ăn Thịt, Em Ghét Ăn Chay!

Giày cao gót bước trên thảm cỏ xanh rì, đập lên cánh hoa hồng đỏ thắm mà đi.

Nổi bật trên đó là làn váy trắng tung bay trong nắng gió. Đôi bàn tay nhỏ nhắn của Diệp Hàm Huyền nằm trọn trong tay Kính Thiên Minh.

Diệp Hàm Huyền hơi ngẩng đầu, lọt vào trong tầm mắt cô chính là ý cười từ khoe miệng hân lan tràn tới tận đáy mắt, không cách nào che giấu sự phấn chấn vui mừng.

Quan khách hết sức kích thích, có người hâm mộ hét to:

“Họ đẹp đôi quá!”

Người khác cũng lên tiếng phụ họa:

“Phải đấy, một đen một trắng sánh đôi. Tôi có cảm giác giống như...”

“Giống như cái gì?”

“Giống như một đôi trời sinh vậy...Haizzz đáng tiếc...”

Một cô gái trẻ bẽn lẽn nói:

“Một đôi trời sinh á? Rõ ràng là cóc ghẻ và vịt què. Các người xem, chỉ là hôn lễ của một thằng ngốc và một đứa con riêng không được coi trọng trong Tần gia, cần gì phải cầu kì, xa hoa vậy chứ?”

Dù lời cô ta có đôi chút khó nghe nhưng sự thật phũ phàng là như vậy, ai nấy đều than thầm, đáng tiếc...

“Vợ, đừng sợ, nắm chặt tay chồng.” Thanh âm khàn khàn ấm áp của Kính Thiên Minh vang lên khiến Diệp Hàm Huyền bật cười. Tên chồng ngốc này nói cô đừng sợ, vậy mà cánh tay anh ta khẽ run run, người này thật là..

“Không sợ.” Diệp Hàm Huyền bình tĩnh đáp.

Chẳng mấy chốc hai người đã bước tới sảnh đường. Người chủ trì hài lòng nhìn đôi tình nhân, liền từ quay sang phía Kính Thiên Minh hỏi:

“Chú rể Kính Thiên Minh, anh có nguyện ý lấy Diệp Hàm Huyền tiểu thư làm vợ, dù giàu sang hay nghèo khó, vẫn hứa vĩnh viễn không chia lìa hay không?”

Cánh môi mỏng khẽ nhếch: “Tôi nguyện ý.”

Người chủ trì tiếp tục quay sang phía Diệp Hàm Huyền, hỏi:

“Tiểu thư Diệp Hàm Huyền, cô có nguyện ý gả cho Kính Thiên Minh thiếu gia, dù giàu sang hay nghèo khó, vẫn hứa vĩnh viễn không chia lìa hay không?”

Diệp Hàm Huyền hít một hơi thật sâu, khẽ nhìn cánh chim hải âu tự do bay lượn trên bầu trời, đôi cánh giang rộng như muốn che khuất mặt trời...

Mà cô- từ giây phút này sự tự do sẽ không còn nữa!

Hồi lâu vẫn chưa nghe được đáp án, người chủ trì hỏi lại lần nữa. Lúc này thanh âm trong trẻo như chuông khẽ vang lên: “Tôi nguyện ý.”

Tiếng sóng biển dồn dập từng cơn xô vào bờ đá- vòng quay định mệnh chính thức bắt đầu...

.....

Đêm tân hôn.

Mãi đến tận khuya Diệp Hàm Huyền mới lết được xác vào phòng nghỉ.

Sao không ai nói cho cô kết hôn thôi mà cũng mệt đến thế?

Ga trải giường trắng tinh, bên trên rải rác cánh hoa hồng đủ màu sắc. Diệp Hàm Huyền phải tặc lưỡi khen, công nhận Kính gia chuẩn bị chu đáo, chứ tên chồng ngốc của cô ấy à? Làm gì có tể bào lãng mạng đến thế!

Ngồi một lúc thấy bức bách trong người, Diệp Hàm Huyền quyết định đi tắm cho dễ chịu. Hơi nước mát lạnh thấm qua da thịt cô, Diệp Hàm Huyền còn ngân nga vài câu hát băng qươ học được trên mạng.

“Em ở đây, nào baby, đến đây ta hoà quyện vào nhau, chà đạp nhau.”

“Thịt! Thịt! Thịt! Cho em ăn thịt, em ghét ăn chay~”

“Đừng hỏi tại sao em không yêu anh, vì của anh không đủ kích cỡ~”

Mãi đến khi tắm xong, Diệp Hàm Huyền mới phát hiện ra một vấn đề vô cùng, vô cùng là to lớn, cô không mang theo quần áo mặc vào đây!!!! Vợ đại một chiếc khăn tắm che một phần thân thể, Diệp Hàm Huyền rón rén bước ra ngoài. Chắc chắn giờ này tên chồng ngốc còn đang ở ngoài kia!!!

Sợ cái lông gì chứ? Diệp Hàm Huyền nghĩ bụng rồi ưỡn ngực bước ra.

“.....”

Đờ cờ mờ!!! Lão thiên a!!!

Như thế này cô lấy đâu mặt mũi sống tiếp trên đời nữa? Tên chồng ngốc, anh ta đang ngồi gác chân lên ghế sofa!!!

“Khụ...khụ...Anh...Anh...” Diệp Hàm Huyền lắp bắp không nói thành lời.

Kính Thiên Minh dường như không nhận ra sự xấu hổ của cô, thản nhiên nói:

“Vợ chỉ hở xú ngực, ngại gì chứ? Nếu vợ ngại quá thì chồng cởi áo hở ngực cho vợ xem.”

!!!!

Anh là đàn ông, còn tôi là phụ nữ có được chưa hả?

Diệp Hàm Huyền muốn quát vào mặt Kính Thiên Minh như thế lắm!! Nhưng nghĩ lại vẫn nuốt vào bụng, bà đây không thèm so đi với tên ngốc đâu, xua tay nói:

“Cái đó, không cần đâu.”

“À, anh ngồi được lâu chưa?” Diệp Hàm Huyền tiện thể nói, phải đổi ngay cái chủ đề xấu hổ này mới được.

“Chồng thề, chồng không vào đây lúc vợ mới bắt đầu tắm đâu...” Kính Thiên Minh ngây thơ nói.

!!!!

Vậy tức là những câu bậy bạ cô học trên mạng- anh ta đều nghe thấy...

Huhu...cô không muốn mang tiếng đầu độc tâm hồn trẻ thơ đâu!!! Cái gì mà ăn thịt, cái gì mà chà đạp, cái gì mà không đủ kích cỡ...

Tôn nghiêm cả đời của Diệp Hàm Huyền bị hủy sạch rồi! Hơn nữa còn trong tay một tên ngốc...

“Haha.” Diệp Hàm Huyền bối rối cười trừ, quên bản thân lúc này chỉ quấn chiếc khăn tắm mỏng, nhanh chân chạy về phía Kính Thiên Minh múa máy tay chân.

“Úm ba la xì bùa...quên đi, quên hết đi.”

Kính Thiên Minh ngây ngốc nhìn vợ yêu toàn thân chỉ có một mảnh vải. Bộ ngực căng trang pháp phòng theo từng động tác của cô. Cái đó của anh đang từ từ đứng dậy...

Cô ghét ăn chay, muốn ăn thịt, anh có nên hoàn thành tâm nguyện cho cô không?

17. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 17: Rõ Ràng Chồng Đủ Kích Cỡ Cơ Mà

“Vợ, dừng lại.” Kính Thiên Minh đột ngột quát lên, nếu cứ như thế này anh sẽ không kìm được lòng mà ăn cô mất, như vậy chẳng phải công sức giả ngốc bấy lâu đổ bể sao?

Thân thể Diệp Hàm Huyền cứng đờ trong phút chốc, khoé môi cô giật giật, tên ngốc này lại phát điên cái lông gì không biết? Cô làm vậy không phải giữ tâm hồn trong sáng cho anh ta hay sao?

“Anh quên hết những gì tối nay nghe và nhìn thấy rồi chứ?”

“Quên hết rồi!” Kính Thiên Minh phối hợp gật đầu ngoan ngoãn nói.

Diệp Hàm Huyền tất nhiên vô cùng hài lòng với tên chồng ngốc này. Chắc, ngốc ngây thơ cũng có cái hay nha! Vì thế chỉ số thân thiết của cô đối với Kính Thiên Minh nháy mắt tăng vọt.

Diệp Hàm Huyền ngồi xuống gần anh, một tay khoát lấy vai anh, nói:

“Này, người anh em, có muốn sống chung một nhà với tôi không?”

Kính Thiên Minh tất nhiên gật đầu, hơn nữa còn gật liên tục, không sống ở nhà với vợ thì ra đề mà ở sao?

“Điều một, luôn luôn lắng nghe, luôn luôn làm theo. Tôi bảo anh sang hướng Tây, anh tuyệt đối không được sang hướng Đông, tôi bảo anh lên trời, anh tuyệt đối không được xuống dưới đất.”

Kính Thiên Minh đang định nói gì đó, thì Diệp Hàm Huyền giơ ngón trỏ đặt lên đôi môi, ra hiệu cho anh im lặng.

Chết tiệt! Khi này vợ mới tắm xong, cánh môi càng đỏ mọng, ướt át, càng kiều diễm khiến người ta thêm khát. Cậu bé khi này khó khăn lắm anh mới đề xuống được có xu hướng ngẩng cao hơn trước....

“Thứ hai, ôn nhu, dịu dàng, chung thủy, không rượu chè gái gú. Cái bộ mặt của anh chắc chắn chọc hoa đào, tốt nhất đeo mo vào mặt thì hơn.”

“Haizz, tôi biết anh ở tuổi này dù có ngốc nhưng sinh lí dồi dào, đành chịu vậy thôi! Diệp Hàm Huyền tôi ghét bản. Chịu không được thì tự quay...” Diệp Hàm Huyền đang định nói tiếp thì mới nhận ra mình lỡ lời, cô ngay lập tức ngậm miệng.

Quay sang bắt gặp đôi lông mày nhíu lại của Kính Thiên Minh.

“Quay? Không chịu được thì đi quay quay là hết phải không vợ?”

Diệp Hàm Huyền cắn môi, bịa chuyện nói:

“À haha, ý tôi là đang kiểm tra trí tuệ của anh, quay anh nghĩ đến điều gì?”

Kính Thiên Minh ra vẻ trầm tư một lúc, cuối cùng vẫn là lắc đầu. Đột nhiên bị vợ yêu cốc đầu một cái đau điếng.

“Đồ ngốc, trong các hành tinh trong Thái Dương hệ, cái nào gần Mặt Trời nhất?”

“Sao Thủy?”

“Đúng rồi, nên đại ý của tôi, nếu thấy không chịu được thì vào nhà tắm ngâm nước lạnh!” Với cách lí giải này của mình, Diệp Hàm Huyền tự liệu cho mình 1000 cái, cô quá đỉnh đi!!!

Bỗng nhiên Kính Thiên Minh đứng thẳng dậy, Diệp Hàm Huyền bực tức nói:

“Tôi còn chưa nói xong mà anh dám bỏ đi đâu hả?”

Kính Thiên Minh đôi mắt long lanh như sắp khóc, phần uất nói:

“Chồng sinh lí bình thường, không kiểm chế được.”

“.....”

Diệp Hàm Huyền câm nín, cô có tính là tự bê đá đập chân mình không đây? Không kiểm chế được thì thôi đi, anh ta còn thêm câu sinh lí bình thường làm cái khỉ gì chứ? Muốn chứng tỏ bản lĩnh đàn ông với bà đây à?

Đi được vài bước, Kính Thiên Minh bỗng khựng người lại, nghi hoặc hỏi vợ yêu:

“Chồng có một vấn đề mãi không hiểu.”

Diệp Hàm Huyền ngáp ngắn ngáp dài nói: “Nhanh, nhanh, tôi còn đi ngủ.”

Kính Thiên Minh đứng thẳng lưng, chính nghĩa nói:

“Tại sao chồng phải đi tắm nước lạnh chứ? Tại sao vợ không yêu chồng, rõ ràng chồng đủ kích cỡ...”

“Khụ....khụ....khụ...” Diệp Hàm Huyền suýt chút nữa sặc nước miếng mà chết.

Kính Thiên Minh thấy vậy ai oán, nói:

“Vợ không tin chồng đúng không? Không tin chồng cởi ra cho vợ xem!”

Chợt anh cảm giác có cơn gió máy thoảng qua, nhìn sang thì vợ yêu đã đứng bên cạnh anh từ khi nào, nắm chặt lấy cổ tay anh, hì hì nói:

“Ấy đừng, anh hiểu nhầm rồi. Ý tôi yêu là cảm xúc giữa hai người, còn kích cỡ ấy à...À kích cỡ nhẫn kim cương. Anh muốn lấy được lòng một cô gái thì phải tặng một chiếc nhẫn kim cương thật lớn.”

Diệp Hàm Huyền thao thao bất tuyệt chém gió, không để ý tia sáng giả hoạt trong mắt anh...Kính Thiên Minh không đồng ý nói:

“Vợ sai rồi, chồng có xem trên mạng cái đó mà. Yêu ở đây chỉ quan hệ thể xác giữa nam với nữ nha! Còn kích cỡ, hừ, nó quảng cáo muốn tăng kích cỡ gì đó, chồng thừa rồi nên ừ thêm xem đâu!”

Kính Thiên Minh cong môi, câu cuối cùng còn bày tỏ thái độ khinh bỉ sâu sắc...

Diệp Hàm Huyền cắn răng, nghiêng lợi hỏi:

“Ai? Là ai? Là ai dạy anh mấy cái vớ vẩn sai sự thật này.”

“Chu Đình, Chu Lăng dạy rất nhiều thứ cho anh mà, không sai đâu, vợ yên tâm tin tưởng chồng đi!”

Diệp Hàm Huyền có cảm giác muốn tát tên chồng ngốc này vài phát cho đỡ tức, còn hai tên vệ sĩ Chu Đình, Chu Lăng kia nữa! Cho về quê ấp trứng gà mới được.

“Vợ, vợ an ủi nó được không?”

Kính Thiên Minh không biết xấu hổ chu môi nói, một tay chỉ vào tiểu huynh đệ của mình.

Diệp Hàm Huyền day trán, còn muốn cô “an ủi” cái thứ chết tiệt xấu xí kia sao?

“Chồng đau lắm vợ ơi. Trước giờ chưa từng bị như vậy bao giờ.”

Kính Thiên Minh bỗng ngã phịch xuống đất, đôi mắt đẹp ngậy thơ đã long lanh chút lệ. Anh cũng không nói sai, tiểu huynh đệ kia sắp nổ tung mất rồi!

Hehe...Để xem em chịu được mỹ nam kế kết hợp với khổ nhục kế của ông đây không?

18. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ! - Chương 18: Ngại Gì Chứ? Để Tôi Giúp Anh!

Diệp hàm Huyền hất cằm hỏi ngược: “Đau lắm sao?”

Kính Thiên Minh một bộ dáng tiểu bạch thỏ gật gật, xong lại trở mắt nhìn Diệp Hàm Huyền tiến về phía giường lấy điện thoại di động, thần thần bí bí gửi tin nhắn gì đó. Thi thoảng còn nhìn anh cười trộm.

“Vợ, vợ không phải muốn bỏ chồng mà đi đó chứ?” Kính Thiên Minh nghi ngờ hỏi.

Diệp Hàm Huyền cười lắc đầu, xua tay nói: “Đương nhiên không phải, chỉ là mua một chút đồ giúp anh giải quyết nhu cầu sinh lý thôi!”

Ngay lập tức trong đầu Kính Thiên Minh hàng nghìn ý tưởng xẹt qua, chợt mắt anh sáng lấp lánh như sao trời, kích động hét to: “Vợ, có phải là mua cái kia không? Dùng nó tạm thời sẽ không có em bé phải không vợ?”

Ánh mắt sắc lạnh quét qua người Kính Thiên Minh, Diệp Hàm Huyền nói: “Trật tự, nói khẽ thôi! Nếu Kính gia biết bà đây bạc đãi anh như vậy có lột da bà đây không chứ?”

Tất nhiên Kính Thiên Minh sung sướng còn chưa hết, vội nói: “Tuyệt đối không bạc đãi, chồng can tâm tình nguyện nghe vợ.”

“Ngoan lắm! Chút nữa Diệp Hàm Huyền tôi nhất định khiến anh hài lòng!”

“Khoan, mấy chuyện như này sao tên gốc nhà anh biết được?” Đôi mắt đẹp của Diệp Hàm Huyền xẹt qua tia nghiền ngẫm.

Trong lòng Kính Thiên Minh rét run. Chết tiệt! Hình như anh để lộ quá nhiều sơ hở rồi! Không được, tuyệt đối không thể để cô ấy biết trước khi kế hoạch này hoàn thành.

“Hừm! Còn dám nói chồng gốc sao? Trên đời dưới đất này có chuyện gì chồng không làm được chứ! Chồng không có gốc! Chồng hảo soái ca lại thông minh, chung tình.”

Kính Thiên Minh bày ra bộ mặt huyênh hoang, tự phụ coi trời bằng vung.

Quả nhiên khoe miệng Diệp Hàm Huyền giật giật, tên gốc này lại tự sướng rồi! Một bộ dáng ngốc tử kia, sao cô có thể nghĩ hần không bị ngốc chứ? Cô đúng là điên mất rồi!!!

Kính Thiên Minh thở phào, may quá...

Tâm lí con người rất kì lạ, họ luôn thích nghĩ ngược, làm ngược lại. Ví dụ như khi bạn say rượu, bạn một mực nói “Tôi không say”, họ sẽ mặc định rằng bạn đã say!

“Này, anh ngây người gì đó? Dám nghĩ đến Tần Gia Dung hả?”

Thanh âm trong trẻo làm Kính Thiên Minh sực tỉnh, anh ngây ngốc cười nhìn cô:

“Vợ, vợ nghĩ gì thế không biết. Chồng chỉ là đang lo.”

“Lo gì chứ?” Diệp Hàm Huyền hỏi lại.

Kính Thiên Minh nhăn mặt nói:

“Chồng lo vợ đặt cái đồ nhỏ quá, không vừa với chồng...”

Diệp Hàm Huyền xấu hổ ho khan:

“Khụ...khụ...Tôi tưởng càng nhỏ càng tốt, để tôi đặt lại.”

Nhìn vợ yêu ngay trước mặt mình mà không thể làm gì, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, chứ anh ngứa ngáy lắm rồi đó! Lại phải mất thêm thời gian chờ đợi! Mà vợ anh dám coi thường anh nữa chứ...

Chừng mười lăm phút sau...

Kính Thiên Minh từ trong nhà tắm bước ra, cơ thể anh đỏ trần, ngang hông quấn chiếc khăn tắm màu trắng, vài giọt nước còn đọng lại trên ngực anh trong quuyến rũ vô cùng.

Diệp Hàm Huyền đập giường chữ bậy:

“Con mẹ nó, anh trông ngon như vậy làm gì chứ? Tốt nhất anh mau biến vào phòng tắm trong khi bà đây còn kiềm chế được thú tính!”

Với lại cô cũng sợ..Sợ ăn sạch tên gốc này không còn một mảnh xương rồi cả đời bị tên gốc này ám đến chết.

Kính Thiên Minh gãi đầu, đây chính là hiệu quả anh mong muốn, nhìn xem sức hút của anh kìa, vợ yêu chả thèm đến rút dãi.

“Hihi...Vợ đừng giận, có trách do chồng có gen quá tốt đi! Vợ cũng đừng ngại gì, chồng sẽ chịu trách nhiệm...”

Còn chưa nói hết câu Kính Thiên Minh đã bị Diệp Hàm Huyền ném con gấu bông vào mặt: Anh thử mở miệng thêm một câu nữa xem?

Kính Thiên Minh thấy mục đích không thành, đành phải rầu rĩ nhìn trắng nói: “Chồng đành đợi người giao hàng đến vậy, vợ ngắm trắng đi.”

Nhìn thấy khuôn mặt đáng thương của Kính Thiên Minh, Diệp Hàm Huyền lại mềm lòng, họa cũng từ cô mà ra, không thể trách tên ngốc này được. Cô vỗ vai anh an ủi:

“Thôi nào! Đến nhanh thôi! Tôi đặt dịch vụ chuyển phát nhanh nhất mà...”

“A...Đến rồi” Cùng lúc đó là tiếng chuông cửa kêu vang, Diệp Hàm Huyền nhìn Kính Thiên Minh cười thô bỉ rồi nhanh chân xuống nhà lấy đồ để lại ai đó ngây người, đổ mắt tía tai...Sau hơn một tháng nhần nhện cuối cùng gạo của anh cũng sắp nấu thành cơm rồi!

Ngồi đợi vợ yêu vài phút mà như hàng thế kỷ, Kính Thiên Minh bần thần không yên, đứng lên ngồi xuống, đi đi lại lại sốt ruột vô cùng! Đêm động phòng hoa chúc cơ mà, sao không vội cho được chứ? Anh còn nghĩ chút nữa nên nói gì với cô, nên an ủi hay làm thế nào để cô không thấy đau đớn?

Giây phút cửa phòng mở ra thần kinh của Kính Thiên Minh căng như dây đàn, nhất là sau khi nghe xong câu nói của cô...

“Chồng đâu, nhắm mắt lại,nằm xuống giường nào!”

Kính Thiên Minh ngây người như phỗng ngồi đó, anh cũng xấu hổ vô cùng! Vợ cũng quá chủ động đi! Người chủ động đáng nhẽ là anh mới phải!

“Vợ à, chồng...”

“Ôi dào, ngại gì chứ! Để tôi giúp anh!” Nói đoạn Diệp Hàm Huyền xông đến gần Kính Thiên Minh- một bộ dáng vô lại, lưu manh vô cùng!

19. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đỗ! - Chương 19: Lưu Manh Giả Danh Bạch Thỏ

Mất thấy Diệp Hàm Huyền tiến sát về phía mình, đôi bàn tay nhỏ trắng xấn còn chạm khê vào chiếc khăn tắm quấn ngang hông, Kính Thiên Minh khê rùng mình- như có dòng điện xẹt qua cơ thể anh...

“Vợ, vợ phải cởi đồ trước chứ!” Kính Thiên Minh ngập ngừng bên lên nói, khuôn mặt anh đỏ ửng.

Diệp hàm Huyền cau mày, cô cởi đồ làm gì chứ? Chỉ cần anh ta cởi là được mà. Hình như cũng không quan trọng lắm! Thôi được rồi, nể tình anh ta ngốc, cô giúp anh ta khơi chút hứng thú coi như làm chuyện tốt đi! Nghĩ vậy Diệp Hàm Huyền dùng một tay khác cầm lấy tay Kính Thiên Minh, cúi người nói khê bên tai anh:

“Ngoan, nhắm mắt vào nào!”

Giọng nói cô dịu dàng, ấm áp như gió xuân khiến anh bối rối vô cùng, trong lòng lại có chút chờ mong. Mất khê nhắm nghiền lại. Từ góc độ của Diệp Hàm Huyền nhìn thấy rõ rèm mi của tên chồng ngốc này đang run lên- như cánh bướm yếu ớt khiến người ta muốn che chở yêu thương, lại muốn chọc ghẹo.

“Sao anh run thế nhỉ? Đừng nói anh là lần đầu đấy nhé!”

Nhận thấy giọng nói pha chút chọc ghẹo của vợ yêu Kính Thiên Minh hì mũi, quay mặt sang một bên. Chợt anh cảm nhận được thứ gì đó mềm mại giống như là...

“Chín mươi mà anh còn chê à? Bà đây đập cho giờ.”

“Khụ...khụ...Vợ à...” Kính Thiên Minh nói không lên lời, cảm giác nóng bỏng truyền thẳng đến não bộ của anh, cuối cùng thì nơi mềm mại nhất của cô cũng thuộc về anh!

“Hehe cứ mạnh tay đi, không đau đâu mà sợ.”

“.....” Hình như vợ yêu thô bạo quá thì phải!!! Có cần mạnh mẽ vậy không chứ? Kính Thiên Minh anh không nỡ chà đạp hoa nhài, nhẹ nhàng, phải tuyệt đối nhẹ nhàng!

Đêm nay trăng thanh gió mát, thiên thời địa lợi nhân hòa đủ cả! Kính Thiên Minh hít sâu một, chậm rãi hưởng thụ giây phút hạnh phúc này!

Chỉ trong mười phút sau vợ yêu phía bên kia không có một chút động tĩnh gì làm Kính Thiên Minh không biết phải làm sao. Vợ yêu còn chưa có cho anh mở mắt ra đâu!!!

“Vợ à, vợ, vợ...” Kính Thiên Minh gọi mãi cũng không nghe thấy tiếng đáp của Diệp Hàm Huyền.

“Vợ không nói gì là chồng mở mắt ra nhé!”

Kính Thiên Minh từ từ mở mắt ra nhìn. Cảnh tượng trước mặt làm khoé môi anh run rẩy, giật giật liên hồi! Kính Thiên Minh bất động ngồi đó.

“Vợ, vợ không phải muốn bỏ chồng mà đi đó chứ!”

“Đương nhiên không phải, chỉ là mua một chút đồ giúp anh giải quyết nhu cầu sinh lý thôi!”

“Vợ, có phải là mua cái kia không? Dùng nó tạm thời sẽ không có em bé phải không vợ?”

“Trật tự, nói khẽ thôi! Nếu Kính gia biết bà đây bạc đãi anh như vậy có lột da bà đây không chứ?”

“Tuyệt đối không bạc đãi, chồng cam tâm tình nguyện nghe vợ.”

“Ngoan lắm! Chút nữa Diệp Hàm Huyền tôi nhất định khiến anh hài lòng!”

.....

Vợ yêu từ đầu đến cuối đã tính kế anh!! Cố tình làm anh hiểu nhầm, để anh tự mình đa tình. Diệp Hàm Huyền, em đủ ác, đủ độc!

Kính Thiên Minh tự nhận mình là lưu manh giả danh bạch thổ, xem ra anh vẫn còn ngây thơ chán- so với vợ yêu!

Cái gì mà mua đồ giúp anh giải quyết nhu cầu sinh lý mà không có thai- chính là mua con búp bê tình dục chết tiệt kia! Diệp Hàm Huyền, em xem ông đây là gì? Bắt dùng hàng giả sao? Uống công anh tin tưởng cô, còn thỏa mãn ngồi hưởng thụ con búp bê chết tiệt kia!!

Trong cuộc đời Kính Thiên Minh đây là lần đầu tiên anh thất bại- hơn nữa còn thất bại thảm hại như thế! Không còn một manh giáp, tâm hồn bị chà đạp nghiêm trọng! Anh sắp không giả ngốc nổi nữa rồi!

Ngay lúc Kính Thiên Minh sắp bùng nổ, một vật nhỏ mềm mại ôm lấy đùi anh, dụi đầu.

“Minh Minh ngoan, đừng sợ, chúng ta là gia đình.”

Gia đình sao? Ít ra cô ấy cũng coi anh là gia đình! Mọi việc phải từ từ...Cũng như nấu cơm lửa to quá sẽ cháy khét!

“Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, coi như lần này em thắng! Lần sau sẽ không có đâu!” Kính Thiên Minh dịu dàng xoa đầu Diệp Hàm Huyền, đặt một nụ hôn nhẹ lên bờ môi mềm mại của cô. Xong anh mới lưu luyến đắp chăn cẩn thận cho cô rồi rời đi...

Phòng tổng thống tại khách sạn Y.

Hai người đàn ông ngồi đối diện nhau, một đen, một trắng tạo thành khung cảnh mỹ lệ vô cùng.

Người đàn ông mặc bộ vest đen lạnh lùng, trầm ổn, cao quý nâng ly rượu vang đỏ như máu nói:

“Với khả năng diễn kịch của cậu, tôi thấy không làm diễn viên thật uống phí.”

Người đàn ông mặc vest trắng mỉm cười ưu nhã. Bất cứ ai nhìn vào y đều có cảm giác người này ôn hòa, vô hại mà không biết đâu là con bọ cạp vô cùng độc! Bạn chỉ có thể thấy cáo đầu vô hại của nó mà không thấy cái đuôi đáng ẩn nấp trong bóng tối kia.

“Cảm ơn Mạc tổng, à không Mạc lão đại quá khen rồi! Tôi đâu có nguy hiểm được như cậu, giả heo ăn thịt hổ, hừ!”

Mạc Tu Nghiêu khinh Bĩ nhếch môi, ai nham hiểm hơn ai chứ! So với tên giả ngọc Kính Thiên Minh, tính ra anh vẫn tử tế với cô gái nhỏ của anh chán!

“Đêm động phòng hoa chúc Thiên lão đại không ở nhà ôm mỹ nhân mà có nhã hứng mời tôi ra đây uống rượu cũng lạ.”

“Mỹ nhân đều là mây bay. nói chuyện đại sự đi!”

“Không phải đêm tân hôn bị vợ đá ra khỏi nhà chứ?”

Kính Thiên Minh cười tươi như hoa, chỉ tay vào khuôn mặt mình, bình tĩnh nói: “Khuôn mặt ông đây đẹp trai nhường này, cậu nghĩ có ai có thể cưỡng lại được?”

Mạc Tu Nghiêu nhún vai, lắc đầu nói: “Chắc, đó là lúc cậu chưa gặp được tôi thôi! Nếu xét về độ đẹp trai, tôi đứng thứ hai, thách có ai đứng được thứ nhất!”

Thuộc hạ đứng bên cạnh thấy hai vị lão đại lãnh khốc trong giới hắc đạo tự luyện thì hai chân run rẩy, nhớ anh ta bị diệt khẩu thì sao?

“Reng....” Chuông điện thoại bàn khẽ kêu vang. Mạc Tu Nghiêu chậm rãi đứng dậy, ấn loa ngoài.

“Lão đại, cá đã cắn câu.” Giọng nói bên kia điện thoại truyền đến....

~~ Minh ca và Huyền tỷ pk, ai cao tay hơn ai >

Lần trước ta viết không rõ TT xin lỗi mọi người vì sự hiểu nhầm. Ta lớp 12 -.- chứ không phải 12 tuổi đầu hihi. Vì ta đang ôn thi và điện thoại bị thu mất nên ra chậm. Mong mọi người tiếp tục ủng hộ ta với ạ ^^

200 sao ta ra tiếp hihi.

Chúc mọi người Quốc khánh vui vẻ bên gia đình.

#UYenCa

20. Tổng Tài Giả Ngọc Cẩm Dụ Dỗ! - Chương 20: Ngon Bằng Anh Không?

7h sáng.

Tia sáng mặt trời len lỏi qua từng kẽ lá, qua cửa sổ rơi thẳng vào đầu giường khiến Diệp Hàm Huyền tỉnh giấc. Diệp Hàm Huyền dụi mắt ngồi dậy, cô ngó nghiêng xung quanh thì không thấy con búp bê tình dục tối hôm qua đâu nữa.

Haha, chắc không phải tên chồng ngọc kia ngại nên đem đi giấu rồi ăn mảnh đó chứ? Diệp Hàm Huyền phải công nhận cô là một người vợ vô cùng tốt, bao dung, hiền lành lại còn thấu hiểu chồng!!!

“Cốc...Cốc...”

“Vào đi.”

Diệp Hàm Huyền còn đang ngáp ngắn ngáp dài vì buồn ngủ thì trợn trắng mắt nhìn ra phía cửa. Ai đó một thân quần áo thể thao, còn có một cái tạp dề cuốn ngang hông, trên tay bưng một cái khay chứa đồ ăn.

Quan trọng là bộ dáng xuống bếp của tên ngọc này cũng quyến rũ quá đi!

“Anh biết nấu ăn?” Diệp Hàm Huyền nghi vấn hỏi.

Kính Thiên Minh tay đặt đồ ăn xuống bàn, gật gật, day day cánh mũi xấu hổ nói:

“Nấu ăn? Đơn giản! Chồng của em có gì không biết chứ!”

“Nhanh lại đây ăn cho nóng nào Huyền Huyền.”

Huyền Huyền? Cái tên này cũng sến sẩm quá đi! Nhưng cô chẳng lẽ đi chấp với một tên ngốc sao? Nghĩ vậy Diệp Hàm Huyền mặc kệ, đi vào nhà tắm thay đồ. Người ta nói đi đêm lắm có ngày gặp ma! Tên này dù ngốc nhưng cô để ý sinh lý hần bình thường, không nên trêu chọc.

“Chút nữa nhá Minh Minh.”

Khoé miệng Kính Thiên Minh giật giật, cái tên Minh Minh này cũng sến sẩm quá đó! Thôi không sao, miễn vợ yêu vui thì anh cũng vui...

Kính Thiên Minh đang ngồi nghĩ bâng quơ thì bàn tay nhỏ nhắn vỗ má anh, nhìn sang thì thấy Diệp Hàm Huyền cười hì hì:

“Ăn thôi nào!”

Diệp Hàm Huyền cầm đũa gấp vào bát cho Kính Thiên Minh một miếng thịt hầm, một miếng bỏ vào miệng, hương thơm ngập tràn trong khoang miệng cô.

“Ngon quá! Tuyệt vời! Cho anh nghìn like.”

“Thật sao? Vợ ăn đi, chồng ăn rồi!” Kính Thiên Minh sung sướng nói, anh gấp một đồng đồ vào bát cô.

Diệp Hàm Huyền nuốt nước miếng ừng ực, cô lắc đầu! Không được, phải giữ hình tượng, phải giữ hình tượng, ham ăn tục uống rất là mất mặt!

“Tôi ăn không hết.”

Nháy mắt khuôn mặt Kính Thiên Minh tràn ngập vẻ u sầu, anh mím chặt cánh môi, như đứa trẻ giận dỗi làm việc tốt nhưng không được khen. Diệp Hàm Huyền nhìn thấy cảnh này lại không nỡ lòng. Chết tiệt, không lẽ tên ngốc này là điểm yếu của cô?

“Được rồi, nể tình anh bỏ nhiều công sức ra làm, tôi miễn cưỡng ăn nhiều một chút.”

“Cái này ngon này vợ, cái này nữa...” Kính Thiên Minh không ngại tay gấp đồ cho cô.

“Ngon bằng anh không?” Diệp Hàm Huyền không nhịn được châm chọc Kính Thiên Minh một câu.

“Khụ...khụ...Cái này chồng nói ra sẽ bị vợ nói tự luyến, vợ phải tự mình trải nghiệm mới được!”

Diệp Hàm Huyền ngẩng đầu lên nhìn trời, tên ngốc này cũng biết xấu hổ cơ đấy! Anh ta chả quá tự luyến còn gì!

“Anh ăn cái này đi!” Diệp Hàm Huyền tự tay dứt tận miếng cho tên chồng ngốc. Kính Thiên ngơ người há miệng vì thụ kinh nhục sủng, đến tận khi miếng thịt vào trong miệng vẫn còn cảm giác không chân thực.

“Ngon không?” Diệp Hàm Huyền hỏi.

“Ngon...” Kính Thiên Minh gật đầu.

“Trong thịt hầm này anh cho những gì?”

Kính Thiên Minh nghĩ nghĩ rồi trả lời: “Các vị thuốc bắc này, còn có nhân sâm...”

Diệp Hàm Huyền gian xảo nói:

“Nhân sâm rất tốt, giúp tăng cường sinh lý, đem qua anh vất vả rồi! Anh nhiều một chút.” Nói đoạn, cô gấp thêm một miếng to dứt vào miệng anh.

Chuyện tối qua như cái gai trong lòng anh, nhờ không được, không nhờ thì không xong! Ai đó cho anh ăn một bụng tức ghen, giờ còn ngồi đây trêu chọc anh!

“Vợ à, em quá đáng lắm!” Kính Thiên Minh học bộ dáng bạch liên hoa thanh thuần đáng thương, trách hờn Diệp Hàm Huyền.

Diệp Hàm Huyền bắt đắc dĩ vỗ vai Kính Thiên Minh nói:

“Tôi hiểu, không sao đâu! Hôm qua tôi đặt đúng kích cỡ của anh rồi đấy!”

Kính Thiên Minh đỡ khóc đỡ cười, không phải vợ yêu nghĩ anh dùng cái thứ chết tiệt kia rồi đấy chứ? Anh còn chưa kịp nói gì thì tiếng chuông cửa vang lên.

“Ting tong...”

Anh đang định đứng dậy ra xem ai chán sống đến phá hoại vợ chồng người ta ân ái thì Diệp Hàm Huyền ngăn lại.

“Để tôi mở. Vận động chút không thành heo quay mất.”

Diệp Hàm Huyền xỏ dép, chậm rãi đi xuống. Mở cánh cửa ra thì hai khuôn mặt quen thuộc hiện ra trước mắt cô.

Đờ cờ mờ! Là Tần Gia Dung và Vũ Minh Hạo đó...

Mọi người muốn H sớm hay muộn nè >

Mình ra hơi chậm một chút vì không có thời gian viết. Mình sẽ cố gắng full nhanh nhất có thể.

Cảm ơn mọi người rất nhiều vì đã ủng hộ mình trong suốt thời gian qua ^^

#Uyenca

21. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ! - Chương 21: Vợ! Em Trốn Nhà Theo Trai

Mới sáng ngày ra- còn là ngay sau đêm tân hôn, hai con hàng này đến đây làm cái lông gì? Diệp Hàm Huyền cười khan, xoa xoa mắt, cười khan nói:

“Haha, dĩ ở đâu dính vào mặt mình thế này!”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Tần Gia Dung tái mét, Vũ Minh Hạo vẫn duy trì bộ dáng chính nhân quân tử nho nhã, nụ cười nhẹ trên môi.

“Cô...Tôi đến thăm Minh ca, dù bây giờ cô là vợ Minh ca cũng không có quyền ngăn cách chúng tôi.” Tần Gia Dung tiến lên phía trước, cao giọng nói.

“Hahaha...”

Tiếng cười thanh thúy vang lên như bản nhạc khiến người ta say mê. Diệp Hàm Huyền không nhìn Tần Gia Dung, quay người sang phía Vũ Minh Hạo nói:

“Vũ cục trưởng à? Anh làm cục trưởng Cục tình báo An ninh quốc gia cũng khá lâu rồi nhỉ?”

Vũ Minh Hạo ánh mắt không rời Diệp Hàm Huyền, gật đầu.

“Có thể nói tất cả bí mật đều không qua được mắt anh? Mạn phép cho hỏi anh đã bao giờ thấy tiểu tam đến gặp chính thê la hét om sòm, còn ra vẻ danh chính ngôn thuận nữa?”

Vũ Minh Hạo đỡ khóc đỡ cười, kĩ năng mắng người của cô ấy càng ngày càng lên tay rồi! Thực chất cô ấy chỉ cây hoè mắng cây dâu, còn mắng cả anh nữa! Anh chỉ định đến đây báo cho cô ấy một tin tốt thôi mà...Còn Tần Gia Dung tức muốn xỉu, rõ ràng cô và Minh ca là thanh mai trúc mã, gia đình đôi bên còn môn đăng hộ đối, dựa vào cái gì con khốn Diệp Hàm Huyền này lại thành Kính thiếu phu nhân- còn đứng giáo huấn dạy đời cô?

Đáng tiếc Tần Gia Dung bị hận thù, ghen ghét che lấp mà không nhận ra rằng: có những thứ là của mình thì sẽ mãi là của mình. Còn những thứ không thuộc về mình mà cố chiếm hữu sẽ tự chuốc lấy khổ đau mà thôi!

“Mày là....”

“Mày là con tiểu tam mà thôi! Dựa vào cái gì dám tranh Minh ca với tao! Cô định nói thế phải không? Xin lỗi, tôi nghe nhiều thành quen. Đứa con tiểu tam là tôi đây chẳng phải vẫn cao tay hơn con phượng hoàng như cô sao? Giờ tôi là Kính thiếu phu nhân đây nhé!”

“Mày....”

Chợt Vũ Minh Hạo lại gần phía Diệp Hàm Huyền, ghé sát vào tai cô, thì thầm điều gì đó. Sắc mặt Diệp Hàm Huyền lộ rõ vẻ kích động, khác hẳn với sự bình thản khi nãy.

“Đi theo anh.” Vũ Minh Hạo đôi mắt phản chiếu hình ảnh người con gái anh yêu, dịu giọng nói.

Diệp Hàm Huyền đang định đi thì âm thanh quen thuộc vang lên:

“Vợ, vợ đi đâu đó?”

Diệp Hàm Huyền vỗ trán lắc đầu, tên ngốc này từ đâu chui ra không biết, cô đang định xử lý xong việc kia rồi quay về nhanh, ai ngờ...

“Haha, tôi bận chút công chuyện, sẽ về nhà sớm mà.”

Kính Thiên Minh bị phần nói:

“Vợ đừng lừa chồng. Vợ xấu lắm! Vợ trốn nha theo trai...”

22. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 22: Kính Thiên Minh, Chờ Em...

Diệp Hàm Huyền theo Vũ Minh Hạo đến tổng bộ Cục tình báo quốc gia. Xe vừa dừng, Vũ Minh Hạo đã nhanh chóng xuống xe, ưu nhã mở cửa:

“Huyền Nhi, em xuống đi!”

Diệp Hàm Huyền không vui nhú mày:

“Vũ Minh Hạo! Tôi nói rồi, dựa vào chút tình nghĩa ít ỏi còn lại của chúng ta, cái cách gọi Huyền Nhi từ miệng anh e là không thích hợp.”

Ngay lập tức Vũ Minh Hạo cúi người, mặt đối mặt với cô, nghiêm túc nói:

“Huyền Nhi, có những thứ một khi thành thói quen sẽ rất khó sửa chữa, với lại tôi cũng không muốn sửa. Dù có chuyện gì xảy ra thì em vẫn là Huyền Nhi trong lòng anh- là người anh yêu...”

“Đủ rồi! Vào chủ đề chính đi!” Diệp Hàm Huyền rất ít khi to tiếng với người khác, nhưng trong trường hợp này không thể không vậy.

Vũ Minh Hạo nhìn Diệp Hàm Huyền hồi lâu, không biết anh nghĩ gì, rồi tự cười khổ một mình, nói:

“Đi theo anh đến tổng bộ. Tài liệu em cần ở đó.”

Cô không nói gì thêm, im lặng theo Vũ Minh Hạo.

“Chào Vũ Cục trưởng, Diệp phó cục trưởng.” Một tốp trai gái cúi thấp người tôn kính lại.

Vũ Minh Hạo gật đầu lấy lệ, Diệp Hàm Huyền cười tươi một chút, ngày đầu tiên nhận chức không nên để ấn tượng xấu cho nhân viên có đúng không? Những người này trông còn rất trẻ, khuôn mặt còn rất non nớt chắc vừa được nhận vào cục. Họ chỉ là thanh niên mới rời ghế nà trường đem theo tất cả nhiệt huyết tuổi trẻ- rồi những giông tố cuộc đời sẽ ập đến, liệu mấy ai giữ được nụ cười thanh thuần như ban đầu? Bản thân Diệp Hàm Huyền đã không thể...

Nhưng cô hi vọng họ có thể! Ít ra có thể giữ được nụ cười không tạp chất kia!

“Cố lên nhé!” Diệp Hàm Huyền nói.

Tốp người nhận được khích lệ từ vị phó cục trưởng truyền kì, ai nấy đều hưng phấn, có thanh niên khi thấy nụ cười xinh đẹp của Diệp Hàm Huyền còn đỏ mặt tía tai.

“Cảm ơn phó cục trưởng. Chúng em sẽ cố gắng không phụ sự uỷ thác của chị.”

Mãi đến khi bóng lưng Diệp Hàm Huyền đã khuất, ai nấy đều còn thấy mê mẩn.

” Phó cục trưởng xinh thật, còn xinh hơn trong ảnh.”

“Phải đó, phải đó, còn là truyền kì trong giới. Bỏ ra năm năm thanh xuân thực hiện nhiệm vụ cấp cao, một phát được thăng chức. Tôi nói mấy người nghe, nếu không phải có Vũ Cục trưởng, Diệp phó cục trưởng đã lên chức cục trưởng rồi!”

“Nhắc mới nhớ, hai người đó đều giỏi, xứng đôi lắm đó!”

Ngay lập tức lầu trên bị lườm huyết:

“Cô thông tin thật kém. Nghe nói trong thời gian vừa qua Diệp phó cục trưởng xin nghỉ để kết hôn đó, người ta là hoa đã có chủ.”

“Đáng tiếc....”

Vừa vào trong thang máy, Vũ Minh Hạo đã nhìn Diệp Hàm Huyền với ánh mắt quái dị:

“Nghỉ phép lấy chồng tính cách em thay đổi hẳn ra. Không phải đêm động phòng tối qua tuyệt quá đấy chứ...”

Diệp Hàm Huyền không những không phản bác lời châm biếm từ Vũ Minh Hạo mà còn gật đầu đồng tình:

“Không sai, tôi nên thân thiện một chút, mai này sinh con tránh không doạ nó sợ.”

“Em muốn sinh con với tên gốc ấy? Sẽ không sinh ra một tiểu tử gốc chứ?”

“Không liên quan đến anh.” Diệp Hàm Huyền lạnh lùng nói, cùng lúc đó cửa thang máy mở ra, cô cũng nhanh chân bước ra.

Cô đi rất nhanh làm Vũ Minh Hạo dở khóc dở cười, vội nói:

“Đi chậm một chút, không có tôi em không vào được đâu!”

” Xem ra sau bao năm thân thủ của Vũ Cục trưởng giảm đi không ít nha!” Cô chế giễu.

Vũ Minh Hạo ngại ngùng xoa bụng:

“Còn chưa ăn sáng.”

Nói đoạn, anh đứng trước cánh cửa, thiết bị cảm ứng bắt đầu quét toàn thân, Vũ Minh Hạo đặt mười ngón tay lên màn hình, hệ thống vang lên:

“Đang nhận dạng...”

“Xác nhận danh tính thành công, chào buổi sáng Vũ Cục trưởng.” Âm thanh khô khốc của hệ thống vang lên cùng lúc đó cánh cửa mở ra.

Diệp Hàm Huyền nhanh chóng đi vào. Căn phòng rộng lớn, thiết bị tối tân làm cô choáng ngợp. Làm việc ở đây bao năm đây là lần đầu cô được vào tổng bộ.

“Vũ cục trưởng không sợ tôi hành thích anh rồi lấy hết đi dữ liệu cơ mật quốc gia sao?”

“Với khả năng của em điều đó không khó. Vả lại tôi cũng không thể ra tay với em. Nhưng nhịp tim của tôi được gắn liền với hệ thống, tôi chết sẽ có điều bất ngờ đấy!”

“Tuỳ anh. Thứ tôi cần đâu?”

“Đừng nghiêm túc thế chứ!” Vũ Minh Hạo nhún vai. Tuy nhiên anh vẫn lại kết sắt, mở khoá rồi lấy ra tập tài liệu đã được chuẩn bị từ trước đặt trước mặt Diệp Hàm Huyền.

“Em xem đi.”

”Năm 20XX,

Hồ sơ vụ án Diệp Phỉ Phỉ

....”

Diệp Phỉ Phỉ là mẹ thân sinh Diệp Hàm Huyền, năm năm trước bà đã qua đời trong một vụ tai nạn- đó là đáp án Diệp Hàm Huyền nghe được từ Tần gia. Bốn chữ “tai nạn mà chết” đến giờ Diệp Hàm Huyền vẫn nhớ rõ ràng. Không một lời giải thích thêm- chỉ có khuôn mặt lạnh lùng vô cảm của người trong nhà, không một lời động viên an ủi, có người còn nguyên rửa đó là báo ứng mẹ cô đáng nhận.

Năm năm trước.

Hoa viên Tần gia.

“Cầm bao tiền của tôi mà các người còn lề mề vậy hả? Bịt hết miệng bọn họ lại cho tôi! Chỉ có người chết là không biết nói gì.” Âm thanh cay độc day nghiêng tới tận cùng của Tần Gia Dung vang lên.

“Giết được đứa mẹ, sao không giết luôn đứa con đi chứ! Chờ tang lễ bà ta xong xuôi thì xử nốt đứa con.”

Diệp Hàm Huyền bàng hoàng trước khuôn mặt đáng sợ của người chị gái- người mà từ trước đến giờ cô cho là dịu dàng, ôn nhu, hiền lành, lương thiện.

” Cô...Cô giết mẹ tôi. Là cô! Là cô giết mẹ tôi.” Diệp Hàm Huyền run rẩy, câu cuối cùng cô phần nộ hét to.

Tần Gia Dung hơi bất ngờ vì Diệp Hàm Huyền phía sau lưng mình, cô ta nhanh chóng khôi phục sắc mặt rồi nói:

“Phải! Là tao thì đã sao! Sớm thôi! Mày sẽ phải chết theo con mẹ ti tiện của mày.”

“Tôi...Tôi đi nói với anh hai. Để mọi người biết bộ mặt thật của cô. Cô phải đền tội.”

Tần Gia Dung nhếch môi nói:

“Bằng chứng đâu? Có giỏi thì mày giết tao đi xem nào. Trả thù cho con mẹ đê tiện của mày đi!”

Về khiêu khích của Tần Gia Dung làm Diệp Hàm Huyền sôi máu, hơn nữa khi đó cô mới trải qua đả kích mất mẹ, như một con thú hoang, Diệp Hàm Huyền xông lên dùng hết sức đánh Tần Gia Dung. Tần Gia Dung không những không đáp trả mà cười quái dị. Cô ta cầm con dao sắc mượn lực từ Diệp Hàm Huyền rồi đâm vào bụng mình.

Diệp Hàm Huyền còn nhớ rõ khi đó máu tươi nhuộm cả bàn tay cô, cô đứng như phỗng, cô không hề có ý muốn giết Tần Gia Dung.

“Người đâu, mau xử lý vết thương, mai chóng đưa tiểu thư đi bệnh viện.”

“Đứa con gái của tiểu tam mà muốn giết con gái của tao?” Cùng với đó là cái tát liên hồi đến từ Tần phu nhân. Ánh mắt bà đỏ lừ, tràn đầy vẻ phẫn nộ.

Diệp Hàm Huyền khi đó còn chưa hiểu sự đời, cô vì trốn tránh mọi thứ đã bỏ đi không để lại chút dấu vết...

“Huyền Nhi, em không sao chứ?” Giọng nói lo lắng của Vũ Minh Hạo kéo Diệp Hàm Huyền trở lại thực tại.

“Không sao.” Cô lắc đầu.

Diệp Hàm Huyền đang định mở trang kế tiếp xem thì âm thanh điện thoại vang lên. Không hiểu sao Diệp Hàm Huyền nhanh chóng lấy ra xem tin nhắn, cảm giác bất an tràn ngập lí trí cô.

“Diệp Hàm Huyền, người đàn ông của mày nhất định thuộc về tao.”

Kèm theo đó là hình ảnh Kính Thiên Minh cười trần, khuôn mặt đỏ ửng, còn Tần Gia Dung cuốn khăn tắm ngồi cạnh đó.

Có thứ gì đó bóp nghẹt trái tim Diệp Hàm Huyền. Đau, rất đau...

Không nghĩ nhiều, Diệp Hàm Huyền như con gió, chạy nhanh ra khỏi cửa, cô phải về, nhất định sẽ kịp...

Kính Thiên Minh, anh mà thất thân trước Tần Gia Dung, bà đây sẽ không tha cho anh đâu!

Kính Thiên Minh, phải chờ em về đây nhé!

“Đối mặt với một Diệp Hàm Huyền lạ lùng như thế này, anh rất sợ. Sợ em yêu anh ta...” Vũ Minh Hạo mắt mát khẽ nói.

Chương này siêu dài ^^ gần gấp đôi chương cũ đấy mọi người nhé!!!!

Giờ mỹ nhân cứu anh hùng mới ngẫu ^^ Minh ngậy thơ đang gặp nguy hiểm >

Tiếp tục ủng hộ cho ta nhé!!!

200 sao ta ra tiếp ạ <3>

Chúc mọi người cuối tuần vui vẻ.

#UyenToTo

23. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ! - Chương 23: Chúng Ta Gạo Nấu Thành CƠM Được Không?

Diệp Hàm Huyền nhanh chóng chạy xuống cổng lớn Cục tình báo, cô quan sát xung quanh xem có cái gì thích hợp để đi không.

“Dừng xe.” Diệp Hàm Huyền mắt thấy chiếc mô tô phân phối lớn đang đi ngang qua. Không kịp suy nghĩ nhiều, cô vội đứng ra chặn đầu xe cùng với đó là tiếng phanh gấp từ chiếc mô tô đen. Người ngồi trên xe có vẻ khá bức tức vì có con điên không biết sống chết từ đâu ra cản xe anh.

“Mượn xe một lúc, có việc gấp.” Lời vừa dứt thì người đàn ông trên xe nhận thấy có cơn gió mạnh ập đến người, theo quán tính anh ta mau chóng nhảy xuống xe, đang định phản đòn thì cô gái có thân thủ tuyệt hảo kia đã ngồi lên xe, vặn tay ga. Sau cùng thì mất hút nơi ngã ba.

“Mình vừa hít bụi? ” Người đàn ông ngẩn ngơ nói với không khí hồi lâu.

Diệp Hàm Huyền ngồi trên chiếc siêu xe vặn tay ga phóng hết cỡ, người đi đường chỉ kịp nhìn thấy làn khói trắng lướt qua.

Cô đã thử nghĩ đến cảnh Kính Thiên Minh tay trong tay ôm ấp Tần Gia Dung. Trong lòng lại tựa như có hàng ngàn con kiến chạy qua.

Cô đang sợ thứ gì chứ? Sợ sao?

Không phải! Diệp Hàm Huyền tự nói với lòng mình, cô chỉ là thương hại tên ngốc đó, không muốn anh ta bị người khác chiếm hữu, lợi dụng!

Nắng vàng...

Cỏ xanh được gió lay động những chiếc lá của nó...

Trái tim của chính Diệp Hàm Huyền cũng đang xao động- chỉ là cô chưa nhận ra, không, là cô đã nhận ra nhưng cố tình phủ nhận, cố xoá bỏ nó...

Cửa lớn bị Diệp Hàm Huyền đá bay. Cả biệt thự im lặng đến đáng sợ, tựa mãnh thú vô hình từng chút từng chút tra tấn con mồi. Khắp sàn nhà hoa hồng nhung vương vãi rơi, đỏ rực như máu. Diệp Hàm Huyền không suy nghĩ được nhiều, chạy như bay lên phòng ngủ của hai người, đập lên cánh hoa mà đi.

Nếu như Kính Thiên Minh đã phát sinh quan hệ với Tần Gia Dung, cô phải làm gì? Xách vali bỏ đi ngay sau ngày kết hôn? Cả đời không gặp anh ta? Đó không phải là câu trả lời cô mong muốn. Diệp Hàm Huyền mang theo tâm trạng rối như tơ vò đứng trước phòng ngủ. Sau cánh cửa này sẽ là gì đây?

“Cạch...” Diệp Hàm Huyền động tác chậm rãi. Cánh tay cô run rẩy từng tận, khoé môi mím thật chặt.

Kính Thiên Minh thân không mảnh vải chật vật nằm trên giường, Diệp Hàm Huyền như bị điện giật, chạy vào. Cô không biết làm gì, cũng không biết phải làm gì mới đúng. Người kia như cảm nhận được có người tiến vào, đôi mắt trong veo như suối khe mở, sự bi thương trong đáy mắt rút dần, thay vào đó là ngàn sao trời lấp lánh, hi vọng đông đầy trong đôi mắt đen sâu thẳm.

Trong phút chốc Diệp Hàm Huyền nảy sinh ảo giác, thứ đẹp đẽ nhất trên thế gian cũng chỉ đẹp được đến thế mà thôi! Nhìn vào đôi mắt Kính Thiên Minh quá lâu, một Diệp Hàm Huyền luôn bình thản, lạnh nhạt bỗng trở lên bối rối, cô không biết nói gì, thuận tiện mở miệng.

“Anh tốt chứ?” Lời vừa nói ra Diệp Hàm Huyền lại muốn tát cho mình một cái. Cô nói linh tinh gì vậy? Trông anh ta thân không mảnh vải “tốt” quá đấy chứ!

“Chồng...”

Kính Thiên Minh còn chưa kịp nói gì, Diệp Hàm Huyền đã bịt miệng anh lại, “Anh không cần nói gì cả. Đầu là lỗi của tôi, tất cả đều là lỗi của tôi. Lẽ ra tôi...”

“Lẽ ra vợ làm sao?” Kính Thiên Minh không hiểu, nhăn mặt lại hỏi cô.

“Lẽ ra tôi không nên bỏ anh ở lại một mình, nhất là có Tần Gia Dung bên anh.” Diệp Hàm Huyền lí nhí nói, khắp người cô đều là cảm giác mặc cảm, tội lỗi.

“Vợ à, vợ không biết đâu, lúc vợ không có ở đây, Tần Gia Dung cô ta bắt nạt chồng- còn muốn làm hành vi cầm thú với chồng...huhu...Vợ ơi...” Kính Thiên Minh không cầm được nước mắt, vội ôm chầm lấy Diệp Hàm Huyền, chặt đến nỗi cô không thở nổi...

Ngón tay thon dài khẽ chạm lên khuôn mặt đẹp như tranh của Kính Thiên Minh, lau đi giọt lệ vương trên khoé mi anh...

“Ừm...Vợ...Anh nóng...” Kính Thiên Minh khẽ rên một tiếng.

Diệp Hàm Huyền sững sốt, tên ngốc này lại nổi điên gì không biết?

“Anh với Tần Gia Dung vừa...” Thanh âm vang lên cùng với vị chua nồng nặc của vợ yêu khiến Kính Thiên Minh suýt sặc cười.

“Oan quá đi vợ...Cô ta còn chưa làm gì được anh.” Sợ cô hiểu nhầm, anh vội vàng giải thích.

Ngay lập tức như có dòng nước mát lành dội thẳng vào người Diệp Hàm Huyền, cô không kìm được kích động nói, “Cô ta chưa làm gì anh?”

Kính Thiên Minh hừ mũi khinh thường, lỗ mũi vênh cao tới tận trời, “Dựa vào Tần Gia Dung mà muốn chiếm tấm thân trong trắng của chồng sao? Còn chưa đủ tầm...”

Cũng may...

Cũng may tên ngốc này không có việc gì...

Vui sướng có, hạnh phúc có, ghen tị có...Diệp Hàm Huyền thoáng chốc nhận ra rằng- cô lại chẳng hiểu bản thân mình. Hình như cũng chưa từng hiểu Kính Thiên Minh. Lông mày thanh tú của cô nhíu chặt, nghi ngờ hỏi:

“Làm sao mà anh có thể...”

“Vợ...Chồng nóng...” Kính Thiên Minh không để thời gian cho vợ yêu chần chừ thêm, vội vàng đem tiểu huynh đệ của mình đặt trong lòng bàn tay nhỏ bé kia.

Đầu óc Diệp Hàm Huyền nổ tung, não bộ phát ra tín hiệu khẩn cấp, cái thứ nóng hổi đang đặt trong tay cô là...

“Anh...Anh...”

“Chồng nóng lắm vợ, từ...từ lúc cô ta cho chồng uống cái gì đó.”

Thứ gì đó? Nếu cô đoán không nhầm đây chắc chắn là thuốc kích dục, Tần Gia Dung dự cho tên ngốc này uống, xong ân ái trước mặt cô! Tác dụng khủng khiếp của thứ thuốc kia Diệp Hàm Huyền rõ hơn ai hết, nó khiến con người ta mất đi ý chí, dưới thân lửa nóng thiêu đốt- chỉ có quan hệ mới dập tắt được.

Mất thấy vẻ do dự trong cô, Kính Thiên Minh xoay người, đem thân ảnh của cô đè xuống dưới thân, cúi người xuống, nỉ non bên dái tai cô.

“Vợ, chúng ta gạo nấu thành cơm có được hay không?”

Như yêu như mị lần áp lí trí Diệp Hàm Huyền, cô nhẹ nhàng nói, “Được.”

24. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ! - Chương 24: (h+) Động Phòng Hoa Chúc Muộn

Cảnh báo: Cảnh nóng nha ^__^ ai ăn chay vui lòng bỏ qua ạ <>

Nhận được sự đồng ý từ Diệp Hàm Huyền, Kính Thiên Minh vui sướng cực điểm, thao tác càng thêm ôn nhu dịu dàng. Anh đem hết những kiến thức học tập được từ trên mạng, suy nghĩ cái gì phù hợp với cô mà lại không khiến cô đau.

Một tay Kính Thiên Minh giữ lấy eo nhỏ của cô, tay khác chậm rãi cởi từng nút áo của Diệp Hàm Huyền. Anh không kìm được trêu chọc cô, “Vợ à, có phải em biết hôm nay sẽ xảy ra chuyện này nên cố ý mặc áo cúc cho dễ cởi không?”

Lúc này thần trí của anh đã không được tỉnh táo. Thanh âm khàn khàn do trúng được tình lại càng dụ hoặc người. Diệp Hàm Huyền đỏ mặt tía tai, “Anh mà còn nói linh tinh tôi không cứu anh đâu.”

Diệp Hàm Huyền tự nhủ cô bị điên mất rồi! Không còn là bản thân cô nữa. Tại sao cô lại đồng ý cùng anh ta làm chuyện này? Cơ ác mộng năm năm về phía mơ hồ tái hiện trong não bộ Diệp Hàm Huyền, khiến cô không tự chủ được rung mình, nháy mắt hơi thở trở lên gấp gáp.

Kính Thiên Minh đem từng động tác nhỏ của cô in sâu vào mắt. Cô ấy vẫn là không tình nguyện thuộc về anh? Chỉ vì anh trúng được tình nên thương hại? Tất nhiên Kính Thiên Minh sẽ không vì lý do này mà buông tha cơ hội ngàn năm có một được chiếm lấy cô. Anh không phải kẻ ngốc, miếng ăn dâng đến tận miệng còn vì sĩ diện mà bỏ qua! Giữ tự trọng với ai chứ vợ yêu thì không cần!

Chiếc áo sơ mi trắng được anh vứt sang một xó giường. Bầu ngực của cô phập phồng theo từng hơi thở, như ẩn như hiện sau chiếc bra màu đen bí ẩn. Đôi chân dài miên man lộ ra không chút che lấp. Kính Thiên Minh không vui cau mày nhìn phần mông xinh đẹp của nàng khuất sau chân váy.

“Vợ, vợ, chân váy quá ngắn...Nhờ người ta nhìn thấy thì sao?”

Diệp Hàm Huyền diện tiết thật muốn tát cho tên ngốc này một cái! Ngắn cái lông ý!!! Đây là bộ đồ tiêu chuẩn công sở, thanh lịch, nhã nhặn. Chưa từng có ai kêu, anh ta ý kiến gì chứ!

“Vậy là vừa rồi! Cẩm anh ý kiến.”

Nhận thấy sự tức giận từ Diệp Hàm Huyền, Kính Thiên Minh cũng không dám lằng nhằng thêm, bàn tay to lớn chạm khẽ vào bờ mông của cô. Cơ thể Diệp Hàm Huyền run rẩy, cô cảm nhận được có thứ gì đó nóng rực đang toả ra từ bụng dưới.

Khi mà chân váy được cởi ra, cổ họng Kính Thiên Minh bỗng chốc thắt chặt, ý niệm chiếm hữu cô điên cuồng sôi trong anh! Bản năng của người đàn ông chỉ có chiếm hữu! Chỉ có chiếm hữu mới đem đến cho anh ta sự thỏa mãn. Diệp Hàm Huyền không khó cảm nhận được thứ sức mạnh cường đại trước bụng cô, cô càng không dám nhúc nhích. Cô nghĩ nếu như tên ngốc này biết cô không còn trinh tiết, anh ta còn thích cô không? Cô không ngu ngốc cho rằng anh ta không biết gì. Nếu như anh ta không chấp nhận được việc này thì coi như cô trả công cho anh ta suốt thời gian qua đi. Sau đó đường ai nấy đi!

Phải! Là đường ai nấy đi...

Kính Thiên Minh nhanh chóng cởi áo ngực của cô, cái miệng giảo hoạt ngậm lấy đỉnh mẫn cảm của cô day day.

“A...Tên khốn này, buông bà ra, đau...” Diệp Hàm Huyền đen mặt chửi Kính Thiên Minh, kiềm chế không rên rỉ mất mặt trước tên ngốc này.

“Vợ đau hử...?”

Câu hỏi càng kéo dài, Kính Thiên Minh càng ra sức chà đạp ý chí của cô- từng chút từng chút một.

“Tôi...Tôi...” Diệp Hàm Huyền đến hô hấp cũng khó khăn, cô cắn hận muốn đá xéo tên ngốc này ra! Giờ phút này cô thực sự hối hận! Hối hận vì đã chấp nhận lời dụ hoặc của tên ngốc này...

Từng chút từng chút hăm sâu vào trong đó!

Vùng dưới Diệp Hàm Huyền chợt lạnh. Kính Thiên Minh khuôn mặt đỏ ửng ngậy thơ- lại mang theo chút yêu mị, cuồng dã, ngón tay thô ráp lại không cảnh báo trước, dò xét vào bên trong nơi chật khít mà nhạy cảm của cô, không chút thương tiếc.

“Kính Thiên Minh, anh là tên ngốc khốn kiếp, mai...mai tôi giết anh.” Diệp Hàm Huyền lớn tiếng chửi rửa.

Còn phải xem ngày mai em có lết chân ra khỏi giường được không đã! Kính Thiên Minh nói thầm trong lòng. Nói đoạn, ngón tay anh lại vào sâu thêm chút nữa.

“Aaaa...”Diệp Hàm Huyền khó chịu kêu, vô thức ngẩng đầu lên, vừa hay chạm đúng vào đầu Kính Thiên Minh. Anh nhân cơ hội hôn lấy đôi môi cô! Trên công dưới công, với một người chưa từng có chút kinh nghiệm về tình dục như Diệp Hàm Huyền, đây quả là đả kích lớn. Ngón tay ác độc kia càng từng bước từng bước lấn chiếm lãnh địa của cô...

Ý thức, sự phòng bị của Diệp Hàm Huyền như tảng băng đang dần tan rã, dục vọng nơi hạ thân một lần dần...

“Chúng ta hay là động phòng hoa chúc muộn một hôm đi.”

Diệp Hàm Huyền đầu óc mông mị nghe được giọng nói của anh thoang thoảng bên tai...

^_^ Còn tiếp nha mọi người ><>

Trung thu mà thịt mỡ mà ta ngại quá đi:v

130 sao ngày mai ta ra tiếp ạ <3>

Chúc mọi người trung thu vui vẻ ^_^

#UyenToTo

25. Tổng Tài Giả Ngốc Cấm Dụ Dỗ! - Chương 25: Ăn Trọn Vợ Yêu

“Đau đấy đồ khốn!” Diệp Hàm Huyền bỗng chốc đập đầu mạnh vào người Kính Thiên Minh.

Máu tươi từ miệng anh trào ra, nụ cười trên môi anh càng tà mị, “Vợ, anh không dừng lại được nữa. Xin lỗi...”

Lời vừa nói xong Kính Thiên Minh đã kìm chặt hai cánh tay cô, tiểu huynh đệ dưới thân của anh còn đang kêu gào được phóng thích.

“Không được, buông tôi ra...”

“Không ư? Vợ xem, chồng nếu dừng lại, e rằng vợ chịu không nổi.” Kính Thiên Minh khuôn mặt ngây thơ bao nhiêu, miệng lại nói ra lời lưu manh bấy nhiêu, anh rút ra ngón tay của mình, cố tình chạm nhẹ vào da của cô.

Diệp Hàm Huyền thê với trời, đây là ngày cô thấy nhục nhã nhất, hận không thể đào một cái hố rồi trốn cả đời trong đó! Cô tự mặc niệm trong đầu: chỉ là nhu cầu sinh lý bình thường! Phải, là nhu cầu sinh lý bình thường! Diệp Hàm Huyền cô không yếu sinh lý đâu..

Hai đôi mắt nhìn nhau. Một đem tầng mây mờ đục vọng, một đem khát vọng chiếm hữu mãnh liệt.

Kính Thiên Minh ngắm nhìn cơ thể xinh đẹp, nóng bỏng của người con gái anh yêu, anh quả thật không kiềm chế nổi nữa! Thân thể của anh cúi xuống, vòng ngực rắn chắc đè sát cơ thể mềm mại của cô, đem thứ kiêu ngạo của mình đâm vào thật sâu...

“Dừng...” Diệp Hàm Huyền chỉ thiếu chút tắt thở! Tuy cô không phải lần đầu nhưng thật sự quá lớn! Quá đau!

Nhận thấy sự đau đớn từ Diệp Hàm Huyền, Kính Thiên Minh bối rối, trong đầu anh nhớ lại vô số kinh nghiệm đã từng trau dồi qua sách vở ngày trước. Bàn tay to lớn của anh dịu dàng vuốt ve lưng cô, nhẹ nhàng nỉ non:

“Vợ đừng gấp, thả lỏng ra...”

“Ừm...” Tuy Diệp Hàm Huyền đã cắn chặt răng để không phát ra âm thanh hoan ái nào nhưng dưới sự kích thích từ anh, cô chịu không nổi.

“Huyền Nhi, nói em muốn anh được không?” Kính Thiên Minh nở nụ cười trông bỉ ổi vô cùng, quả thực gọi đòn!

Nhưng cơ thể Diệp Hàm Huyền thấy trống vắng vô cùng- khi mà thứ gì đó của anh đứng yên không chuyển động, cô cắn khoé môi, nói:

“Tôi muốn anh!”

Giọng nói trong trẻo của cô như thanh âm đánh gục mọi giác quan của con người, Kính Thiên Minh lại tiến vào càng sâu trong cơ thể cô.

“A...” Diệp Hàm Huyền kêu lớn, nước mắt ướt đầm khuôn mặt kiêu diễm của cô.

“Diệp Hàm Huyền, nhớ kĩ em là của Kính Thiên Minh anh!” Anh bá đạo tuyên bố, bởi lẽ anh sắp phát điên mất rồi! Cơ thể vợ yêu dù không phải lần đầu, nhưng quá chặt! Thật sự có thể khiến anh nổ tung! Anh tuyệt đối phải tuyên bố chủ quyền với cô, bất chấp việc cô có nhận ra rằng anh giả ngốc hay không!

Điều anh tiếc nuối duy nhất...

Điều anh tiếc nuối duy nhất là không thể gặp cô sớm hơn một chút...bảo vệ cô thật tốt! Không để cô chịu bất cứ thương tổn nào! Tất cả đều là lỗi của anh...

Hai chữ “trinh tiết” kia sao có thể đáng giá bằng người con gái anh yêu?

Cao trào thủy triều tình dục ngập tràn lí trí, đầu óc Diệp Hàm Huyền mơ hồ, cả thân thể như không thuộc về bản thân cô nữa...

Cô không muốn suy nghĩ, càng không nghĩ được nhiều...

Bên tai đọng lại thanh âm bá đạo lúc này hoà quyện với kí ức năm năm trước...

Năm năm trước...

Khi vật nóng hổi kia xuyên qua thân thể, Diệp Hàm Huyền cảm giác linh hồn mình sắp rời bỏ thế gian! Dòng máu trinh nữ từ đùi cô chậm rãi rỉ ra. Đây là lần đầu của cô!

Cơ mà dường như người đàn ông kia không hề biết thương hoa tiếc ngọc, một lần lại một lần nữa, mỗi lần sâu lại càng sâu, giày vò hạ thân cô, cả đêm ham muốn cuồng nhiệt...

Một hồi hoan ái qua đi.

Sáng hôm sau mở mắt Diệp Hàm Huyền chỉ thấy phòng không hiu quạnh, người đàn ông cầm thú ban đêm biến mất không một vết dấu tích. Diệp Hàm Huyền giống như con búp bê rách nát, hạ thân truyền đến cảm giác đau nhức, lông mi yếu ớt khẽ lay động trong gió nhẹ.

Diệp Hàm Huyền gắng gượng đứng dậy, chạy nhanh vào nhà tắm, kì cọ thật mạnh thân thể...Bởi lẽ cơ thể cô quá dơ bẩn! Cô ngâm mình trong nước lạnh chừng hai mươi phút thì ngoài cửa giọng nói quen thuộc vang lên:

“Em đã tắm bao lâu rồi...Ra ngoài...”

26. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ! - Chương 26: Trình Tiết Không Đáng Sợ Một Xu!

Một người đàn ông yêu bạn thật lòng, tuyệt đối không phải vì hai chữ trinh tiết kia mà bỏ bạn! Cái họ yêu chính là tâm hồn của bạn!

Đây là mẫu người đàn ông lý tưởng của mình- chắc chắn cũng là của nhiều cô gái khác, gửi gắm qua Minh ca...

Thật sự mình thấy rất nhiều trường hợp, cô gái vì một lý do nào đó mà mất đi thứ quan trọng của con gái, sau đó họ không xứng đáng nhận được tình yêu? Họ đáng bị vứt bỏ?

Ở đây mình chỉ nêu chút ý kiến riêng, không hề cổ vũ cho việc sống buông thả bản thân rồi đánh mất nhiều thứ. Có những cô gái không may mắn, gặp phải người không tốt, họ sai ở chỗ đã tin lầm người, họ xứng đáng được làm lại!

^_^ nhưng con trai hay đàn ông tốt bây giờ hiếm lắm, mọi người đừng quá tin những gì họ nói nha, hãy nhìn vào hành động họ làm chứ đừng nghe lời họ nói, bảo vệ bản thân thật tốt đó nha <>

À, mình xin nhấn mạnh là Huyền tỷ và Minh ca sạch! Mọi hiểu nhầm về sau mình sẽ giải thích từ từ, quan điểm của mình khi đọc truyện là 3S, đầu tiên phải là sạch, sau đó mới đến sung và sắc. Cảm ơn mọi người đã đọc mấy dòng lảm nhảm của mình, xin mời mọi người đọc tiếp truyện <>

Nhận ra giọng nói quen thuộc kia, trái tim Diệp Hàm Huyền đập lệch một nhịp...Tại sao anh ấy lại ở đây? Chưa kịp để cô hoàn hồn thì người ngoài cửa có vẻ kích động hét to, “Diệp Hàm Huyền, em muốn ngâm nước mà chết sao?”

Cô không nghe nhầm...Đúng là anh ấy! Là Hạo ca ca mà cô tin tưởng nhất- chỉ sau Dật ca. Vô số câu hỏi quần quanh trong đầu cô, càng nghĩ càng rối lại càng đau đầu! Cách tốt nhất bây giờ là ra ngoài kia hỏi thẳng anh ấy. Muốn tháo chuông phải tìm người buộc chuông mới được.

Diệp Hàm Huyền mau chóng lau khô người, lấy quần áo từ balo. Cũng may cô luôn chuẩn bị đồ đầy đủ. Cửa phòng tắm vừa mở ra thì Vũ Minh Hạo như mảnh hổ, lao thật nhanh về phía Diệp Hàm Huyền, lay mạnh vai cô, “Huyền Nhi đây rồi! Em...Em tính làm chuyện gì ngốc nghếch sao?”

Lời anh ấy nói ra có điều gì đó không ổn, Diệp Hàm Huyền từ bé xúc giác nhạy bén hơn người bình thường, cô nhú mày hỏi lại, “Em chưa từng có suy nghĩ làm việc ngốc nghếch...Hạo ca, anh...anh biết chuyện đã xảy ra với em đêm qua?”

Vũ Minh Hạo không do dự lập tức gật đầu, “Ừm, anh chỉ lo em sẽ gây tổn thương cho chính bản thân mình.”

Ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ, Diệp Hàm Huyền nở nụ cười thật tươi, “Em quả thực không sao mà! Hoàn thành nhiệm vụ là điều bắt buộc, cái chết cũng nhẹ tựa lông hồng, huống chi chỉ là thất thân mà thôi?”

Vũ Minh Hạo nhìn nụ cười khuynh nước khuynh thành khiến anh mê mẩn tâm can kia! Huyền Nhi của anh cười tươi thật, chỉ là anh sao có thể không nhận ra sự thê lương, đau đớn trong đáy mắt? Cô ấy luôn nói với anh, muốn gả cho người đàn ông mình yêu rồi trao thứ quý giá nhất của người con gái cho người đó vào đêm tân hôn...

Diệp Hàm Huyền, anh xin lỗi...

“Nếu là thất thân với anh thì sao?”

Tám câu chữ ngắn ngủi từ anh như tiếng sấm rền bên tai, phút chốc trời đất như quay cuồng, đảo ngược...

“Hạo ca, anh nói gì vậy?”

Anh nhìn sâu vào trong mắt cô, cầm tay cô thật chặt- như thể chỉ cần buông lỏng một chút là sẽ mất cô vĩnh viễn, “Người đàn ông đêm qua cùng em quan hệ là anh. Huyền Nhi, anh xin lỗi...”

Diệp Hàm Huyền lắc đầu, hai chân lùi dần về phía sau, không tin nói, “Vũ Minh Hạo, anh đừng trêu chọc em vào lúc này chứ...”

“Anh nghiêm túc, chuyện đêm qua là lỗi của anh, anh sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm với em. Huyền Nhi, chẳng lẽ bấy lâu nay em không biết tình cảm anh dành cho em?”

Diệp Hàm Huyền bất ngờ với câu tỏ tình từ Vũ Minh Hạo. Bấy lâu nay, cô chỉ xem anh ấy là người anh trai thứ hai của mình, chưa bao giờ nảy sinh tình cảm trai gái, “Em biết anh muốn tốt cho em, nhưng anh không cần phải gượng ép bản thân vì em. Chuyện tối qua chắc chắn không phải anh làm, người đêm qua chắc chắn không phải anh!”

Vũ Minh Hạo cười nhạt, chỉ trong chớp mắt sắc mặt anh âm trầm, khác xa với dáng vẻ ôn nhu dịu dàng khi nãy, anh nắm chặt tay cô, đè sát vào tường, nói, “Sao em dám khẳng định chắc chắn như thế? Hay để anh chứng minh bằng hành động cho em thấy!”

Đôi mắt anh đỏ ngầu, tràn đầy tia giận dữ, áp sát vào cơ thể mảnh mai của cô. Diệp Hàm Huyền nhận thấy hành động quá phận của anh, hét to, “Vũ Minh Hạo! Anh điên rồi! Mau thả em ra!”

Vũ Minh Hạo không những không dừng lại, hành động lại càng quá phận hơn, trên cổ Diệp Hàm Huyền đã để lại dấu hôn đỏ chói mắt, “Phải tôi điên rồi! Điên vì người phụ nữ đêm qua nằm dưới thân tôi, rên rỉ cầu xin tôi- bây giờ không chịu thừa nhận tôi! Người đàn ông khác em có thể chấp nhận, còn tôi sao lại không?”

“Chát...”

Tiếng tát thanh thúy vang lên!

“Vũ Minh Hạo, anh...”

Vũ Minh Hạo gần như không bị ảnh hưởng bởi cái tát trời giáng của cô. Anh liếm vết máu từ môi chảy ra, “Diệp Hàm Huyền, em thử nghĩ vì sao bản thân bị hạ được dễ dàng như vậy? Cần tôi chứng minh sao? Trên ngực em có một vết bớt màu tím!”

“Vết bớt màu tím này không tệ!” Giọng nói lưu manh của người đàn ông đêm qua vọng lại! Khi đó quá say! Cô không tài nào nhớ nổi giọng nói của người đàn ông đó. Vậy tại sao Vũ Minh Hạo lại có thể biết? Không lẽ anh chính là người đàn ông đêm qua?

“Tại sao anh lại làm thế?” Diệp Hàm Huyền ngẩng cao đầu hỏi.

Bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại kêu lên, thanh âm đầu dây bên kia vang lên, ngán ngủ! Nhưng đủ làm một Diệp Hàm Huyền luôn bình tĩnh quý ngã...

“Diệp Hàm Huyền, mẹ cô- mất rồi!”

Chuyện cũ như hư như thực lần lượt trở về trong giấc mơ của Diệp Hàm Huyền. Chỉ là cô đã ngủ say không hề biết người đàn ông nằm bên cạnh cô, đã tỉnh dậy từ lúc nào! Anh ôm thật chặt trong lồng ngực của mình, một tay vuốt ve tóc cô, dịu dàng nói, “Vợ à, từ lần đầu gặp em, bóng hình ấy đã khắc sâu vào trái tim anh từ lúc nào..Dần dần trở thành chấp niệm, tâm ma trong anh! Tần Gia Dung đã nói cho anh biết về quá khứ của em, anh biết em không còn nguyên vẹn! Vợ à, em là quan trọng nhất! Anh luôn tôn trọng quá khứ của em. Anh đợi...đợi một ngày em tỉnh nguyện kể mọi việc cho anh nghe! Trình tiết kia không đáng một xu!”

.....

Sáng hôm sau.

Diệp Hàm Huyền từ từ mở mắt. Đêm qua cô ngủ thật ngon, đã lâu lắm rồi cô không có được giấc ngủ trọn vẹn như vậy!!! Mà hình như cô còn mơ ân ái với tên chồng ngốc kia tới tận nửa đêm nữa cơ...

“A...” Tiếng hét chói tai vang lên! Nhưng không phải của Diệp Hàm Huyền mà của một người khác kia!

Kính Thiên Minh kéo hết chăn ra khỏi người Diệp Hàm Huyền, ầm ĩ kêu, “A...Vợ! Vợ hôm qua đã làm gì chồng rồi!”

Diệp Hàm Huyền cảm giác cả thân thể chợt lạnh mới tỉnh hẳn ngủ! Nhớ lại những việc hôm qua mình đã làm, Diệp Hàm Huyền bất chợt hét to, “A...”

Khoé môi nhếch lên một nụ cười nhẹ, đáy mắt Kính Thiên Minh loé lên tia giảo xảo, hắc hắc...Hôm qua anh còn chưa được ngắm kĩ thân thể nóng bỏng của vợ yêu, giờ thì thấy rõ rồi! Nhưng anh vẫn trờ trờ mắt nói:

“Vợ...Vợ...Đêm qua vợ, vợ ăn hiếp chồng...”

27. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đỗ! - Chương 27: Vợ Cướp Tắm Thân Xử Nữ Của Chồng Rồi!

Ăn hiếp? Ai ăn hiếp ai chứ? Người lỗ to là bà đây! Bà không ăn vạ, anh ăn vạ cái lông gì?

“Ai ăn hiếp anh?” Diệp Hàm Huyền kéo một góc chăn che thân, cười tươi như hoa hời.

Kính Thiên Minh tiến sát lại gần Diệp Hàm Huyền, ngón tay trở chọc chọc vào da thịt cô, ảo não nói, “Không phải vợ ăn hiếp chồng sao? Da thịt mềm mềm này hình như đêm qua...”

Nụ cười trên môi Diệp Hàm Huyền càng đậm, cô liếc xéo anh một cái liền thu hồi ánh mắt! Kính Thiên Minh biết ý ngậm miệng không nói tiếp nữa, một bộ dáng thực ngoan ngoãn đáng yêu vô cùng. Cái mũi kia khẽ nhú lại, thoát nhìn dễ thương đến mức khiến người ta muốn cắn cho một phát. Bộ dáng đó khiến tâm tình Diệp Hàm Huyền ngứa ngáy vô cùng, giống như bị một cọng lông vũ chạm nhẹ!!! Khuôn mặt yêu nghiệt hại người hại ma kia nhớn nhor trước mặt cô, Diệp Hàm Huyền cắt chặt môi nói,

“Kính Thiên Minh, anh mau rút cho bà.” Nếu cứ tiếp tục, chỉ sợ cô sẽ tiếp tục làm chuyện cảm thú với con trai nhà người ta mất!!!

Kính Thiên Minh không tình nguyện, lắc đầu, “Chồng đau không đi nổi, người ta nói sau đêm đầu tiên sẽ rất đau huhu...quả nhiên là thế...”

Gân xanh trên thái dương Diệp Hàm Huyền giật mạnh. Cái này có gì đó sai sai nha? Không phải sau mỗi lần quan hệ người đau sẽ là nữ giới sao? Lúc này cô mới có thời gian để ý vùng dưới đang ê ẩm kia, tuy không phải lần đầu nhưng cảm giác như bị xé nát cả cơ thể.

“Anh đau á? Bà đây còn không nguyên rửa cái thứ chết tiệt kia, làm bà đau thì thôi, anh kêu cái lông gì?”

Bỗng nhiên sắc mặt Kính Thiên Minh trở lên nghiêm túc lạ kì, ngón trở xoay xoay, “No no no...Tối hôm qua vợ cướp đi tấm thân xử nữ của chồng, lại còn muốn chồng hết lần này tới lần khác nữa...”

Diệp Hàm Huyền biết mình đuối lý, dù sao tên ngốc này có trúng tình được chăng nữa, vẫn còn cách ngâm nước lạnh cơ mà? Đầu cần cô làm thế...

Nghĩ lại thì đêm qua cô quả thực quá mức cầm thú! Có nên nói một lời xin lỗi với anh ta không? Mà xin lỗi kiểu gì mới được đây??

Bàn tay dưới chân xiết chặt hơn, trong đầu Kính Thiên Minh có cùng suy nghĩ với Diệp Hàm Huyền, liệu có phải vợ yêu đang trách anh đêm qua hành xử lỗ mãng? Mượn được hành hung con gái nhà người ta? Có nên xin lỗi không? Mà xin lỗi kiểu gì mới được?

Tình trạng gượng gạo này duy trì được một lúc thì Diệp Hàm Huyền bỗng nhiên ấp úng nói, “Chuyện này đều tại tôi, anh...anh đừng tức giận, cũng...đừng buồn nữa. Tôi đã nói là sẽ chịu trách nhiệm cả đời anh rồi mà!! Ấy da...Cái này chỉ là sớm hay muộn... Haha...”

“Cái gì sớm hay muộn?”

“Cái này...”

Diệp Hàm Huyền theo thói quen mỗi khi bối rối, cô đều đập nhẹ vào cái gì đó...Ai ngờ quá tay đập trúng ngay thứ gì đó cứng cứng dưới lớp chăn mỏng kia...

Khuôn mặt anh đỏ như thiếu nữ đang tuổi hoài xuân, xấu hổ nói, “Vợ...Đêm qua chồng mệt lắm rồi! Nếu còn tiếp tục chồng chịu không nổi...”

Bất chấp tất cả, Diệp Hàm Huyền một tay giật lấy chăn, một tay vội cuốn lên người che đi thân thể, lao thật nhanh khỏi phòng! Miệng liên tục niệm kinh chú, tĩnh tâm...Phải tĩnh tâm...

Nếu còn ở lại trong đó một giây nữa thôi, cô sẽ thật sự thành cầm thú, súc sinh mất!

“Vợ đi đâu...?”

Anh còn chưa kịp hỏi xong thì một cơn gió thoảng qua, bóng dáng của cô gái nhỏ đã biến mất sau cánh cửa, chỉ còn lại giọng nói trong trẻo, “Ngắm sao, đừng theo tôi!”

Ngắm sao? Ra khỏi cửa Diệp Hàm Huyền mới nhận ra mình lỡ lời, ban ngày lấy đầu ra sao cho cô ngắm? Thôi kệ đi, dù sao chuyện đêm qua đã đủ mất mặt rồi, có thêm cái này cũng chẳng sao!

Biệt thư vốn không có người lạ, dù là người hầu cũng không. Diệp Hàm Huyền từ nhỏ đã không thích ai làm ảnh hưởng đến không gian riêng tư của mình, huống chi cô giờ đã là vợ của Kính Thiên Minh, dù anh ta đầu óc không được bình thường chăng nữa, cô không lẽ không lo được một tên ngốc?

Vị phu nhân bên Kính gia kia có vẻ không hài lòng, nhất quyết muốn cho người sang chăm lo cho “đứa con trai cưng” của mình!

“Con trai cưng” sao? Diệp Hàm Huyền tự hỏi rồi tự bật cười một mình! Vị kia thực chất ban đầu là hầu gái trong nhà, “nhờ ơn” Kính phu nhân cùng con gái không may mất sớm trong trận hỏa hoạn nên mới có cơ hội vịt hoá thiên nga, nhờ sinh một đứa con trai nên mới có địa vị trong nhà. Kính Thiên Minh lại là đứa con duy nhất còn lại của vị phu nhân quá cố kia, thân phận cao quý tất không phải bàn. Vị kia- Ngọc Như đương nhiên muốn con trai bà ta kế nhiệm Kính gia, sao có thể thật lòng yêu thương Kính Thiên Minh. Nếu cô đoán không lầm, vụ tai nạn giao thông khiến Kính Thiên Minh si ngốc không phải do bà ta thì còn ai nữa? Bà ta chẳng phải muốn gài người sang đây theo dõi động tĩnh của họ.

Muốn kiểm soát Diệp Hàm Huyền cô? Đây cũng đừng mơ tưởng! Diệp Hàm Huyền vừa đi vừa suy nghĩ bắt gặp ra đến Ngự hoa viên lúc nào không hay.

Nghĩ đến cái tên “Ngự hoa viên” này, cô lại thấy buồn cười. Cô chê cái tên này quá ấu trĩ, còn tên ngốc kia một mực khẳng định không dối nói rằng: Vợ là nữ vương điện hạ còn chồng là hoàng đế bệ hạ, nữ vương cùng hoàng đế không phải sống trong cung điện hay sao? Vườn hoa tất nhiên gọi là Ngự hoa viên.

Sáng sớm cảnh cũng không tẻ, hải đường lê hoa đua nở, trên chiếc lá xanh biếc hình như còn đọng lại từng giọt sương long lanh. Từng đợt hương hải đường nhẹ nhẹ lướt qua chớp mũi khiến tâm trạng Diệp Hàm Huyền nhẹ đi phần nào....

Chợt bụi cỏ phía đằng xa động động, Diệp Hàm Huyền bước nhanh về phía đó, khuôn mặt người đằng sau bụi cỏ dần lộ ra dưới ánh sáng...

“A...Chồng ơi cứu vợ, có người...định cướp sắc vợ!”

Kính Thiên Minh vừa mới mặc xong tạp dề còn đang định xuống bếp thì nghe thấy tiếng hét của vợ yêu...

28. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ! - Chương 28: Ăn Nhiều Cho Bỏ Thận Nhé!

Kính Thiên Minh vội vã chạy ra thì thấy vợ yêu đang sợ hãi đứng đó, bên cạnh còn có một người khác...

“A...Chồng ơi, mau, mau lại đây!” Vừa thấy tên chồng ngốc bước ra khỏi cửa, Diệp Hàm Huyền vội la lớn.

Lần đầu tiên anh nghe thấy vợ yêu gọi mình một cách cứng chiều như thế!!! Không được, chỉ mới nghe hai lần, anh không cam tâm, “Vợ nói gì thế, chồng nghe không rõ.”

Diệp Hàm Huyền khoé môi giật giật, không lẽ tên chồng này không những bị ngốc lại còn bị điếc? Cô gọi to như thế còn không nghe thấy, lại đứng lì ở cửa nữa chứ!

“Chồng, chồng mau lại đây...!”

Thoả mãn hưởng thụ tiếng gọi êm ái từ vợ yêu, Kính Thiên Minh hừng hực khi thể bước lại, “Ai? Là ai dám bắt nạt vợ yêu của chồng?”

Lời Kính Thiên Minh vừa nói xong thì khuôn mặt trong bụi rậm lộ ra, tuy nhắm nhem bùn đất nhưng thật không khó nhận ra “vị kia” là ai. Tần Gia Dung một thân chật vật, quần áo không được “lành lặn” cho lắm, vội vã lao ra, ôm lấy chân Kính Thiên Minh,

“Minh ca ca, cứu em. Huhu...Là con tiện nhân này, đúng, là nó, chỉ có thể là nó, nó hại em ra nông nỗi này...”

Kính Thiên Minh nhận thấy ánh mắt cảnh cáo của vợ yêu, vội đá mạnh vào bụng Tần Gia Dung, giận dữ nói, “Ai là ca ca của cô? Ông đây đẹp trai ngời ngời khí thế như này, nếu có em gái cũng phải thuộc dạng quốc sắc thiên hương, đâu xấu xí như cô. Lại còn dám bôi xấu vợ ông này...”

Cơn đau nhức nhối từ bụng truyền đến khiến cho ý thức mơ hồ khi nãy của Tần Gia Dung tỉnh táo, cô ta trợn to mắt lắc đầu, “Không đúng, Minh ca ca, là cô ta hãm hại em, xin anh hãy tin em, rõ ràng...”

“Rõ ràng cái gì...?” Giọng nói lạnh lùng như tu la địa ngục vang lên khiến Tần Gia Dung run rẩy mạnh. Diệp Hàm Huyền ngó người hồi lâu, không nhận ra tên ngốc này cũng có khí thế bá đạo như thế! Cứ như tổng tài bá đạo lạnh lùng cool ngầu trong truyền thuyết ý!!! Ha? Chồng cô phải thế chứ, Diệp Hàm Huyền tự nhủ.

Tần Gia Dung lập tức im bật. Cô ta định nói rõ ràng em đã lên giường cùng anh cơ mà. Phút chốc, đồng kí ức lộn xộn từ đêm qua ùa về,

“Không...”

Tần Gia Dung ôm đầu hét to, đêm qua cô là cùng ba người đàn ông dây dưa. Trước đó cô không những bỏ thuốc Kính Thiên Minh mà còn tự mình uống li nước đó, không hiểu sao vừa gửi tin nhắn cho con khốn Diệp Hàm Huyền xong thì đầu óc choáng váng ngất lịm đi. Khi tỉnh lại thì thân dưới của cô nóng rực...muốn có thứ gì đó xuyên qua, ôm ấp.

Tần Gia Dung còn nhớ rõ dáng vẻ đáng khinh, ti tiện của mình khi quỳ xuống dưới chân ba người đàn ông, cầu xin bọn họ hãm hiếp cô...Nhưng họ không mảy may để ý, thậm chí còn đem cô trói chặt một góc giường. Cả thân cô nóng, nóng đến mức tưởng như sắp chết đến nơi thì họ mới giải toả cơn ngứa ngáy trong lòng cô....

“Không ngờ Tần gia tiểu thư lại dâm dăng đến mức này...”

“Thật là...Mày xem cô ta quỳ dưới thân tao van xin như thế nào...”

“Không...”

Không thể nào...

Dù rằng cô ta không còn trong trắng, nhưng cũng tuyệt đối không cho phép những kẻ bẩn thỉu, ti tiện như kia động vào thân thể cao quý của cô ta. Những năm sống ở nước ngoài, Tần Gia Dung thừa nhận vẫn luôn yêu Kính Thiên Minh, tuy nhiên trước lời dụ ngọt ong bướm của đám người kia, cô ta đã không kìm lòng được mà phóng túng một thời gian. Đến khi Tần phu nhân gọi điện bảo cô ta về nước, cô ta mới tỉnh ngộ, nhanh chóng nghĩ đổi sách. Màng trình sao? Rách cô ta có thể vá!

Tần Gia Dung đem giấc mộng hảo huyền về nước, nghĩ rằng có thể trở thành Kính thiếu phu nhân cao cao tại thượng đứng trên ngàn người, phù hợp với thân phận Tần đại tiểu thư của cô ta. Chỉ là không ngờ xảy ra chuyện này....

“Ai da...Khoan đã chồng ơi, đây hình như là ”chị gái yêu quý” của em đi...Không biết có chuyện gì đây?” Bốn chữ “chị gái yêu quý” đặc biệt được Diệp Hàm Huyền nhấn mạnh.

Kính Thiên Minh từ đầu đến cuối không liếc Tần Gia Dung một cái, anh vô tội nha!! Chỉ đem cô ta với bộ dáng dâm dăng tính quynh rũ anh đó, cho người vứt ra ngoài đường, còn việc cô ta tìm ai, làm cách nào thì không thuộc trách nhiệm của anh! Đây còn là nhân từ chán! Dám có ý nghĩ quá phận với ông đây? Nếu không phải dù sao trong người cô ta còn chút máu mủ với vợ yêu, anh đã cho người bán vào chợ đen từ lâu rồi!!!

Tần Gia Dung cắn chặt môi, ức không nói thành lời, chắc chắn mọi chuyện đều do con khốn này gây ra! Là nó, mọi việc đều do nó gây ra!!

Diệp Hàm Huyền!!!!

“Vợ yêu của anh xinh đẹp thế này, không thể nào có chị em xấu xí, lẳng lơ như thế được. Để anh gọi người vứt ra khỏi đường.”

Diệp Hàm Huyền học Kính Thiên Minh làm bộ ngây thơ, chớp mắt hỏi lại, “Vậy sao, chắc em nhìn nhầm rồi! Haha...Tại chồng đó...” nói đoạn ám muội nhìn Kính Thiên Minh. Cô chính là muốn rắc một đồng thức ăn chó cho Tần Gia Dung đi! Buổi sớm quả là điều kiện lí tưởng nha!

“Tại chồng sao? Không phải tại vợ cường...” Kính Thiên Minh không can tâm vội vàng phản bác.

Tần Gia Dung bị người bịt miệng lôi đi, cố gắng dấy dựa thật mạnh. Tuy nhiên với sức mỏng của cô ta, sao có thể thoát khỏi hai người vệ sĩ? Cuối cùng đành cam chịu, đôi mắt ngập tràn thù hận nhìn Diệp Hàm Huyền.

Diệp Hàm Huyền nhận thấy ánh mắt “thiện ý” từ Tần Gia Dung, quay đầu lại nhìn, cười nụ cười thật tươi, hắt mặt khiêu khích.

Tôi sợ cô chắc? Cơ mà Tần Gia Dung à? Xem ra cô không nhẫn nại được nữa đâu! Mà càng gấp thì cô càng lộ nhiều sơ hở...

“Vợ à, đồ ăn sáng chồng đã chuẩn bị xong, chúng ta vào ăn thôi!”

“Ừm...”

.....

Ngồi trên bàn ăn với một bát cháo hầm gà rõ to, Diệp Hàm Huyền thầm khen tên chồng này không tệ, hiệu suất làm việc khá nhanh.

“Hừm! Nếu không phải tự nhiên có người quấy rối kia thì chồng đã chuẩn bị một bàn thức ăn thịnh soạn cho vợ rồi!”

“Haha...” Diệp Hàm Huyền xấu hổ cười khan, không dám nói gì. Tính ra kẻ phá rối là cô đi? Cô hét lên kiếm chuyện gọi anh ta còn gì...

Muôi cháo nóng hồi thơm phức vừa vào đến miệng, Diệp Hàm Huyền suýt phun ra.

“Vợ...Vợ ăn thêm miếng thịt gà này đi, cho con nó khỏe.”

==!!!!!!

Con á? Làm ơn đi tên ngốc kia!!

Họ vừa mới làm việc kia xong...Mà chỉ là làm một lần! Tỷ lệ có con rất thấp, cô không tự tin về khả năng bắt một trứng ngay của anh ta đâu!!! Hơn nữa cũng là chuyện của mấy tháng sau...

“Miếng này nữa vợ! Trưa chồng làm tôm hấp bia nha! Nghe nói ăn hải sản con sẽ thông minh.”

“.....”

“Vợ uống ngụm nước này, haizzz, phụ nữ mang thai hay nghén, chồng có nghe qua, không ngờ vợ nghén dữ thế...Huhu chồng thương vợ...”

“.....” Bà đây là chết sặc vì cái mặt anh! Nghén cái lông ý!!!!

“Vợ....”

Kính Thiên Minh còn chưa kịp nói thì một muôi cháo nhét vào miệng anh, Diệp Hàm Huyền nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Ăn đi, ăn nhiều vào cho bổ thận tráng dương nhé!”

Ngay lập tức sắc mặt ai đó sa sầm lại, “Ý vợ nói chồng yếu sinh lý đúng không? Vợ muốn thử?”

29. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đỗ! - Chương 29: Nụ Hôn Chuồn Chuồn Đập Nước

Kính Thiên Minh vừa nói, vừa cầm một bàn tay Diệp Hàm Huyền đặt lên má mình, “Vợ xem, da thịt chồng mềm mại như thế này...”

Lời kẻ tiếp anh không thể nhả ra được nữa, bởi lẽ...Bởi lẽ người con gái anh yêu đang gần ngay anh, thậm chí anh có thể nhìn rõ từng sợi lông tơ nhỏ trên khuôn mặt xinh đẹp của cô. Hai người mũi chạm mũi. Ở một góc độ nào đó, ánh sáng mặt trời le lói chiếu qua hai sống mũi cao ngất, làm rực sáng lên hai đôi mắt...

Trong khoảnh khắc đó- tựa như cả thiên hạ đều nhẹ, chỉ một người nặng...

Diệp Hàm Huyền tự hỏi cô đang làm gì? Không kìm lòng được muốn lại gần anh, cảm nhận sự ấm áp ấy...

Trái tim cô đã lạnh lẽo quá lâu nên muốn một chút hơi ấm?

Đúng vậy, cô chính lợi dụng thân phận địa vị của anh ta, tất cả chỉ là lợi ích, vì hận thù...

Nhưng tại sao lại đau quá? Tại sao? Đôi mắt kia chỉ phản chiếu duy nhất hình bóng của cô...

Nhưng tại sao lại xa lạ quá? Tại sao? Anh ấy rõ ràng rất ngốc, rất dễ nắm bắt...

Nhưng tại sao lại khó gần đến thế? Tựa như anh ấy là vị hoàng đế cao cao tại thượng thời cổ, ngồi trên cao nhìn thiên hạ, với mãi không tới...

Nhưng tại sao lại khó nắm bắt đến thế? Tựa như cát trong lòng bàn tay, càng nắm chặt, càng rơi...

Chợt có thứ gì đó mềm mại lướt nhẹ qua cánh môi cô thật nhanh, thật khó nắm bắt. Không có thông tin gì lọt được vào não bộ của cô, duy chỉ giọng nói trầm ấm,

“Nụ hôn chuồn chuồn nước, đến rất nhanh, đi cũng rất nhanh. Chuồn chuồn thất thường sáng nắng chiều mưa nhưng tình cảm của chồng dành cho vợ mãi mãi không đổi...”

Có lẽ Kính Thiên Minh chỉ là giấc mộng ngắn ngủi của cô, cũng có thể là cơn gió xuân lướt ngang qua thật nhanh, sau đó biến mất...

Nhưng cô không hối hận về quãng thời gian tốt đẹp này...

.....

Bệnh viện Đệ Đô.

Diệp Hàm Huyền vừa đến thì thấy Tần phu nhân bộ dáng thất thố ngồi đó, khuôn mặt tràn ngập sự lo lắng. Cô biết ngay Tần Gia Dung này không phải thứ tốt đẹp gì mà! Vợ chồng người ta còn đang uyên ương ân ái thì nhận được cuộc gọi từ Tần phu nhân. Tất nhiên chẳng phải điều tốt đẹp gì rồi...!

Dường như cảm nhận được bước chân từ cô và Kính Thiên Minh, Tần phu nhân ngẩng đầu lên, dưới lông mày ẩn chút tức giận nhưng bà cũng bình tĩnh nói, “Đến rồi sao? Ngồi xuống đi.”

Diệp Hàm Huyền kéo kéo tay áo Kính Thiên Minh, ngoan ngoãn ngồi xuống. Không hiểu sao dù năm năm trước Tần phu nhân có đối xử không tốt với cô nhưng đáy lòng cô vẫn kính trọng bà. Xét trên vị trí của người mẹ, bà bảo vệ con gái mình, không hề sai! Cô không có quyền oán trách hay thù hận gì bà. Chỉ tiếc nhân cách Tần Gia Dung lại vụn vụn như thế. Có những lúc cô luôn tìm lý do tại sao Tần Gia Dung lại căm hận mình đến thế? Nhưng quanh đi quẩn lại, cuối cùng vẫn là câu hỏi không có lời đáp.

“Phu nhân gọi cháu tới đây có việc gì quan trọng không ạ?” Diệp Hàm Huyền quyết định mở lời trước.

Tần phu nhân quay sang nhìn Diệp Hàm Huyền, nheo mắt nói, “Dung Nhi dù sao cũng là chị gái cô, nó xảy ra tai nạn lớn như thế, về tình về lý cô đến thăm cũng không có gì là lạ.”

Diệp Hàm Huyền nhìn sâu vào mắt bà, cười tươi đáp, “Cô ta với cháu không hợp phu nhân cũng biết. Nếu nói về tình về lý thì Dật phải đến trước mới phải. Phu nhân có gì xin hãy nói thẳng.”

Tần phu nhân bị choáng ngợp bởi nụ cười trong trẻo không nhiễm bụi trần của cô gái trẻ trước mắt. Bà là người từng trải, loại người nào chưa từng gặp? Dù biết đứa trẻ này là con gái của kẻ đã phá hoại gia đình bà, nhưng vẫn không kìm lòng được sinh cảm giác yêu mến, muốn bảo vệ nó.

Nếu như năm năm trước đứa trẻ này không quá khích làm hại con gái ruột của bà, có khi bà đã nhận nó làm con gái của mình, đối xử với hai đứa trẻ ngang nhau. Chỉ tiếc là mọi việc không như ý muốn.

“Dung Nhi lần này bị thương ở gần biệt thự Kính Gia. Tôi muốn hỏi chuyện này có liên quan tới cô?”

Kính Thiên Minh cảm giác được vợ yêu đang khấn trương, anh nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của cô, truyền thêm sức mạnh cho cô.

“Cảm ơn phu nhân đã thẳng thắn, cháu cũng xin được thẳng thắn, chuyện này quả thật có liên quan tới cháu.”

Tần phu nhân hơi bất ngờ về sự thành thật của cô, khí chất này hậu duệ Tần Gia phải có, đáng tiếc Dung Nhi lại không... Là do bà đã nuông chiều nó. Đáy lòng bà khẽ than thầm.

“Cô đã biết tôi là người bao che khuyết điểm, Dung Nhi là đứa con gái tôi yêu thương nhất, dù có chuyện gì cũng tuyệt đối không ai được động tới nó- dù chỉ là một sợi tóc. Cô, cô hết lần này tới lần khác...”

Diệp Hàm Huyền đưa tay vén sợi tóc mai ra sau tai, thản nhiên nói, “Cháu nghĩ con người đều có quyền bình đẳng. Nếu người đánh ta, ta không đánh lại thì người chịu thiệt chính là bản thân mình. Phu nhân cũng đã biết cháu là người ích kỷ, chỉ nghĩ đến bản thân.”

Tần phu nhân còn chưa kịp nói gì, bất chợt cánh cửa phòng cấp cứu mở mạnh, bác sĩ hốt hải chạy ra, “Ai là người nhà bệnh nhân?”

“Tôi.”

“Bệnh nhân cần máu gấp, trong kho dự trữ của bệnh viện không đủ, có thể lấy tạm máu của người nhà được không?”

Tần phu nhân nháy mắt sắc mặt trắng bệch, run rẩy nói, “Của tôi là nhóm máu O, lấy của tôi...”

Bác sĩ lắc đầu, “Bà là mẹ bệnh nhân đúng không? Nếu nhóm máu O không nói, nhưng bệnh nhân ở đây là nhóm máu hiếm...”

30. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Đỗ! - Chương 30: Nghi Ngờ

Tần phu nhân không hiểu lắm, theo lý thuyết nhóm máu O có thể truyền cho tất cả các nhóm máu, “Bác sĩ, nhóm máu hiếm là sao? Máu của tôi là nhóm O.”

Vị bác sĩ trung niên lắc đầu, “Khi này tôi đã xem qua nhóm máu của phu nhân, là O+Rh. Nhóm máu của bệnh nhân là AB- Rh. Chưa đến 0,001 % dân số có nhóm máu này...”

Cơ thể Tần phu nhân dù cố chống đỡ cũng không nổi nữa, thân thể bà lão đảo ngã quy xuống. Diệp Hàm Huyền nhanh chóng tiến lên đỡ Tần phu nhân. Tần phu nhân là người tốt- dù cho bà là mẹ ruột của Tần Gia Dung, dù cho Tần Gia Dung bắt nhân hại mẹ cô thì cô cũng không thể bắt nghĩa.

Tần phu nhân bắt chợt sắc mặt hung dữ, nghiêm nghị nói, “Tôi không cần biết bệnh viện các người tìm ra nhóm máu kia thế nào. Bằng mọi giá phải cứu sống con gái tôi.”

Quả là xuất thân từ danh môn thế gia, khí chất của vị Tần phu nhân này không đùa được! Đáng tiếc bà đứng ở thế đối lập Diệp Hàm Huyền- và sẽ luôn thế... Chỉ một câu nói đã khiến vị bác sĩ kia run rẩy...

“Mẹ...”

Thanh âm khàn khàn vang lên cách xa chừng năm thước, Diệp Hàm Huyền quay người nhìn sang thì thấy Tần Cảnh Dật cùng Tần lão gia đi vội đến.

Tần Cảnh Dật còn mặc nguyên trên người quân phục, trên trán anh còn vương vãi mồ hôi, có thể thấy anh gấp gáp chừng nào! Vốn dĩ Tần Cảnh Dật đang đi họp hội nghị liên quan đến cơ mật quốc gia ở Luân Đôn, Tần lão gia vừa hay có người bạn thân năm xưa bên đó nên đi thăm cùng. Cũng may Tần Cảnh Dật vừa họp xong thì nhận được thông báo Tần Gia Dung cấp cứu ở bệnh viện, anh chưa kịp phản ứng thì Tần lão gia đã vội vàng xách anh về nước. Vừa xuống máy bay thì nhận được tin báo nguy cấp, vội vàng vào bệnh viện, anh biết mối quan hệ không tốt đẹp giữa Huyền Nhi và cô em gái ruột Tần Gia Dung của anh nên hơi bất ngờ khi thấy cô ở đây.

“Huyền Nhi...Em...”

Tần Cảnh Dật còn chưa kịp mở lời thì Tần lão gia đã nhanh chóng đi trước, dùng lực thật mạnh, nhắm thẳng về phía Diệp Hàm Huyền.

“Ba...” Thanh âm giòn giã vang lên.

“Anh. Kính Thiên Minh, tên ngu ngốc này...” Diệp Hàm Huyền khi đó chưa kịp hoàn hồn, thì Kính Thiên Minh động tác nhanh như chớp, che chở lấy cơ thể thể, hứng trọn cái tát lửa giận từ Tần lão gia.

Mọi người đỡ phồng một lúc lâu, Tần lão gia sắc mặt khó coi đỏ như gấc, chỉ chỉ, “Được! Được lắm! Diệp Hàm Huyền, xem ra cô có bản lĩnh không tệ, chỉ một thời gian ngắn đã thu phục được thằng ngốc Kính Gia làm bia đỡ đạn cho cô. Từ trước đến giờ tôi chưa từng coi cô là con gái, cũng không có quyền dạy dỗ hay giáo huấn gì cô. Nhưng lần này đến chị gái của cô, cô cũng dám hại...”

Tần lão gia còn định giơ tay tát Diệp Hàm Huyền một phát thì cổ tay ông bị giữ chặt lại, Kính Thiên Minh mặt đối mặt, âm trầm nói,

“Ông đừng có được nước lẩn tới. Cái tát đầu tiên là tôi đỡ thay Huyền Nhi vì công sinh thành của ông! Còn công dưỡng dục không có thì cái thứ hai miễn bàn. Nếu không phải trong người cô ấy cùng chảy dòng máu với ông thì tôi đã không khích khí với ông rồi, già rồi! Biết điều thì ngậm miệng.”

Vì đứng đằng sau lưng Kính Thiên Minh nên Diệp Hàm Huyền không được chứng kiến sắc mặt khủng bố đáng sợ của lão chồng ngốc nhà mình, chỉ nghe giọng nói đầy bá đạo kia!

Hai chữ thôi! Siêu giàu!!!

Haha...Không uống công cô thường cho tên ngốc này xem phim tổng tài bá đạo, đại ca xã hội đen lãnh khốc!!

Tần lão gia muốn dạy dỗ tên nhóc con hỉ mũi chưa sạch này một bài học, chỉ là có lòng mà không có sức, cổ tay ông như bị cùm sắt khoá chặt, không tài nào thoát nổi! Tần lão gia giận dữ nói, “Tần Cảnh Dật, thấy cha mày thế này còn không đứng ra dạy cho thằng nhóc ngỗ nghịch này một bài học.”

Tần Cảnh Dật một bộ dáng đứng ở ngoài xem kịch, thông dong nhàn nhã. Mãi đến khi nghe Tần lão gia lên tiếng anh mới từ từ lại gần phía Kính Thiên Minh, mỉm cười ôn hoà nói, “Thôi nào em rể, cha cũng già yếu rồi! Có gì từ từ nói chuyện. Nếu không người ngoài nhìn vào lại tưởng em trẻ ăn hiếp già đó!”

Kính Thiên Minh nheo mắt đánh giá người anh vợ này. Một đôi mắt phượng hẹp dài đúng tiêu chuẩn, chưa kể kết hợp với một chiếc mũi cao, đôi môi mỏng, đẹp nhưng cũng thật bạc tình. Nụ cười kia nhìn nhu hoà thật đấy nhưng sao anh có cảm giác con hồ ly đang vẫy vẫy cái đuôi nhỉ?

“Hai tiếng cha vợ này em không dám nhận. Nhưng tình cảm giữa anh vợ và Huyền Nhi nhà em thì khỏi phải nói, hết sức tốt đẹp, nên gọi hai tiếng anh vợ này cũng không quá phận đi.”

“Haha...” Tần Cảnh Dật bật cười lớn. Tên này rõ ràng muốn tuyên bố chủ quyền với anh đây mà! Tuy nhiên đôi mắt anh loé lên tia sáng nhẹ, khí chất này, tuyệt đối không thể là người ngốc! Cảm giác của anh chắc chắn không sai được, phải cho người điều tra tên này mới được.

Rõ ràng sắc mặt Tần lão gia bên kia càng đen như dát nôi, dù sao Diệp Hàm Huyền cũng là con gái trên giấy tờ của ông ta, Kính Thiên Minh theo lễ nghĩa cơ bản chắc chắn phải gọi ông ta một tiếng cha vợ.

“Cứu Dung Nhi quan trọng, cứu Dung Nhi quan trọng...” Tần phu nhân ngậy người ra nãy giờ, vì trong một khoảnh khắc bà cảm thấy Tần lão gia, Dật Nhi, Diệp Hàm Huyền có gì đó rất giống nhau, đặc biệt là khí chất. Xong bà lại lắc đầu, Dung Nhi còn đang nguy hiểm, bà nghĩ linh tinh gì chứ? Dù sao Diệp Hàm Huyền cũng mang huyết thống Tần gia.

“Trên xe con đã biết mọi chuyện. Điều cấp thiết bây giờ là phải tìm nhóm máu Rh- mới cứu được Gia Dung. Con đã cho người tìm gấp.”

(* Như sinh học mọi người đã biết:

-O là nhóm máu cho được tất cả các nhóm máu khác nhưng chỉ nhận được người có nhóm máu O.

-AB là nhóm máu nhận được tất cả các nhóm máu khác cho.

- Rh chia làm hai loại: Rh+ và Rh- Người có nhóm máu Rh- vô cùng hiếm trên thế giới và chỉ nhận được người có cùng nhóm máu Rh-

Còn Rh+ nhận được cả Rh+ và Rh- nhé! Với lại phần trăm người có nhóm máu Rh+ vô cùng cao, đặc biệt là người châu Á. Trong khi Rh- chỉ chiếm chưa tới 0.08%

Tần Gia Dung vừa hay mang nhóm AB-

AB cũng thuộc loại máu hiếm. Vì thế nên nhóm máu của cô ta là siêu hiếm hoi. Nhưng nhóm O- mới là nguy hiểm nhất, vì chỉ có thể nhận từ O- mà không nhận được từ bất kì nhóm khác!)

“Mau, mau, huy động cả người quân đội, bằng mọi giá phải tìm ra.” Tần lão gia khản trương nói.

Diệp Hàm Huyền đứng bên cạnh thấy buồn cười. Cùng là con gái, cùng mang trong mình dòng máu ông ta, dù mẹ cô có lỗi nhưng con có lỗi gì? Xem sự đối xử khác biệt giữa hai người là biết.

“Vợ, anh đã nói mãi mãi bảo vệ em mà.” Kính Thiên Minh quay người lại dịu dàng nhìn Diệp Hàm Huyền nói.

Khoé miệng Diệp Hàm Huyền giật giật. Ông nội của tôi ơi, dù sao chuyện này cũng liên quan tới ông đấy! Vậy mà trong khi người ta đang gần chết ông ở đây rải cầu lương....

Lúc này Tần phu nhân đã đứng vững được, Diệp Hàm Huyền dìu bà xuống ghế chờ, rồi kéo tay Kính Thiên Minh đi. Khi đi ngang qua người Tần Cảnh Dật, nói:

“Dật, em đi có chút việc, em sẽ quay lại sớm.”

Tần Cảnh Dật gật đầu, ra hiệu cho cô đi. Anh cũng bước nhanh về phía ngược lại. Thoáng chốc chỉ còn lại hai vị phụ mẫu Tần gia. Tần phu nhân thở dài, “Ông trời ơi! Kiếp này tôi đã tạo nghiệt gì thế này? Đứa con gái duy nhất của tôi...”

Tần lão gia tiến lên vỗ vai an ủi người bạn già của mình, “Bà đừng lo lắng, Cảnh Dật sẽ tìm ra máu sớm thôi..!”

“Nhưng chỉ còn lại một giờ....”

.....

Tần Cảnh Dật vừa dẫn dò người tìm máu xong thì bấm một dãy số khác. Đầu bên kia nhanh chóng bắt máy.

“Just, tôi có chuyện gấp muốn hỏi cậu. Nếu bố mẹ không có ai mang nhóm máu AB, tỉ lệ sinh con nhóm máu AB là bao nhiêu?”

Bên kia là giọng cười trào phúng.

“Gì cơ? Hôm nay Tần thượng tướng nổi nhả hứng học sinh học?”

“Chuyện gấp!” Tần Cảnh Dật cau mày nói.

“Câu trả lời là Zero nhé!”

“Giúp tôi xét nghiệm vài thứ. Cái này tin tưởng vào cậu....”

31. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ! - Chương 31: Ngắm Mưa Hoa Rơi- Cùng Anh

Diệp Hàm Huyền lôi Kính Thiên Minh ra dây ghế đá sau bệnh viện ngồi. Bệnh viện Đé Đô phải nói cô rất quen thuộc. Trước đây mẹ cô hay đau ốm, thời gian Diệp Hàm Huyền chăm sóc bà cũng khá nhiều, chạy đi chạy lại giữa bệnh viện và trường học đối với một cô gái đang tuổi lớn quả là không dễ chịu. Nhưng Diệp Hàm Huyền vẫn tận tình chăm sóc bà không oán thán- dù có đôi khi bà đối xử với cô rất lạnh nhạt, có khi lại rất tốt.

“Nghĩ gì vậy vợ? Vợ buồn sao?”

“Không có...” Diệp Hàm Huyền lắc đầu.

Kính Thiên Minh ra vẻ thần bí nói, “Để chồng kể cho vợ nghe truyền thuyết này. Nếu hai vợ chồng cùng ngồi dưới gốc cây liễu, cùng nắm tay nhau, cùng ngắm hoa thì sẽ bên nhau trọn đời đấy!”

Diệp Hàm Huyền bật cười thành tiếng, liếc mắt nhìn Kính Thiên Minh, “Truyền thuyết anh tự bịa đúng không?”

“Không có mà.”

“Bịa đặt, lừa người.”

“Vợ nhắm mắt lại đi.”

Nhắm mắt lại á? Tên gốc này định dở trò gì không biết. Tuy thế nhưng Diệp Hàm Huyền vẫn không kìm được tò mò mà nhắm mắt lại. Bất chợt cảm giác mát lạnh truyền từ mắt truyền lên khiến Diệp Hàm Huyền không kìm được run nhẹ, ngón tay thon dài của anh đang lướt qua từng sợi lông mi trên mí mắt cô...

“Vợ cảm nhận được gì không?” Bên tai cô là giọng nói dịu ngọt của Kính Thiên Minh, ngọt đến nỗi tưởng chừng cho người ta nếm mật vậy!

“Cảm nhận được anh đứng gần tôi.” Diệp Hàm Huyền làm bộ nghiêm túc nói.

Kính Thiên Minh ánh mắt hạnh phúc, mỉm cười nhìn Diệp Hàm Huyền, đôi môi mỏng cong lên thành một đường vòng cung tuyệt đẹp, “Không nhìn thấy được bằng mắt, chỉ có thể cảm nhận bằng trái tim em.”

Không nhìn thấy được sao? Diệp Hàm Huyền theo thói quen nhắm mắt lại, chợt có mùi hương nhẹ nhàng lướt qua chóp mũi. Cô có hít sâu hơn thì hương thơm càng lan tỏa, Diệp Hàm Huyền cảm giác dường như trước mắt cô là một vườn hoa rực rỡ sắc màu vậy! Không phải vườn hoa bình thường mà là hoa tử đằng!!!

“Oh....Thơm thật! Là tử đằng đúng không? Anh kiếm hương tử đằng ở đâu thế? Ước gì có cơn mưa tử đằng rơi từ trên trời xuống thì tuyệt nhỉ?” Diệp Hàm Huyền không kìm được mà thốt lên.

“Vợ, chỉ cần ôm chồng một cái thì điều ước sẽ thành sự thật.”

Ôm anh ta sẽ được ngắm mưa tử đằng? Vậy thì cô có lời quá còn gì? Có quỷ mới tin!!!

“Anh nói dối!” Diệp Hàm Huyền bĩu môi khinh bỉ trò lừa con nít của tên chồng gốc. Tuy vậy cái tai nhỏ của cô vẫn vểnh lên nghe động tĩnh từ phía Kính Thiên Minh, có thể nghe thấy giọng cười nhàn nhạt của anh.

“Vợ thử nghĩ chồng đã lừa vợ bao giờ chưa?”

Diệp Hàm Huyền nhăn đôi mày thanh tú suy nghĩ, quả thật từ khi quen biết đến giờ, chỉ có cô lừa anh ta, lợi dụng anh ta chứ anh ta chưa hề làm gì dối gạt cô. Có nên thử tin anh ta một lần?

“Ừm...” Thử một lần cũng chẳng mất gì, dù sao được chiếm tiện nghi của mỹ nam, người có hơi không phải là cô sao?

Nghĩ vậy Diệp Hàm Huyền tiến lên một bước, định ôm lấy Kính Thiên Minh nhưng khựng lại không biết ôm chỗ nào cho phải...

Ôm vai sao? Hình như không hợp lý cho lắm, giống như đôi tình nhân trẻ vậy!

Ôm hông sao? Cũng không được ổn cho lắm, quá sến sẩm!

Còn...ôm hông thì sao nhỉ?

Suy nghĩ vừa nảy nở trong đầu Diệp Hàm Huyền thật muốn khinh bỉ chính bản thân mình! Cô ôm hông anh ta làm gì chứ! Diệp Hàm Huyền à, mày không phải đại sắc nữ biến thái đâu!!!

Dường như nhận ra sự lúng túng từ Diệp Hàm Huyền, Kính Thiên Minh cầm bàn tay nhỏ nhỏ của cô đặt vào hông mình.

Da thịt ấm áp qua lớp áo sơ mi mỏng của anh truyền đến xúc giác của cô. Da mặt Diệp Hàm Huyền đỏ lên từng mảng, dù sao cũng là lần đầu cô chủ động ôm một người đàn ông.

Đôi mắt hoa đào của Kính Thiên Minh cười như không cười, hiện lên mảng tối đen, nghĩ ngợi sâu sa, nở một nụ cười quỷ dị, “Ôm hông cũng không tệ nha, chồng phi thường hưởng thụ.”

!!!!!!

Con mẹ nó!!!

Tên gốc này có thể đọc suy nghĩ trong lòng người khác? Người ta thường nói được cái nọ mất cái kia, không lẽ tên gốc này xuất hiện khả năng dị biến, biết người ta nghĩ gì...

Vậy những điều cô vừa nghĩ!!!!

Diệp Hàm Huyền chán nản ôm chán. Thôi quên đi! Cô không dám nghĩ bấy thêm đâu...

“Khụ...Khụ...Mở mắt ngắm hoa được chưa?”

“Ah...” Kính Thiên Minh nâng tay, ngón tay khẽ chạm nhẹ lên môi Diệp Hàm Huyền, cười, “Vợ mở mắt đi!”

Diệp Hàm Huyền để mặc cho anh ta chạm, từ từ mở mắt. Mắt phượng đẹp mở ra. Thoáng chốc như mọi màu sắc kinh diễm nhất trên thế gian hội tụ lại, làm cho người ta không kìm hãm được chìm sâu trong đó.

“Ohh my god...”

Kính Thiên Minh thoáng ngẩn người trong chốc lát, nhìn mắt Diệp Hàm Huyền lấp lánh ánh sáng, đôi môi mỏng khẽ mỉm cười.

....Còn.....

32. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ! - Chương 32: Tần Cảnh Dật Lòng Dạ Hiểm Độc

Diệp Hàm Huyền cố mở thật to, thật to mắt, cô muốn lưu giữ khung cảnh thần tiên tuyệt vời này vào tận sâu não bộ. Từng cánh tử đằng hoa nhẹ nhàng rơi xuống. Có cánh rơi thật nhanh, có cánh chậm rãi rơi, phiêu dang, nhảy một điệu múa giữa không trung.

“Hoa nở, hoa tàn, nhìn xem, những đoá hoa thật đẹp- như là...như là muốn dùng thứ sinh mệnh ngắn ngủi của mình nhảy một điệu cuối cùng, đẹp đến khuyên nước khuyên thành...” Diệp Hàm Huyền nhàn nhạt nói, giọng nói đem theo chút tự giễu- là giễu cợt chính bản thân cô.

“Không sai, chỉ ít...nó có thể nhuộm thắm trái tim người ngắm. Vợ đừng suy nghĩ linh tinh, dù có bất cứ chuyện gì- chồng sẽ vĩnh viễn ở bên vợ, yêu vợ, tin tưởng vợ.”

Kính Thiên Minh thâm tình nhìn Diệp Hàm Huyền nói. Nụ cười trên khoé môi thật đậm, thậm chí còn đẹp hơn những đoá hoa kia...

Tên ngốc này phải tấn công, trái tấn công cô, vừa thả thính cô, vừa dùng cái bản mặt yêu nghiệt chết bầm kia dụ hoặc cô.

“Này, tính làm gì thế?” Diệp Hàm Huyền thấy Kính Thiên Minh đột nhiên tiến sát lại cô, cô trợn to mắt, tên ngốc này!!! Muốn nhân cơ hội cưỡng hôn cô! Sáng hôn, trưa cũng đòi hôn? Từ khi nào Diệp Hàm Huyền cô trở lên dễ dãi như thế?

“Tiểu Huyền Nhi...”

“Ah...”

Diệp Hàm Huyền bất ngờ, không tự chủ được đập đầu mạnh vào Kính Thiên Minh, quay sang thì thấy Tần Cảnh Dật sắc mặt lạnh nhạt đứng đó từ khi nào.

“Haha...Dật...”

Khoé miệng Diệp Hàm Huyền co giật lên một chút nhưng vẫn cố tươi cười, cố không để lộ ra bộ dáng dầm phải phen của mình. Lão thiên a!

Còn gì đau khổ bằng lén lút yêu đương sau lưng anh trai và bị bắt gian tại trận! Cô có trăm miệng một lời cũng khó chối được...

“Tiếp tục, anh đang xem dở.” Tần Cảnh Dật dường như không nhận ra mình là kì đà, là kẻ chia rẽ uyên ương, tự cho mình là đúng.

“Anh...” Diệp Hàm Huyền đỏ khóc đỏ cười.

Kính Thiên Minh một bên cầm phần đứng nhìn vợ mình tươi cười nịnh nọt tên đàn ông khác. Người ta nói trên thế giới này tình địch đáng sợ nhất của một người đàn ông chính là người cha của cô gái anh ta yêu. Kính Thiên Minh anh may mắn, không gặp phải cha vợ máu chó! Cư nhiên luật đời nhân quả bù trừ. Không có chợ vợ ngáng đường thì sẽ vui?

No no, còn một tên tình địch đáng sợ hơn- mang tên anh vợ! Kể này vừa lòng dạ hiểm độc, lại vừa có thể tùy ý khiến cho vợ anh nghe lời! Kính Thiên trước nay luôn tự phụ mình tâm đen thứ hai, tuyệt không ai dám chen thứ nhất...

Xem ra, bây giờ phải xem xét lại.

“Không biết xấu hổ!” Kính Thiên Minh không hề nể nang, liếc xéo Tần Cảnh Dật một ánh mắt cảnh cáo.

Lời vừa nói xong thì chân anh truyền đến cảm giác đau đớn, vợ yêu lại dẫm mạnh vào chân anh với ý tứ cảnh cáo: anh còn không mau ngậm miệng cho tôi? Kính Thiên Minh lại một lần nữa tự hỏi rốt cuộc trong lòng vợ yêu, anh có bao nhiêu phân trọng lượng?

Lần trước là vị đại phật Nhược Băng kia thì thôi đi, lần này lại thêm một Tần Cảnh Dật! Rõ ràng khi này vì để cô vui mà anh lập tức điều động người gấp, gom một lượng lớn hoa tử đằng ở các nước Trung Quốc, Hàn Quốc, Nhật Bản, lại điều thêm mười chiếc máy bay chuyên dụng, mới tạo lên cơn mưa hoa đẹp đến vậy!

Không chiếm được trái tim mỹ nhân thì thôi, ít nhất cũng phải thơm thơm sờ sờ một chút chứ!

Tần Cảnh Dật, chờ khi anh theo đuổi ai, tôi sẽ phá hư tới cùng! -Kính Thiên Minh nghiêng răng nghiêng lợi thề thốt trong lòng.

“Xong rồi sao?” Tần Cảnh Dật cao giọng hỏi, làm cho người ta không rõ ý tứ bên trong.

“Anh, em đói, em còn chưa ăn. Chắc anh cũng chưa có gì vào bụng, haha...Đi, anh em ta đi tâm sự.” Diệp Hàm Huyền nhanh chóng đổi chủ đề, thân thiết cầm lấy cánh tay Tần Cảnh Dật nịnh bợ.

“Còn chồng thì sao?” Kính Thiên Minh mếu máo hỏi.

Còn anh ta thì sao nhỉ? Diệp Hàm Huyền quay sang xin chỉ thị của Tần Cảnh Dật, chỉ thấy anh gật nhẹ, ý muốn tùy cô quyết.

“Nể tình anh vừa nãy, miễn cưỡng cho anh đi cùng đấy!”

Kính Thiên Minh cười “haha...” là miễn cưỡng! Vợ chồng đi ăn cơm với nhau cũng phải miễn cưỡng sao?

Tuy chạnh lòng anh vẫn lủi thủi theo sau...

Diệp Hàm Huyền trong lòng thấy áy náy vô cùng, đang suy nghĩ vẫn vợ thì Tần Cảnh Dật ho nhẹ, cô cười ngọt nhìn anh, “Anh thích nhất anh lẩu, chúng ta làm một nồi lẩu...”

“Ừ.” Tần Cảnh Dật lạnh lùng nói. Thỉnh thoảng anh quay lại đằng sau nhìn Kính Thiên Minh trêu tức, bộ dáng gọi đòn vô cùng!!!

Tiểu tử này muốn tranh em gái với anh? Hãy còn khuya lắm! Phải để tên này đi xem bộ dáng anh em hai người thân thiết tình sâu nghĩa nặng! Hắc hắc, hình như mùi dấm chua ngày càng nồng nặc...

Kính Thiên Minh thề, thù ngày hôm nay, mai sau anh không trả, anh mang họ Tần thì hơn! Nếu mà Thiên Dương- em gái anh còn sống thì hay rồi! Anh nhất định sẽ hành tên em vợ sống đi chết lại cho thoả nỗi lòng! Vì thế mọi đau khổ của Mạc Tu Nghiêu sau này, đều do một tay Tần Cảnh Dật mà ra...

.....

Khi ba người vừa mới dùng bữa xong thì có cuộc gọi gấp đến Tần Cảnh Dật, họ nhanh chóng quay lại bệnh viện. Vừa vào tới hành lang Diệp Hàm Huyền đã nghe thấy tiếng Tần phu nhân sung sướng nói với bác sĩ, “Bác sĩ, chúng tôi đã tìm được nhóm máu phù hợp với con gái tôi rồi, trăm sự nhờ ở ông.”

Vị bác sĩ trung niên thụ kinh nhược sủng, thật thà nói với, “Tần phu nhân ngài đừng khách sáo, cứu người là nghĩa vụ cứu người là nghĩa vụ của người hành y chúng tôi, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức không phụ lòng gia đình.”

“Được...”

Tần lão gia lúc này mới nhận thấy sự xuất hiện của Diệp Hàm Huyền, ông không vui nói, “Đã đi rồi sao còn quay lại? Không phải cô luôn mong Dung Nhi nhà chúng tôi chết sớm sao?”

Ha? Đáy lòng Diệp Hàm Huyền dù đã chuẩn bị sẵn tâm lí nhưng vẫn không kìm được mà nhói lên, Dung Nhi nhà chúng tôi...Phải rồi, họ là gia đình, còn cô? Chỉ là con riêng, chỉ là người đứng nước lũ mà thôi!

“Tần lão gia, tôi quay lại đương nhiên có mục đích của riêng mình, chẳng hạn nếu cô ta không qua khỏi thì ông sẽ chia cho tôi bao nhiêu phần trăm tài sản?” Diệp Hàm Huyền ngẩng cao đầu cười nói.

Đối với giọng điệu lưu manh tham tiền như mạng của Diệp hàm Huyền, Tần lão gia khinh bỉ hừ lạnh, quay đầu không thèm nhìn về phía cô.

Chợt chuông điện thoại Tần Cảnh Dật vang lên phá tan bầu không khí lạnh băng.

“Alo...Dật...Là tôi...Có chút việc gấp tôi cần nói với cậu...”

“Chờ tôi xíu...”

Nói đoạn Tần Cảnh Dật tắt điện thoại, gạt đầu với mọi người ra hiệu có chút việc.

33. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đỗ! - Chương 33: Chuyện Xưa Tần Gia. Vợ Phải Bảo Vệ Chồng Đó!

Tần lão gia thấy vậy không vui nói, “Em gái đang nguy kịch nằm đó, thân anh trai lại bàng quang không ở đây lo liệu, mà đi đâu chứ?”

Tần Cảnh Dật cười tà mị, bí hiểm nói, “Cha yên tâm, trước giờ con không làm chuyện thừa thãi, cha đợi ”kinh hỉ” từ con trai đi!”

Nói xong Tần Cảnh Dật quay lưng đi thẳng, Tần lão gia cũng không nói được gì thêm, dù thế nào ông vẫn luôn tin tưởng vào đứa con trai này của mình, trước giờ làm việc đều có chừng mực. Hơn nữa đứa con trai này chính là niềm tự hào nhất không chỉ của bản thân ông mà còn cả Tần gia. Từ nhỏ đã thông minh xuất chúng, là thiên tài trong thiên tài. Nay dù mới ba mươi tuổi nhưng đã lên tới quân hàm Thượng tướng, điều động cả quân đội, nắm trong tay an ninh của cả quốc gia.

Tần gia là hậu duệ Tần Thủy Hoàng- vị hoàng đế đầu tiên của Trung Hoa, qua hơn hai nghìn năm, tuy không giữ được cơ nghiệp tổ tiên để lại nhưng các thế hệ Tần gia đều anh tuấn, kiệt xuất. Từ đời ông nội của ông đã bắt đầu nắm vai trò chủ chốt trong quân đội. Mà ông khi còn trẻ dù không bằng Cảnh Dật, nhưng cũng là Thiếu tướng hào hoa, là người tình trong mộng của các cô gái khắp Trung Hoa.

Tần lão gia quay sang nhìn Tần phu nhân, người bạn già của mình, tự hỏi từ bao giờ hai người đã xa cách như thế? Ngồi gần nhau cũng không nói nên lời...

Từ bao giờ ư?

Ông quay đầu nhìn hàng liễu xanh ngát một màu xa xa, chuyện cũ hai mươi năm trước lần lượt tái hiện...

.....

Năm 15 tuổi, Tần Chi Lăng đi du học nước ngoài, cô bé hàng xóm nhà bên khóc sống khóc chết đòi anh ở lại.

“Lăng ca, anh đừng đi, Nhiên Nhi hứa sẽ ngoan, sẽ nghe lời anh mà...”

“Nhiên Nhi ngoan, anh đi một nhóang là về...”

Nguyệt Yên Nhiên mếu máo nói,

“Lăng ca ca, em..em nhường vị trí chính phu lại cho anh đấy! Anh về nhanh nhé! Không người ta sẽ cướp anh đi mất.”

Tần Chi Lăng trong lòng không để tâm lời cô bé nói, Nhiên Nhi là fan cuồng phim kiếm hiệp, chắc con bé học mấy câu sướt mướt đó từ bộ phim nào rồi! Anh xoa đầu dỗ dành cô bé, “Nhiên Nhi ngoan, chờ anh trở về nhé!”

Cô bé có má lúm đồng tiền ở má trái, đôi mắt tròn xoe “chu” một phát lên cánh môi anh.

Cả người Tần Chi Lăng như có dòng điện chạy qua, ngây người như phỗng đứng tại chỗ, rồi vội đẩy cô bé ra, lạnh lùng nói, “Ai dạy em mấy cái hả?”

Thủy Yên Nhiên chớp chớp đôi mắt không hiểu tại sao Lăng ca lại tức giận như thế? Không phải trong phim cô xem các cô gái đều làm như thế với các chàng trai sao? Cô cũng mười một tuổi rồi đó nha! Đâu phải con nít không biết gì? Mấy đứa bạn của cô người ta còn có bạn trai hết rồi kìa!

“Em...em...”

Vài giọt nước mắt đã lăn xuống má phúng phính cô bé, mọi lần cô khóc Lăng ca sẽ bỏ qua hết tất cả lỗi lầm cô gây ra, hơn nữa còn dỗ dành cô...

Chỉ tiếc lần này Tần Chi Lăng dầu muối không ăn, mặt lạnh không liếc Thủy Yên Nhiên dù chỉ một cái.

Có cái đầu nho nhỏ dụi dụi vào cánh tay của anh, nũng nịu nói, “Lăng ca ca sắp đi rồi, đừng giận Nhiên Nhi mà.”

Tần Chi Lăng cũng không giận dai nữa, nghiêm túc hỏi Thủy Yên Nhiên, “Nói thật cho anh biết em đã làm như này với mấy người rồi hả?”

Đổi mặt với ánh mắt sắc bén từ Tần Chi Lăng, cô bé Thủy Yên Nhiên bật khóc lớn, “Em không có mà Lăng ca, ngoài anh trai em, em không làm như vậy với ai cả...”

Tâm tình Tần Chi Lăng thoáng chốc dễ chịu hơn hẳn, anh hài lòng gật đầu. Chờ đã, anh trai em? Vậy tức là ngoài anh ra vẫn còn tên kia?

“Không được, dù là anh trai em cũng không được, Nhiên Nhi ngoan, từ giờ chỉ được hôn mình anh thôi nhé!”

Cô bé Yên Nhiên dù còn rất nhiều thắc mắc trong lòng nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu, “Dạ...Nhưng anh phải nhớ về sớm đó nhé!”

Mười hai năm sau gặp lại,

“Anh mà là Tần thiếu tướng á? Có đùa không vậy? Thật khác xa với tưởng tượng của tôi.” Thủy Yên Nhiên trợn mắt không tin nói, đáy mắt còn hiện rõ sự nghi ngờ không che dấu.

Tần Chi Lăng nhìn cô bé hàng xóm ngày nào còn không nhọc nhằn đòi mình công, giờ đã trở mã xinh đẹp như này. Anh mới đi nước ngoài du học có mười năm? Tiểu thanh mai này dám quên anh như thế?

“Trong tưởng tượng của em, anh như thế nào?”

“Ừm...Vai cao bảy thước, thân hình vạm vỡ, khuôn mặt nghiêm nghị, da đồng rắn chắc, chứ không phải tiểu bạch thỏ như anh. Nói đi, ai sai anh tới giả mạo Tần thiếu tướng?”

Tần Chi Lăng phì cười, những lời cô ấy miêu tả rõ ràng là đang nói tên phàm phu tục tử nào đấy, chứ đâu phải Tần Chi Lăng hảo soái ca anh đây?

Sau đó xảy ra nhiều chuyện...

Hai người vẫn nắm chặt tay nhau cùng vượt qua, kết hôn rồi sinh ra đứa con trai đầu lòng. Dù có chuyện gì xảy ra, mỗi khi thấy mặt mỗi Tần Chi Lăng đều nói với Thủy Yên Nhiên, “Vợ phải bảo vệ chồng đó nha!”

Và chỉ cần một câu “Có vợ đây rồi!” từ cô ấy, mây lại tan, trời lại tươi sáng...

Chỉ là...

Tần Chi Lăng một đêm say rượu, ân ái cùng Diệp Phỉ Phỉ, vừa hay Thuỷ Yên Nhiên bước vào...

Mọi chuyện dường như diễn ra theo lập trình đặt sẵn.

Tần Chi Lăng đuổi Diệp Phỉ Phỉ- vốn là giúp việc Tần Gia, đi thật xa. Nhưng Thuỷ Yên Nhiên tâm tư đơn thuần trong sạch, khó lòng chấp nhận người chồng mình yêu duy nhất phản bội lại mình, từ đó lạnh tâm.

Không lâu sau Thuỷ Yên Nhiên mang thai đứa con thứ hai. Tần Chi Lăng vốn tưởng đây là ông trời giúp hàn gắn tình cảm vợ chồng, nhưng Diệp Phỉ Phỉ hôm đó đến chỗ mẹ Tần Lăng Chi cầu xin, nói rằng trong mình mang dòng máu Tần gia, nếu phu nhân không tin, đợi cháu sinh hạ đứa bé rồi đi xét nghiệm ADN. Chuyện đó như đả kích lớn giáng vào Thuỷ Yên Nhiên. Tần Chi Lăng nhất quyết bắt Diệp Phỉ Phỉ phá thai, chỉ có Nhiên Nhi là người duy nhất được mang thai đứa con của anh!

Phu phụ Tần gia chết không chịu, nếu lấy cái chết ra uy hiếp mới giữ lại cái thai trong bụng Diệp Phỉ Phỉ.

Vào hôm Thuỷ Yên Nhiên lâm bồn, Diệp Phỉ Phỉ vừa hay cũng có dấu hiệu sắp sinh. Tần Chi Lăng đang trên đường đến bệnh viện thì nhận tin khẩn cấp: Có vụ khủng bố ở trung tâm thành phố Bắc Kinh, cần anh đích thân chỉ đạo.

Khi trở về Thuỷ Yên Nhiên, Diệp Phỉ Phỉ đều đã mẹ tròn con vuông, vừa hay sinh ra hai bé gái. Hai ông bà Tần gia đã đặt tên cho hai cháu.

Con của Thuỷ Yên Nhiên lấy tên: Tần Gia Dung. Con của Diệp Phỉ Phỉ lấy tên: Tần Gia Huyền.

Tần Chi Lăng âm thầm lấy mẫu ADN của Gia Huyền, xét nghiệm. Đến khi dòng chữ 99,99% có quan hệ huyết thống đập vào mắt anh mới tin đó là con gái mình. Nhưng nó chính là vết nhơ trong cuộc đời anh, nó không xứng được mang họ Tần tôn quý. Chính tay anh đã đổi tên cho nó thành: Diệp Hàm Huyền!

.....

“Chúc mừng Tần lão gia, Tần phu nhân, bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch.”

Bác sĩ từ trong phòng cấp cứu bước ra, hạnh phúc nói. Tần gia là gia tộc như thế nào chứ? Cứu được con gái họ, còn lo nữa đời sau?

Tần lão gia nắm chặt tay Tần phu nhân, cười lớn, “Nhiên Nhi, bà xem. Con của chúng ta sống rồi. Nhiên Nhi...”

Sự vui mừng được hiện rõ trên khuôn mặt phúc hậu của Tần phu nhân, nhưng bà vẫn lạnh nhạt rút tay ra khỏi bàn tay của Tần lão gia.

“Bệnh nhân sẽ sớm tỉnh lại trong vòng ba tiếng đồng hồ nữa. Chúng tôi sẽ chuyển bệnh nhân sang phòng bệnh, người nhà bệnh nhân có thể thay đồ sạch rồi vào thăm. Nhớ là giữ yên lặng.”

“Được, được.”

“Nhiên Nhi, chúng ta cùng vào...” Tần lão gia quay sang Tần phu nhân, giọng nói có chút thỉnh cầu.

Tần phu nhân không nói gì, bước vào trước, Tần lão gia cũng nhanh chóng theo sau...

“Em không vui khi cô ta sống? Nếu em muốn...” Kính Thiên Minh quan sát vợ yêu, lạnh lùng nói.

Diệp Hàm Huyền lắc đầu, nhếch mép tạo thành độ cong hoàn mỹ, “Cô ta chết sớm thì mất vui quá! Tôi chơi còn chưa chán!”

Phải đó!!! Vợ anh phải mạnh mẽ như thế! Kính Thiên Minh dúi đầu vào ngực Diệp Hàm Huyền, kích động nói, “Vợ siêu ngẫu nha!! Vợ phải bảo vệ chồng khỏi yêu nữ Tần Gia Dung đó đó!”

“Ừm...”

“Ah...Dạ, Tần Gia Dung đã tỉnh lại, anh vào thăm cô ta đi!”

Tần Cảnh Dật vừa quay lại, quan sát Diệp Hàm Huyền thật kĩ, mọi nghi vấn trong lòng anh...

34. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đỗ! - Chương 34: Diệp Hàm Huyền, Em Là Đồ Ngốc!

“Dật...?” Với một Dật ca thất thần, nhìn cô chăm chăm như thế Diệp Hàm Huyền quả thật có chút không quen.

Thanh âm trong trẻo của Diệp Hàm Huyền làm Tần Cảnh Dật sực tỉnh, anh cười hỏi, “Em có muốn vào cùng không?”

Diệp Hàm Huyền lắc đầu, từ tốn đáp, “Vây anh mau chóng vào đi, bên phía Cục tình báo có chút chuyện, em phải đi ngay bây giờ. Dù sao cô ta cũng tỉnh lại rồi!”

“Ừm. Anh vào trước nhé!”

Đợi khi bóng lưng cao lớn của Tần Cảnh Dật khuất dần sau cánh cửa, Kính Thiên Minh mới lên tiếng, giọng nói có chút không nỡ, “Vợ phải đi ngay sao?”

“Tôi phải đi rồi, có thể đêm nay sẽ về muộn.” Diệp Hàm Huyền bắt đầu nói.

Ngày hôm nay xảy ra khá nhiều chuyện, cô quả thực có chút mệt mỏi, nếu có thể ôm tên ngốc này, ấm áp ngủ một giấc thì tốt biết bao. Nhưng còn rất nhiều việc đè nặng trên lưng cô, cô không buông được cũng không bao giờ buông được.

Người nằm trong kia- kẻ thù giết mẹ cô, còn sống! Một ngày nào đó cô ta sẽ phải trả giá cho những tội ác của mình!

Kính Thiên Minh đứng ngay bên cạnh Diệp Hàm Huyền, là người đứng đầu trong giới hắc đạo, anh có thể thấy rõ thù hận, sát ý nồng đậm trong mắt vợ yêu. Anh thừa khả năng trả thù giúp cô ấy! Nhưng tính cách của Diệp Hàm Huyền anh hiểu rõ, cô ấy tuyệt đối không muốn người khác nhúng tay vào việc của mình, đừng nói là nhận ân tình của người khác.

Nếu anh giúp cô ấy, cô ấy sẽ cả đời bên anh mãi mãi không rời- nhưng sẽ chỉ coi anh như ân nhân mà cung phụng.

Diệp Hàm Huyền à, sao em lại ngốc thế chứ? Chẳng phải có anh là chồng hay sao? Việc gì cũng giấu kỹ trong lòng, cũng tự làm một mình, em hay là không muốn liên lụy đến anh, hay là không tin tưởng anh?

“Vợ....”

“Đi nhé! Bái bai cưng.” Diệp Hàm Huyền chợt nhận ra mình quá thất thố, cô không được phép bộc lộ vẻ yếu đuối trước mặt người khác, nhanh chóng thu lại sát khí, cười tươi với Kính Thiên Minh. Trước khi đi còn không quên bẹo má trêu ghẹo anh.

.....

Phòng bệnh.

Tần Gia Dung vừa tỉnh dậy, cơ thể gầy gò, trên cánh tay nhỏ bé đầy rẫy những vết chấm màu đỏ do kim tiêm để lại, sắc mặt tái nhợt thiếu sức sống vô cùng.

“Ba, mẹ, anh...” Tần Gia Dung giọng nói nhỏ hơn muỗi đốt, thều thào nói không ra lời.

“Không sao rồi Dung Nhi, có mẹ ở đây, có mẹ ở đây!” Tần phu nhân không kìm được xúc động khi con gái mới từ chỗ tử thần trở về.

Tần lão gia dù vẻ mặt nghiêm khắc nhưng giọng nói có chút nhen nhào. Câu sau đột nhiên trở lên nghiêm nghị, lạnh lẽo vô cùng, “Còn có ba nữa, ba sẽ bảo vệ thật tốt Dung Nhi. Kẻ gây ra mọi chuyện này ba sẽ xử lí, khiến Dung Nhi của ba chịu uỷ khuất.”

Tần Cảnh Dật nhận thấy sát ý trong lời người cha của mình, anh khẽ nhú mồm. Anh hiểu rất rõ cha mình, vì mẹ ông có thể làm tất cả mọi việc. Gia Dung lại là con gái của hai người, Gia Dung như ngày hôm nay đều do một tay Tần lão gia chiều hư.

“Cha, mọi chuyện đều do con tự mình chuốc lấy, không liên quan tới người khác....” Tần Gia Dung yếu ớt lắc đầu.

Đứa con gái này, ông còn không hiểu hay sao? Rõ ràng là muốn bao che cho đôi cầu nam nữ kia, Tần lão gia hừ lạnh, “Con không cần ngại biện cho chúng. Cứ yên tâm dưỡng bệnh, mọi chuyện có người cha này làm chủ.”

“Cha, đừng mà. Nếu cha làm gì anh ấy...Con sẽ không sống được...”

“Uổng cho con một lòng si tình, đứa con gái tiểu tam kia có gì tốt mà nó si mê, bỏ rơi con!” Tần lão gia trầm giọng nói.

Tần Gia Dung cố gắng giấu sự vui sướng trong lòng, khóc lóc, “Không cha...”

“Được rồi! Con chịu khó dưỡng bệnh. Cha đi có chút việc.”

Tần lão gia phỉ tay rồi ra ngoài. Có những chuyện nhất định ông phải làm để bảo vệ đứa con gái duy nhất này!

“Anh...” Tần Gia Dung yếu đuối quay ra nhìn Tần Cảnh Dật. Đây là thời cơ tốt nhất để cô tranh thủ sự đồng tình, thương hại từ người anh trai lạnh lùng này.

Nhưng đổi lại chỉ là ánh mắt vô cảm hờ hững từ Tần Cảnh Dật. Đối diện với đôi mắt phượng sắc bén thâm thúy kia, Tần Gia Dung sởn gai ốc, cô có cảm giác lớp nguy trang của mình bị đôi mắt kia xuyên thấu.

Tại sao? Cô đã bệnh ra nông nổi này, vẫn không nhận được sự yêu thương, cưng chiều từ anh ấy?

Diệp Hàm Huyền có gì tốt?

“Mẹ ra ngoài chút được không? Con muốn nói chuyện riêng với Gia Dung.”

.....Còn...

~ mọi người muốn truyện dài hay ngắn ạ? Cầu ý kiến

150 sao ta ra tiếp ạ.

#UyenToTo

35. Tổng Tài Giả Ngốc Cấm Dụ Dỗ! - Chương 36: Nguy Hiểm Cận Kề

Từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ Cảnh Dật chịu nói chuyện riêng với Dung Nhi, ngay cả ăn cơm cùng bàn cũng rất hiếm, đây là cơ hội tốt để hai anh em bồi dưỡng tình cảm, vì thế Tần phu nhân vui mừng khôn xiết, xem ra sau lần này Cảnh Dật đã không còn thành kiến với em gái nó. Đối với một người mẹ, không có gì hạnh phúc hơn con cái hoà thuận, yêu thương lẫn nhau, Tần phu nhân gật gật đầu,

“Được. Được, mẹ ra trước, hai đứa nói chuyện đi.”

“Cạch...” Cửa phòng từ từ khép lại, bên trong chỉ còn hai người Tần Cảnh Dật và Tần Gia Dung.

Tần Gia Dung cũng nghĩ là Tần phu nhân, nghĩ rằng Tần Cảnh Dật muốn bồi đắp tình cảm thân nhân, nhưng đợi mãi không thấy anh mở lời, đáy lòng cô bỗng thấy bất an. Tần Gia Dung đành phải bắt chuyện trước, “Dật à, em thực sự không sao, thật đấy!”

“Ừm.” Tần Cảnh Dật lạnh nhạt đáp.

“Thời gian qua anh có khỏe không?” Tần Gia Dung thuận miệng hỏi, lời nói ra cô lại thấy nực cười, anh em ruột không bằng người đứng nước lã.

“Ừm.”

Đôi mắt đẹp của Tần Gia Dung đã chớm lẹ. Tuy Tần Gia Dung không thuộc hàng đại mỹ nữ khuynh nước khuynh thành như Diệp Hàm Huyền, nhưng ở cô ta trời lại phú cho vẻ dịu dàng, khuôn mặt hiền thực, ôn nhu từ trong xương cốt, luôn dễ dàng chiếm được hảo cảm từ người khác. Đặc biệt là nam giới, khi khóc thì như lệ hoa đào vũ, khiến người ta không kìm được lòng muốn ôm ấp che chở.

“Dật, Dật, anh là anh trai ruột thịt cùng cha cùng mẹ với em. Tại sao anh luôn lạnh nhạt với em?”

Tia sáng lạnh xẹt nhanh qua mắt phượng của Tần Cảnh Dật rồi biến mất, phẳng lặng như hồ sâu không đáy.

“Cô nghĩ sao?” Tần Cảnh Dật không trả lời, hỏi ngược lại Tần Gia Dung.

Khuôn mặt Tần Gia Dung đỏ ửng, xấu hổ vô cùng, cô lúng túng nói, “Em...Em không biết.”

“Tôi thường nghe người ta nói máu mủ tình thâm, giữa thân nhân sẽ có cái gọi là giác quan thứ sáu hay thần giao cách cảm...”

Nói nửa chừng Tần Cảnh Dật đứng thẳng dậy, sải chân bước về phía cửa sổ, nhàn nhạt nói tiếp, “Em gái ruột thịt cùng cha cùng mẹ của tôi à? Tôi không cần nói cô cũng sẽ hiểu tôi nghĩ gì đúng không?”

Thân thể Tần Gia Dung bỗng giật mạnh, cô không thể kiềm chế nỗi sợ run rẩy của bản thân...May mà Tần Cảnh Dật đang quay lưng lại, nếu không anh đã nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch vì sợ hãi của Tần Gia Dung.

Không lẽ anh ta đã biết rồi sao? Anh ta biết cô không phải con ruột mẹ và cha? Mà là con khốn Diệp Hàm Huyền kia?

Tần Gia Dung lại lắc đầu phủ nhận, không! Không thể nào! Chuyện này ngay cả cha cũng không nghi ngờ, anh ta sao có thể biết được chuyện đời trước?

“Anh...”

Tần Cảnh Dật bất ngờ quay người lại khiến Tần Gia Dung càng thêm sợ hãi. Bàn tay nắm chặt trong chăn đã ướt đầm mồ hôi.

“Tôi sẽ buồn nếu em gái tôi không hiểu tôi đây! Em có biết tôi đã cực khổ tìm máu để cứu em như thế nào không?” Tần Cảnh Dật rầu rĩ nói, khuôn mặt luôn lãnh đạm rất khó để người ta phân biệt ra cảm xúc.

Tần Gia Dung nghe xong lại càng hoảng loạn hơn. Tại sao ba mẹ không nhắc gì tới vụ kiểm máu? Nhóm máu, ADN chính là bằng chứng chính xác tuyệt đối về việc xác định thân nhân. Không lẽ cô lộ rồi...

Vậy mọi công sức bao năm qua của cô sẽ sao? Không, không thể nào!

“Em quả thật ốm không nhè, xem sắc mặt này thật không ổn chút nào nha, để anh gọi bác sĩ...”

“Ah...Không cần, không cần đâu anh. Em không sao mà.” Tần Gia Dung cố nặn ra nụ cười đẹp nhất, vừa tự cố gắng trấn định bản thân, vừa tìm đối sách.

“Chắc em mới tỉnh dậy nên cơ thể có chút không khỏe đó anh!”

Tần Cảnh Dật có vẻ không tin lắm, hỏi lại, “Thật không đó?”

Tần Gia Dung nũng nịu nắm lấy bàn tay Tần Cảnh Dật, nói, “Anh đang quan tâm em gái đúng không?”

Mây Tần Cảnh Dật khẽ nhú lại, thể hiện tâm trạng anh không vui, anh rút bàn tay ra khỏi tay Tần Gia Dung.

“Vậy anh đi trước.”

Rồi lạnh lùng sải chân ra khỏi phòng, bóng dáng cao lớn vững chãi của anh cứ như thể khuất dần.

“Rằm.”

Đến khi cửa phòng đóng chặt lại Tần Gia Dung mới dám thở mạnh. Bầu không khí khi này thật đáng sợ. Tần Gia Dung chưa bao giờ cảm giác run sợ đến thế! Người anh trai này...Tần Gia Dung sợ, hơn nữa còn kiêng kị, bởi anh ta quá thông minh, quá sắc bén- như nhìn thấu linh hồn của cô vậy.

Không được! Tần Gia Dung ngồi bật dậy, lê từng bước ra tủ đồ bệnh nhân, lục lọi một hồi cũng tìm thấy điện thoại, lấy trong túi ra một chiếc Sim, thay vào rồi mới ấn số điện thoại quen thuộc.

Tần Gia Dung chưa bao giờ dám buông lỏng tinh thần, luôn phòng ngừa mọi điều. Mỗi lần gọi cho người này, cô đều phải thay Sim mới, gọi xong lại bỏ Sim. Đề phòng có người nghe lén điện thoại. Nhất là Tần Cảnh Dật, anh ta là Thượng tướng chỉ huy quân đội, muốn mưa được mưa, muốn gió được gió.

Không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn!

“Giờ mới gọi cho tôi có quá trễ không?” Đầu bên kia điện thoại giọng nói có chút mỉa mai.

“Tôi...Tôi xin lỗi. Do tôi sơ suất, tôi...”

“Cô cứ diễn trọn vai của mình đi! Mọi việc tôi đã lo liệu xong xuôi, thẳng ranh họ Tần cũng cáo già đấy. Cho người đi xét nghiệm ADN. May tôi đã chuẩn bị sẵn. Không cô không sống được đến bây giờ đâu!”

Nghe xong đáy lòng Tần Gia Dung khẽ thở phào một trận, liên tục rói rít, “Cảm ơn ngài Cyril, cảm ơn ngài...”

“Cô tốt nhất cẩn thận cho tôi. Nếu không...”

Dù cách hàng ngàn cây số nhưng Tần Gia Dung cũng có thể cảm nhận được sát khí, sự lạnh lùng từ người kia, cô một dạ hai vâng thề thốt.

Diệp Hàm Huyền, tất cả đều do mày mà ra.

Nhưng lần này tao phải nói lời vĩnh biệt tới mày rồi...

....

Cùng lúc đó Diệp Hàm Huyền đang uể oải ngồi trên bàn làm việc tập hợp, phân loại các thông tin. Ngồi không một chỗ như này thật không hợp với cô, cô vẫn là thích làm nhiệm vụ hơn, kích thích mới thú vị.

“Cốc...Cốc...”

“Mời vào.”

Vừa ngẩng đầu lên thì Diệp Hàm Huyền thấy Vũ Minh Hạo đang bước vào, anh một thân tây phục, đẹp trai như thường, chỉ là sắc mặt có chút khó coi.

“Phía bắc biên giới có nhiệm vụ gấp. Đích thân ngài tổng thống vừa ra lệnh, anh phải xử lý vụ này, và thêm một người nữa là em. Chúng ta cần đi ngay bây giờ.”

Cmm!

Cô vừa than nhàm chán, không có gì kích thích, ông trời liền đem đến đặc ân to lớn nhường này?

Vụ gì cần đích thân cục trưởng cục phó ra tay thì tuyệt đối không đơn giản. Đây chắc chắn là nhiệm vụ cấp SSS con mẹ nó rồi...

“Đi thôi!”

Vũ Minh Hạo thấy cô thoáng ngẩn người, nắm lấy bàn tay cô kéo nhanh đi.

“Gấp thế cơ á?”

“Trục thăng của chính phủ hai phút nữa sẽ có mặt trên sân thượng.”

Diệp Hàm Huyền cứ thế bị người ta lôi đi như chú cún con. Đến khi lên đến sân thượng, nghe thấy thanh âm ồm ồm của máy bay trực thăng trên đỉnh đầu, coi mới tỉnh ngộ.

“Trực giác của em kém trước nhiều rồi!”

“Haha....” Diệp Hàm Huyền cười khan đáp.

Làm việc vì quốc gia, cô không ngần ngại, sợ hãi bất cứ điều gì, chỉ là có chút luyến tiếc...

Không thể gặp tên ngốc kia, rồi tạm biệt, dặn dò vài câu?

Sân thượng lộng gió.

Phía chân trời tia nắng mặt trời đang tắt dần. Hoàng hôn đã tàn...

36. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ! - Chương 37-1: Đêm Sương Biên Giới

Bước chân Kính Thiên Minh khựng lại, tuy có chút bất ngờ nhưng không hề mang theo tia hoảng sợ nào, trái lại còn mang theo chết chóc. Anh không nói gì mà lại tiếp tục đi vào phía quầy bar, chọn trong tủ một chai rượu vang rồi tiến về phía bàn ăn, nhàn nhã ngồi xuống.

“Oh...Chateau Marguax 1787. Không ngờ em rở tôi lại chịu chơi vậy đó! 500.000 USD nói uống là lấy ra uống liền!” Tần Cảnh Dật tán thưởng nói.

Kính Thiên Minh động tác thành thực rót rượu xuống ly, cười lớn nói, “Anh của Huyền Nhi cũng là anh của em. Uống, lấy rượu quý ra mời anh cũng là lẽ thường đi!”

Nói xong anh đưa ly rượu về phía Tần Cảnh Dật. Tần Cảnh Dật nhận lấy ly rượu. Hơi rượu nồng đượm lan tỏa trong sống mũi, kích thích vị giác của hai người đàn ông, họ mắt đối mắt nhìn nhau quan sát thật kĩ đối phương, tựa như con báo đêm ẩn nấp từ từ quan sát con mồi.

“Cạn ly.”

“Cạn ly.”

Hai người đồng thanh nói, cùng khi đó là thanh âm “Keng...” thanh thủy khi hai ly rượu thủy tinh va chạm nhau.

“Tôi nên nói sau với Huyền Nhi đây nhỉ? Rằng người chồng của nó không hề ngốc mà còn là trùm mafia hàng đầu thế giới. Vừa giàu, vừa có thể lực hơn ông anh nó đấy!” Tần Cảnh Dật dù rượu ngon đưa tới miệng cũng vẫn không quên nói chuyện “chính sự”

Kính Thiên Minh không hề nao núng, anh lắc lắc ly rượu, chất lỏng màu đỏ sẫm theo từng động tác của anh trông tà mị vô cùng, anh chậm rãi nhả từng chữ, “Anh vợ đừng khiếm tốn thế! Chuối khách sạn năm sao, các khu resort nổi tiếng trên thế giới không phải là tài sản ngầm của anh hay sao? Thượng tướng đại nhân không hổ là thượng tướng đại nhân. Muốn gió được gió, muốn bão được bão. Con bé Thiên Ân hôm trước còn khen anh vợ có thân thể tuyệt đẹp cơ...”

37. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ! - Chương 37-2: Đêm Sương Biên Giới 2

Bạch Thiên Ân? Tên này biết mèo con? Tần Cảnh Dật trong lòng sáng tỏ, bảo sao tên này không ngần ngại khi anh nói thân phận y, thì ra đã có sự chuẩn bị...Thiên lão đại Thiên gia quả nhiên không phải hư danh! Người này vì sao giả ngốc, vì sao tiếp cận em gái anh, quả thật là dấu hỏi lớn trong lòng Tần Cảnh Dật.

“Chi bằng chúng ta hợp tác làm một mẻ lớn đi!”

Kính Thiên Minh đang chờ Tần Cảnh Dật nói câu nói, tán thưởng đáp, “Không thành vấn đề! Giảng một lưới bắt gọn một mẻ!”

Ánh mắt hai người va chạm giữa không trung, trong không khí dường như vang lên tiếng rầm rì của ánh chớp lượn lờ, như tiếng sấm rền nơi trên cao, âm vang của đất trời...

.....

11h đêm.

Biên giới phía bắc.

Ở góc phía Tây của khu rừng, một đám người đang ngồi xung quanh ánh lửa. Cái lạnh của đêm thu núi rừng miền Tây thật chẳng dễ chịu. Nhất là khi họ vừa mới từ Đé Đô phía Nam ầm ập bay tới đây. Sự thay đổi đột ngột của khí hậu, nếu là những người bình thường đã ngã bệnh không dậy nổi, nhưng năm người ngồi ở đây thì không thế. Họ đều là tinh anh trong tinh anh, những con át chủ bài đặc lực của chính phủ, tôi mình trong lửa nóng, ngâm thân trong giá rét.

“Chúng ta ngồi thêm một lúc nữa.” Vũ Minh Hạo là chỉ huy nhiệm vụ lần này, anh nghiêm nghị ra lệnh.

“Nhiệm vụ không được chậm trễ, chúng ta hành động luôn đi!” Diệp Hàm Huyền khuôn mặt vì rét mà đỏ ửng, không vui nói.

Vũ Minh Hạo còn định nói gì, lại chợt nhận ra Huyền Nhi đã từ lâu không còn là cô gái mới vào nghề cần anh che chở nữa! Anh gật đầu. Mọi người tự giác đeo balo quân dụng, một người dùng nước dập tắt đồng lửa. Ngay lập tức không khí đã lạnh lại càng thêm lạnh.

“Theo kế hoạch A mà làm. Nhiệm vụ lần này bằng mọi giá không được thất bại. Đã rõ chưa?”

“Rõ!” Tiếng hô liên thanh đồng đặc vang to. Họ đều phải hoàn thành và nhất định phải hoàn thành- vì những sinh mệnh vô tội, vì tổ quốc!

Năm người bí mật men theo con đường mòn biên giới, trực tiếp xâm nhập vào căn cứ địch, cài bom hẹn giờ, nếu thương lượng được thì không cần nổ mìn, nếu nhóm thành phần khủng bố kia không đầu hàng, nổ mìn! Đây là nhóm tội phạm đứng hàng đầu băng truy nã quốc tế, chúng đến đây chắc chắn có mục đích và sự chuẩn bị kỹ càng từ trước. Thế nên mới cần Vũ Minh Hạo và Diệp Hàm Huyền cùng ba người ưu tú khác phối hợp tác chiến.

“167 vĩ độ Đông. Chúng ta chia thành hai đội. Ba người một đội đi theo cửa Nam, tôi và Diệp Hàm Huyền theo cửa bắc, theo kế hoạch mà làm!”

“Rõ!”

Đi được một đoạn, Vũ Minh Hạo quay sang nhìn Diệp Hàm Huyền nói, “Huyền Nhi, nhiệm vụ lần này rất nguy hiểm, lúc đặt bom, em ở ngoài đợi anh, nếu quá năm phút không thấy anh ra thì em đi về trước báo cáo nhiệm vụ...”

Vũ Minh Hạo còn định nói thêm gì đó thì Diệp Hàm Huyền ngắt lời anh, “Vũ cục trưởng, công tư phân minh một chút. Nhiệm vụ này liên quan tới tính mạng rất nhiều người! Tôi cũng có trách nhiệm của mình. Bắt đầu từ cái đêm năm năm trước hai chúng ta đã không còn là bạn bè! Anh chỉ là cấp trên, còn tôi là cấp dưới!”

“Được.” Vũ Minh Hạo nụ cười chua xót đáp.

Sương đêm rải rác rơi- tựa như mưa phùn đầu xuân, rét thấu xương. Những đôi mắt màu đen sáng rực trong đêm tối, phía trước đang chờ họ, tử thần đang chờ họ....

Rừng sâu như con quái vật đang há miệng chờ sẵn, có thể nhai nuốt họ bất cứ lúc nào...

38. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ! - Chương 38: Một Nhát Dao Xuyên Tim!

Đi chừng mười kilomet, Vũ Minh Hạo ra hiệu cho Diệp Hàm Huyền dừng lại, anh nhìn chiếc đồng hồ quân dụng trên cổ tay, mặt đồng hồ không chỉ như đồng hồ thông thường, còn có kim la bàn nhỏ, để xác định vị trí, anh thở dài nói,

“Đến rồi. Là dãy núi trước mặt. Nó được nguy trang bởi lá cây rừng.”

Hai người gật đầu, mỗi người một góc tìm đường vào cơ quan bên trong. Diệp Hàm Huyền đeo kính hồng ngoại, đây là loại kính đặc biệt có thể nhìn rõ trong đêm, cô quan sát từng hòn đảo, phiến lá, một chi tiết nhỏ nhất cũng không bỏ qua. Diệp Hàm Huyền nhíu mày suy ngẫm, đám tội phạm kia là tội phạm xuyên quốc gia. Theo tin tức từ tổ tình báo, cơ quan đầu não của chúng ở khu vực Mỹ Latinh. Ở Mỹ Latinh có thể tự do hoành hành sao?

Tuyệt đối không có khả năng!

Trên thế giới có ánh sáng thì cũng phải có bóng tối. Tuy không phân chia rõ ràng nhưng người ta ngầm hiểu có hai thế giới ngầm: Bạch đạo và Hắc đạo. Bề ngoài nhìn vào bạch- hắc đối chọi, bài trừ gay gắt, kì thực là bù trừ, quan hệ mật thiết với nhau. Một tập đoàn, công ti lớn trên thế giới, nếu muốn tồn tại phát triển, tất phải có thế lực hắc đạo đứng phía sau chống lưng, nói nôm na thì là bảo kê cũng được!

Đám tội phạm cấp SSS có tên là BPO kia, nếu không có quan chức cấp cao chính phủ mở đường ngầm cho, sao dám ngang nhiên xâm phạm lãnh thổ nước khác? Còn đe dọa khủng bố?

Lại nói đến tổ chức hắc đạo đứng ngầm phía sau BPO kia, ở Mỹ Latinh, ngoài Ly Mộ ra, quả thật Diệp Hàm Huyền không tìm được cái tên nào sáng giá hơn! Ly Mộ là một trong bốn tổ chức hắc đạo lớn nhất thế giới, cùng với Mạc Gia, Thiên Gia, Hắc Hy hợp thành tứ trụ. Vậy mục đích của chúng là gì? Có thể tưởng tượng âm mưu phía sau đen tối khủng bố chừng nào!

Khi mà châu Á là địa phận của Thiên Gia, Ly Mộ lại dám cả gan vươn móng tay lớn xuyên lục địa? Đây chắc chắn liên quan tới việc phân chia lãnh thổ...

Lại là một trận máu tanh nổi lên, sớm muộn tứ trụ sẽ sụp đổ, còn ba tổ chức với thế chân vạc? Sau thành hai tổ chức với hai cực? Tất nhiên đây chỉ là suy nghĩ của riêng Diệp Hàm Huyền, thật không ngờ lại ứng nghiệm trong tương lai!

“Bộp!”

Bả vai Diệp Hàm Huyền truyền đến cảm giác đau rát, là Vũ Minh Hạo đã đập vào vai cô, anh dùng ám hiệu ra lệnh cho cô tập trung vào nhiệm vụ. Diệp Hàm Huyền chán nản lắc đầu cười, xem ra đã lâu không hoạt động gân cốt, xúc giác nhạy bén của cô đã kém đi nhiều, xem ra phải tập luyện lại mới được. Nếu thật đúng như cô dự đoán, nhất định trong bọn họ phải có nội gián! Lần này chỉ có đi không có về!

Đôi mắt Diệp Hàm Huyền sắc bén quét qua một lượt, chợt cô dừng lại ở một vị trí, cái này có điều không bình thường...

Sinh vật trên trái đất có tính hướng sáng, điều này giải thích vì sao cây cỏ hướng lên trời chứ không phải cắm xuống đất. Diệp Hàm Huyền lại đảo mắt nhìn khu rừng xung quanh cô, nhưng cây rừng thân to, mấy người ôm không xuể, tán cây giương cao, rậm rạp. Nếu là ban ngày sẽ che đi ánh nắng mặt trời rọi xuống. Nhưng là phía đông dường như là những cây nhỏ tuổi đời chưa cao, để lộ ra một khoảng trời rộng.

Nếu theo quy luật trên cành lá các loại cây bụi nhỏ sẽ có xu hướng ngã về phía Đông, đón nhận tia nắng mặt trời! Đám cỏ ở đây đều thế- duy chỉ một góc cỏ kia thẳng đứng, có thể thấy là có người cố ý nguy trang, che mắt người nhìn. Diệp Hàm Huyền nhặt từ dưới nền rừng lên một hòn đá nhỏ, ném về phía bụi cỏ đó!

Đến khi bên đó không có động tĩnh gì cô mới yên tâm xem thử! Ai biết được bọn tội phạm này có biến thái đến mức chôn bom bên dưới hay không? Cô vẫn còn yêu đời nha! Còn chưa muốn chôn xác ở đây dễ dàng như vậy.

Diệp Hàm Huyền quan sát thật kĩ đám cỏ, từ trong balo quân dụng lấy ra một cái xẻng nhỏ, đào đào. Lớp dần tầm hai mươi centimet dần dần được Diệp Hàm Huyền súc sang một bên, để lộ lỗ hổng nhỏ thông xuống

phía dưới.

Ha? Xem ra là cô tìm đúng chỗ. Diệp Hàm Huyền vừa ngẩng đầu muốn ra hiệu cho Vũ Minh Hạo lại đây, thì thấy một con dao loé sáng trong màn đêm lao thẳng về phía cô...

Phía sau là Vũ Minh Hạo đôi mắt lạnh lùng âm ngoan đứng đó! Không lẽ anh ta là nội gián, muốn một nhát dao xuyên tim cô...?

Diệp Hàm Huyền một đời oai liệt không lẽ không chết trong tay kẻ địch mà chết trong tay đồng đội...?

Phụ lục: Giới thiệu về tứ trụ! (Yêu cầu các trang cop truyện cho phần này đi liền với chương)

1. Mạc gia:

Lão đại: Mạc Tu Nghiêu là trùm mafia Ý thực chất nắm trong tay toàn bộ giới hắc đạo châu Âu.

Có đội quân tinh nhuệ đặc chủng Mạc gia quân do Hồi Sát, Hồi Huyết, Hồi Phi dẫn dắt.

2. Hắc Huyết:

Lão đại: Trầm Uyên, 32t, được mệnh danh là ông trùm bóng tối, nắm trong tay Bắc Mỹ.

Dưới trướng có 4 đệ tử:

Đại sư huynh: Lăng Siêu Thần, 25t, tuyệt kĩ thể gia võ công, hacker (Bổ sung: Tên khác là Lục Khinh Trần, ghép cặp với Cơ Nhạc Y trong bộ “Ảnh Đế Đại Nhân Đừng Chạy!”)

Nhị sư huynh: Đường Tử Ngôn, 23t, tuyệt thể thần y.

Tam sư muội: Trầm Tịch Dương, 21t, khả năng ngắm/bắn siêu chuẩn, hacker. (Bổ sung: Trầm Tịch Dương còn có tên khác là Dương Nhược Băng, đã từng xuất hiện trong bộ này, là bạn thân của Diệp Hàm Huyền. Ghép cặp với Mạc Tu Nghiêu trong bộ “Không Phải Em Không Lấy”)

Tứ sư muội: Thiên Ân, 20t, tuyệt thể thần y, khảo cổ học. (Bổ sung: Tên đầy đủ là Bạch Thiên Ân, siêu trộm hàng đầu thế giới, ghép cặp với Tần Cảnh Dật, cặp này sẽ xuất hiện trong bộ “Lưu Manh Giả Danh Bạch Thỏ”)

3. Ly Mộ:

Lão đại: Cris- luôn đeo mặt nạ bí ẩn. Có khả năng đặc biệt- công năng đặc nhiệm. (Đã từng xuất hiện trong bộ “Không Phải Em Không Lấy” thân phận bí mật)

Phạm vi hoạt động: Mỹ Latinh và châu Phi.

Dưới trướng có: Ly Cách, Ly Dạ, Ly Lăng.

4. Thiên gia:

Lão đại: Kính Thiên Minh, lão đại khét tiếng tàn bạo. Giới hắc đạo lưu truyền: Nếu đắc tội Diêm vương, ông ta có thể giết chết người ngay lập tức, còn nếu đắc tội Thiên lão đại, hẳn sẽ cho người ném thử tư vị sống không bằng chết, để người biết muốn được chết là điều sa sỉ nhường nào!

Phạm vi hoạt động: châu Á.

39. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ! - Chương 39: Vũ Minh Hạo! Anh Là Thằng Đê Tiện!

Mùi dao bạc xé gió mà đi, tốc độ quá nhanh, Vũ Minh Hạo lại nhân cơ hội cô không phòng bị mà ra tay, không lẽ cô sẽ bỏ mạng nơi rừng thiêng nước độc này...

“Phập.”

Diệp Hàm Huyền đã nghĩ mình không còn trên đời này nữa, không ngờ con dao lại trượt nhẹ qua vai cô...

Một lọn tóc dài rơi nhẹ xuống đất..

Bả vai cô vẫn truyền đến cảm giác tê dại, lạnh lẽo khi mũi dao sắc lướt qua, khiến Diệp Hàm Huyền không kìm được sự run rẩy của cơ thể. Trong giờ khắc đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết vừa rồi, Diệp Hàm Huyền mới nhận ra cô yêu cuộc sống này đến nhường nào!

Cô không muốn chết...

Cô muốn được trở về Đế Đô tìm ai kia...

“Em quá sơ suất, con rắn độc đang nguy trang phía sau lưng, nó có thể cắn lén em bất cứ lúc nào!”

Vũ Minh Hạo trầm giọng nói, thanh âm của anh rất lạnh, lạnh đến thấu xương, Diệp Hàm Huyền có thể cảm nhận rõ sát ý nồng đậm trong mắt anh! Tại sao anh ta lại nhìn cô bằng ánh mắt chứa đầy hận thù như thế...

Diệp Hàm Huyền cười khổ, quay lưng lại thì thấy một con rắn đang chuẩn bị phun nọc độc về phía cô, đầu rắn đã bị ghim trên núi đá bằng thanh dao sắc.

“Cảm ơn an..h...”

Lời cảm tạ còn chưa kịp nói xong, Diệp Hàm Huyền nháy mắt đã thấy đầu óc tối sầm, cả cơ thể không trọng lực cứ thế ngã xuống nền cỏ. Giấc ngủ ập đến, Diệp Hàm Huyền cố gắng mở to mắt, giữ cho bản thân không hôn mê! Nhưng mí mắt quá nặng- tựa như đá tảng ngăn cản dề lên cô...

Diệp Hàm Huyền đã ngủ một giấc thật dài...

Khi mở mắt ra cô đã trở lại khu vườn Tần Gia, cô từ góc khuất nhìn thấy mẹ cô đang xoa đầu Tần Gia Dung, khuôn mặt hồng hào của bà ánh lên tia sáng hạnh phúc. Chỉ là Tần Gia Dung hát tay bà ra, ánh mắt ngoan độc nhìn bà, cô ta lấy ra một con dao từ phía sau lưng đâm thẳng vào tim bà...

“Không...! Mẹ! Mẹ ơi! Mẹ tránh xa con khốn đó ra...Mẹ ơi...”

Diệp Hàm Huyền lấy hết sức lực chạy về phía Tần Gia Dung, chỉ là cô như vô hình, cố gắng thế nào cũng không động được vào người họ.

“Đừng!!!! Tần Gia Dung, mày thả mẹ tao ra...”

Diệp Hàm Huyền gào khàn cả cổ họng- nhưng giọng nói của cô dường như bị chặn lại dưới cô, không tài nào phát ra thành tiếng! Ngực cô rất đau, rất rát...

Cô một lần lại một lần nữa, gào lên trong tuyệt vọng khi mẹ cô ngã xuống dưới lưỡi dao vô tình của Tần Gia Dung, “Bà đáng chết lắm! Đáng chết! Haha...”

Cùng với tiếng gào khóc đến tê tái của Diệp Hàm Huyền là tiếng cười man rợn của Tần Gia Dung! Diệp Hàm Huyền muốn xông lên giết Tần Gia Dung báo thù cho mẹ cô- chỉ là không động được vào cô ta mà xuyên qua không khí!

Tiếp đến Tần Cảnh Dật xoa đầu, ôn nhi nhìn Tần Gia Dung, rồi bế cô ta dậy, đi thẳng! Diệp Hàm Huyền đứng đây, chạy theo thật nhanh...

Nhưng dù cố đến thế nào- cô cũng không đuổi theo được! Bóng dáng Tần Cảnh Dật cứ thế xa dần...

Vườn hoa Tần Gia dần hoá thành những mảnh vỡ rồi tan biến, biệt thự Kính Gia dần hiện lên.

Tần Gia Dung khuôn mặt kiêu ngạo tay trong tay với Kính Thiên Minh, hai người họ cười rất hạnh phúc. Cô còn trông thấy chính tay tên ngốc đó làm bữa sáng cho Tần Gia Dung- như đã từng làm cho cô.

“Kính Thiên Minh! Tên ngốc kia! Tôi ở đây! Là ai đã nói luôn nghe lời tôi! Tránh xa Tần Gia Dung ra!!!”

“Anh có nghe thấy tôi nói gì không? Kính Thiên MINH!”

“KHÔNG!!! KÍNH THIÊN MINH...”

Vô lực! Tất cả đều vô lực! Cô dường như không tồn tại trong thế giới này! Dù cô cố gắng thế nào chẳng nữa cũng không ai cảm nhận được sự tồn tại của cô...

“Không! Không...” Diệp Hàm Huyền giật mình tỉnh giấc. Cô vừa mơ thấy ác mộng- một cơn ác mộng đáng sợ. Mồ hôi trên trán cô đầm đìa, hơn nữa còn ướt đầm một khoảng lưng...

“Đây là đâu?”

Cô vừa tự hỏi lại vừa cố nhìn rõ- kết quả lại là một mảng đêm u tối, bởi lẽ mắt cô đã bị bịt kín mít. Cô chỉ nghe thấy giọng nói xa lạ của người đàn ông, người này là dùng tiếng anh!

“You tell the news to that person!”

(Mày đi báo tin với người đó đi!)

“Okay.”

(Vâng)

Tiếp sau đó Diệp Hàm Huyền nghe thấy bước chân xa dần, vang vọng từng bước trong không khí. Cô lắc đầu, vẫn chưa tỉnh táo hẳn, còn chút mê- hẳn là công dụng còn lại của thuốc mê.

Diệp Hàm Huyền khi đó có thể khẳng định Vũ Minh Hạo có ý định một dao xuyên tim cô- nhưng không hiểu vì sao giây phút cuối cùng thay đổi ý định. Cô lại cười tự giễu, trước giờ cứ tự mình đa tình ngỡ rằng anh ta yêu cô, xem ra cô đã sai triệt để!

Sau việc này Diệp Hàm Huyền có thể khẳng định Vũ Minh Hạo chính là nội gián- là nội gián cài vào chính phủ của Ly Mộ, cô bây giờ hẳn là đang nằm trong tay lũ tội phạm khủng bố!

Diệp Hàm Huyền ngàn lần tính đi tính lại cũng không ngờ rằng- Vũ Minh Hạo, kẻ mà cô chưa từng đề phòng lại là kẻ đâm sau lưng cô! Khi đó anh ta nói về con rắn độc, hẳn là tự ám chỉ chính mình? Vậy ngày tháng ngày xưa, khi hai người đồng cam cộng khổ sát cánh chiến đấu, hẳn cũng là diễn kịch đi? Ha! Thật là một màn kịch hay!

Tiếng bước chân từ xa truyền đến...

Càng lúc càng tiến lại gần phía cô, cuối cùng cô cảm nhận được có người đứng ngay trước mặt mình- im lặng hồi lâu...

“Hạ màn được chưa? Vũ cục trưởng? À hay phải gọi là Vũ mafia?” Diệp Hàm Huyền cười gằn nói, không che được sự khinh bỉ qua từng chữ của cô.

“Cô có biết đặc điểm của mafia là gì không? Là đê tiện! Hay để tôi cho cô thấy sự đê tiện nhỉ?”

Chiếc cảm tình xảo của cô chợt bị một bàn tay rét lạnh nắm chặt, quần áo trên cơ thể cô chợt bị một bàn tay khác xé rách...

“Vũ Minh Hạo! Anh là thằng đê tiện! Cút cho tôi..” Diệp Hàm Huyền cảm giác được sự nguy hiểm ập đến, cơ thể cô dẫy liên tục, cố hết sức xoay người đạp thẳng về phía Vũ Minh Hạo.

“Anh dám động vào tôi xem! Tôi giết anh!!!”

“Đang hận tôi sao? Cô muốn hận thì cứ việc hận, tôi muốn làm thì cứ việc làm!”

40. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ! - Chương 40-1: Máu Và Hoa! 1

Vũ Minh Hạo còn chưa kịp động, chợt trong không khí vương vấn mùi tanh nồng của máu, anh hoảng hốt hét to,

“Call the doctor, hurry up!!!!”

(Gọi bác sĩ, nhanh lên!)

Tiếp theo đó là những bước chân hỗn loạn liên hồi, Vũ Minh Hạo dùng chân quần cơ thể Diệp Hàm Huyền lại, bế thẳng cô cô, tiến về phía căn hầm trung tâm...

“Huyền Nhi! Đồ ngu ngốc nhà em! Tại sao phải cắn lưỡi tự tử giữ trinh tiết vì tên đó chứ? Năm năm trước hắn vô tình chiếm được lần đầu của em, năm năm sau không lẽ lại tiếp tục chiếm được trái tim em sao...?”

Diệp Hàm Huyền lần này ngủ rất sâu, nhưng không gặp ác mộng. Thỉnh thoảng cô còn nghe thấy những câu nói hỗn loạn bên tai.

“Thiếu chủ, ngài tại sao phải hi sinh vì cô ta vậy chứ?”

“Câm miệng.”

“Nhưng toàn bộ kế hoạch bao năm của ngài...”

Một trận thổ dài ảo não, sau đó thì cô đã thiếp đi, thần trí hoàn toàn trống rỗng.

.....

Đến khi Diệp Hàm Huyền tỉnh lại, sắc trời đã tối mịt- cô biết bởi lẽ khăn bịt mắt cô đã được tháo ra. Dưới ánh nến mờ ảo, Diệp Hàm Huyền nhìn thấy người một người đàn ông tóc vàng ngồi ghế tựa, người này tựa hồ bất ngờ khi cô tỉnh dậy, cảm thán nói, “Thế lực không tệ. Nếu là người bình thường mà mất máu nhiều như cô đã sớm chết rồi! Giữ được cái mạng lại nhanh chóng tỉnh dậy như thế!”

Diệp Hàm Huyền nghi ngờ hỏi, “Anh là ai? Anh biết nói tiếng Trung?”

Người đàn ông bật cười, đưa tay tự giới thiệu, “Xin chào, tôi gọi là Alan. Vậy cô nghĩ này giờ tôi đang nói tiếng gì?”

Diệp Hàm Huyền không trả lời câu hỏi từ người đàn ông ngoại quốc, cô cũng không quan tâm cho lắm, việc quan trọng hiện giờ của cô là đi khỏi nơi quỷ quái này- tiếp tục nhiệm vụ! Cô nheo mắt quan sát thật kỹ căn phòng, rồi dừng lại ở khuôn mặt người đàn ông ngồi trước mặt, tán dương vài câu, “Anh cũng không tệ!”

“Haha tôi cũng thuộc hàng hiếm đó, mà cô buông một câu không tệ, haizzz... Thật không biết nên vui hay buồn đây!”

Người đàn ông có một khuôn mặt góc cạnh chuẩn soái ca, một đầu vàng kim, nổi bật trong bóng đêm là đôi mắt xanh, trong veo như biển cả! Tất cả đều không quan trọng, quan trọng là cô nhìn người này có chút quen quen... Nhưng nghĩ mãi cũng không ra đã từng gặp anh ta ở đâu!

” Mỹ nhân à, cô đang tìm cách thoát khỏi đây sao?”

Alan tự hỏi, còn chưa kịp cho Diệp Hàm Huyền trả lời thì đã tự đáp, “Chà chà, nằm mơ đi! Cơ quan ở đây được thiết kế kỹ càng lắm, một đoàn chuyên gia mất ít nhất bảy ngày mới giải xong, cô tự tin mình có bao phần năng lực? Hơn nữa tôi đang ở đây đấy nhé! Không phải không khí đâu!”

“Vũ Minh Hạo đâu?” Diệp Hàm Huyền hết chịu nổi khi ngồi đây luyên thuyên với tên ngoại quốc này- khi mà thời gian đang vô tình trôi đi!

“Cô nói thiếu chủ á? À ở chỗ các người thiếu chủ có tên là như vậy! Ngài ấy sẽ sớm trở lại thôi!”

Thiếu chủ? Vũ Minh Hạo, rốt cuộc thân phận thật sự của anh ta là gì? Mục đích của anh ta khi tiếp cận cô? Diệp Hàm Huyền không nói gì, nhắm mắt dưỡng thần nghĩ đối sách hạ tên này, chỉ cần gục được anh ta, cái cơ quan kia đối với cô không thành vấn đề!!

“Ngài Alan, phía bên kia cần ngài gấp!”

Ngay tại thời điểm căn phòng đang tịch mịch, chợt có âm thanh hoảng hốt vang lên. Diệp Hàm Huyền mở mắt quan sát sắc mặt biến động của Alan, xem ra đã có chuyện xảy ra với Vũ Minh Hạo! Là người của quân đội chi viện sao...?

“Cô đi theo tôi! Nhanh lên!”

Alan vừa đi ra tới cửa, bất giác quay lại nhìn thẳng Diệp Hàm Huyền, hét to khiến Diệp Hàm Huyền giật mình...

Tên này phát điên cái gì chứ? Không lẽ hắn nghĩ mang theo con tin như cô sẽ có tác dụng? Đường như có bàn tay vô tình đẩy cô về phía trước, cảm giác không lành ập đến...

Như có âm thanh thúc giục trong não bộ: Diệp Hàm Huyền! Nếu không đi mày sẽ phải hối hận....

.....

Theo chân Alan chạy thật nhanh, y dường như không quan tâm cô có chạy theo y hay không! Diệp Hàm Huyền cũng không hiểu bản thân tại sao lại tự nguyện chạy theo y, vừa đi cô vừa mắng chửi, “Mẹ kiếp, sao mãi chưa tới nơi vậy?”

Hai người chạy mãi, chạy mãi đến khi phía trước có thanh âm rít tai của tiếng súng liên hồi.

“Súng đây! Áo đen là bọn khủng bố!”

Diệp Hàm Huyền nhanh tay đỡ lấy khẩu súng lục từ phía Alan, xem ra trong chuyện này có ẩn tình! Nhưng thời gian không cho phép cô nghĩ nhiều, cô phải tập trung chiến đấu!

Diệp Hàm Huyền tìm một hòn đá tảng, thuận lợi nắp sau tảng đá, nhân cơ hội tìm địch mà bắn.

“Pằng!” Phát súng thứ nhất ghim thẳng tim một tên áo đen! Về khoản bắn súng, tuy không phải sở trường của mình nhưng Diệp Hàm Huyền cũng khá tự tin về nó...

Cô ghé đầu ra quan sát vị trí của một tên khác! Không ổn lắm! Phía sau hắn còn năm, sáu tên khác. Với góc độ này của cô tuyệt không thể giết hết bọn chúng cùng một lúc. Mà chỉ cần giết một tên là sẽ rút dây động rừng...

Trong khi Diệp Hàm Huyền nghĩ cách thì đạn lướt qua càng lúc càng nhiều. Có lẽ bọn này đã biết cô trốn ở đây nên tập trung lực lượng muốn bắn cô thành con nhím.

Diệp Hàm Huyền cau mày suy nghĩ, rối cuộc vì lý do gì bọn này lại nhắm vào cô, bên kia còn rất nhiều người...Cô tính toán thời gian, nhắm vào lúc có cơn gió mạnh trên đỉnh hang thổi xuống, cuốn theo đất cát che kín tầm nhìn của bọn chúng, cuộn tròn người cực nhanh.

“Pằng...”

“Pằng...”

...

“Pằng...”

Diệp Hàm Huyền không phân biệt được mình đã bắn bao nhiêu phát súng. Chỉ là tay cô đến khi ngón tay truyền đến cảm giác đau nhức, những người trước mặt đều gục xuống thì Diệp Hàm Huyền mới ngừng bóp cò.

Một vài giọt máu tanh vô tình dính trên da cô khiến Diệp Hàm Huyền nhú mày! Cô không thích màu, nhưng kì lạ lại khiến người ta đổ máu...

Ông trời rất luôn biết cách chơi đùa lòng người!

“Diệp tiểu thư, thiếu chủ sắp không được rồi! Mau đi theo tôi...”

41. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ! - Chương 40-2: Máu Và Hoa! 2

Một người đàn ông áo đen từ đầu xuất hiện, cung kính nói với Diệp Hàm Huyền. Khác hẳn với thái độ hống hách của Alan, người này rất khép nép với cô, không kịp để cô nghĩ thêm, y đã khẩn cầu nói,

“Diệp tiểu thư...Xin cô, hãy đi theo tôi!”

Trước ánh mắt van xin từ người đàn ông, Diệp Hàm Huyền có đôi chút mủi lòng. Không biết liệu đây có phải kế hoạch của Vũ Minh Hạo? Nhưng tại sao thủ hạ tên Alan của anh ta kia lại để cô đi, hơn nữa còn đưa cho cô một khẩu súng phòng thân?

Có quá nhiều nghi vấn! Diệp Hàm Huyền cô không thể cứ thế mà bỏ đi...

“Được, tôi đi với anh!”

“Diệp tiểu thư, mời theo tôi lối này.”

Đến một hang động khá lớn thì người đàn ông dừng lại, ra hiệu mời Diệp Hàm Huyền vào- dường như anh ta sợ hãi điều gì đó nên không dám bước vào trong.

Diệp Hàm Huyền chậm rãi bước vào thì thấy Vũ Minh Hạo một thân đầy máu nằm trên nền đất...

Sắc mặt anh ta tái nhợt không chút huyết sắc- khác hẳn với lần cuối cùng cô gặp anh ta. Cô còn chưa kịp phản ứng thì Vũ Minh Hạo đã trông thấy cô, cô có thể nhìn thấy vẻ kích động trong mắt anh!

“Vân Lang, cậu dám chống lại lệnh tôi, mau đưa cô ta đi, tôi không muốn trông thấy cô ta.” Vũ Minh Hạo cố dùng hết sức hét to, hình như lại là quá sức, cơ thể yếu đuối không kịp được mà ho sù sụ ra máu tươi.

Vân Lang vội vàng chạy vào, xoa lưng cho Vũ Minh Hạo, ân cần lấy khăn lau cho anh ta. Diệp Hàm Huyền tuy đứng từ xa nhưng có thể quan sát rõ ràng khi khăn chạm vào vết thương của anh ta, anh ta hít một hơi thật sâu.

“Thiếu chủ, ngài cố đợi thêm một lúc nữa...Alan đã lên máy bay chuyên dụng về lấy thuốc. Ngài nhất định phải...”

“Đưa cô ta cút khỏi tầm mắt tôi.” Vũ Minh Hạo nổi trận lôi đình quát to, gương mặt khó coi vô cùng.

Diệp Hàm Huyền mím chặt môi không nói gì, chậm rãi tiến về phía Vũ Minh Hạo, cô cười đùa, “Không ngờ cũng có ngày Vũ cục trưởng sợ tôi cơ đấy!”

Dường như Vũ Minh Hạo mất sức quá nhiều hoặc cũng có thể anh lười dỗi co với cô, anh quay mặt về phía tường.

Diệp Hàm Huyền gật đầu với Vân lang, y biết ý lảng lạng lui ra ngoài, dành không gian yên tĩnh cho hai người. Từ rất lâu về trước, cô cũng đã từng thấy mặt đáng yêu này của Vũ Minh Hạo. Anh ta có lúc nghiêm túc đến đáng sợ, có lúc lại giận dỗi như đứa trẻ.

“Để tôi giúp anh băng bó vết thương.”

Không kịp để anh từ chối, Diệp Hàm Huyền đã mau chóng lấy từ trong hộp cứu thương để sẵn gần đó, cô đổ bình sát trùng vào băng gạc, nhẹ nhàng nói, “Hơi đau một chút, cố chịu.”

Vũ Minh Hạo không những không nằm im mà kích động, “Cô mau biến khỏi đây, lập tức!”

“Băng bó xong cho anh tôi sẽ đi!”

Diệp Hàm Huyền kiên quyết nói, cô mau chóng lấy khăn ướt lau sạch vết máu quanh vết thương đang hở. Cô động vào vết thương lại rỉ máu, Diệp Hàm Huyền lại kiên trì lau.

Kể từ khi bước chân vào căn phòng này cô đã sáng tỏ! Cô đã hiểu sai về Vũ Minh Hạo, anh ta không xấu xa như những gì cô nghĩ- còn về lý do tại sao anh ta làm vậy, đã không còn quan trọng nữa!

Dùng khăn ướt không cầm được máu, Diệp Hàm Huyền lấy số vải còn lại bịt kín miệng vết thương, bực tức chửi thề, “Mẹ kiếp, sao máu mãi không đông thể này!”

“Vô ích thôi, máu sẽ không đông được đâu!” Thanh âm yếu ớt Vũ Minh Hạo vang lên, nhỏ như tiếng muỗi nhưng lại có lực sát thương vô cùng mạnh, trực tiếp giáng một đòn chí mạng vào nội tâm Diệp Hàm Huyền.

Cô đã nghi ngờ...

Chỉ là không chắc chắn- càng không dám tin! Vũ Minh Hạo hay là...

“Anh không lẽ bị ung thư máu?” Diệp Hàm Huyền run rẩy nói.

“Vậy nên cô tốt nhất biến khỏi mắt tôi đi!”

Diệp Hàm Huyền không đủ hơi sức để tâm lời nói khó nghe từ Vũ Minh Hạo. Ung thư máu là loại ung thư ác tính, còn được gọi là bệnh bạch cầu hay bệnh máu trắng. Bệnh xảy ra khi các cơ quan tạo máu trong cơ thể sản sinh ra số lượng lớn các loại bạch cầu bất thường. Sự tăng sinh quá mức tế bào bạch cầu này sẽ ức chế sinh sản các tế bào hồng cầu, bạch cầu và tiểu cầu bình thường khác trong máu, gây ra tình trạng thiếu máu, chảy máu, viêm loét, máu khó đông và nhiễm trùng.

Đặc trưng của bệnh là tổn thương nhiễm sắc thể đặc hiệu PH1, do đột biến gene. Người bệnh thường chỉ có thể sống trung bình 3 năm sau khi được chẩn đoán nếu không được điều trị. Vũ Minh Hạo- anh ta hay là mắc bệnh khi nào...?

Nếu mới mắc bệnh, khi tế bào ung thư còn chưa phát triển, khả năng được cứu sống sẽ rất cao!

“Anh...đã lâu chưa?”

“Lâu rồi! Sắp chết! Cô đã đi được chưa?” Vũ Minh Hạo mặt mày day trán, mắt nhắm nghiền nói.

Diệp Hàm Huyền nhanh như cắt lấy con dao nhọn ra, cắt một nhát mạnh vào cổ tay mình...

Máu từng dòng, từng dòng đỏ tươi rơi xuống xuống một cái bát được để sẵn trước đó!

“Cô điên rồi!!!” Vũ Minh Hạo giận dữ gào to, anh muốn lật người ngăn cô lại- nhưng lại bất lực vô cùng...

Nháy mắt máu đã chảy chậm lại, Diệp Hàm Huyền cắn chặt khoé môi, cứa một nhát sâu hơn vào động mạch ở cổ tay, kiên cường nói, “Tôi không điên! Diệp Hàm Huyền tôi tuyệt đối không quay lưng bỏ đồng đội! Đây là ý chí của tôi!”

Vũ Minh Hạo chưa xót cười, khinh bỉ nói, “Cô nghĩ tôi tình nguyện uống dòng máu bắn thủi trên người cô?”

Bàn tay Diệp Hàm Huyền khẽ run rẩy, máu vài giọt chảy ra đất, xong cô lại nhanh chóng chấn định bản thân nói, “Không uống? Tôi đổ bát này, làm bát khác, bao giờ Vũ cục trưởng uống mới thôi! Anh đừng dùng chiêu khích tướng để đuổi tôi đi!”

“Anh uống đi! Alan rất nhanh sẽ tới thôi!”

Diệp Hàm Huyền nhẫn nại dứt từng thìa máu cho Vũ Minh Hạo...

Bằng mọi giá cô phải cứu anh ta! Chỉ cần cô cố gắng đến khi người tên Alan kia mang thuốc đến! Sẽ ổn thôi!

Mất cô hình như từng chút từng chút mờ đi thì phải...

Sẽ ổn thôi!

Cô và Vũ Minh Hạo sẽ cùng sống, cùng trở về thông báo hoàn thành nhiệm vụ- có lẽ cô sẽ tha thứ cho anh ta, hai người sẽ lại là bạn tốt như xưa...

Sẽ ổn thôi!

Cô sẽ trở về bên cạnh tên ngốc kia, ngày ngày vui vẻ tiêu dao mà sống...

Tất cả sẽ ổn thôi...

Chỉ là sao trời càng tối thế kia?

Chỉ là sao cô thấy khó chịu quá- giống như sinh mệnh đang từng chút từng chút bị rút cạn...

42. Tổng Tài Giả Ngốc Cấm Dụ Dỗ! - Chương 40-3: Máu Và Hoa! 3

“Đủ rồi! Ngu ngốc vẫn hoàn ngu ngốc! Nếu cô không dừng lại, cô là đang ép tôi tự sát bảo toàn khí tiết?”

Diệp Hàm Huyền sắc mặt trắng bệnh, quan sát thấy Vũ Minh Hạo đã có chút khởi sắc, cô vứt dao xuống, dùng tay chống xuống đất. Nếu không nhanh chỉ sợ cô sẽ gục ngã mất! Cô mau chóng quay sang nhìn Vũ Minh Hạo, toét miệng cười, “Anh đừng ngủ! Lâu rồi chúng ta không nói chuyện tử tế. Hôm nay tâm sự chút được không?”

Vũ Minh Hạo đáy lòng cười khổ. Diệp Hàm Huyền à? Em không biết nụ cười của em đẹp đến mức nào đâu? Đủ cho một người đã chuẩn bị sẵn tâm lý đi gặp tử thần như anh- lại sinh ra tiếc nuối, lại muốn sống lâu một chút nữa...

“Vậy em ngoan ngoãn ngồi nghe tôi lải nhải được không?” Giọng nói của anh đem theo chút gấp rút, lại như lời thỉnh cầu khiến người ta khó lòng từ chối.

“Được! Tôi phụng bồi đến cùng!”

Một nụ cười trong trẻo nở rộ trên khuôn mặt anh, thoát nhìn vô cùng thuần khiết. Đôi mắt anh lấp lánh nhìn vào xa xăm, thấp giọng nói, “Có một kẻ cô độc không cha không mẹ không thân thích. Y vẫn sống, phải sống, nhất định sẽ sống- bởi vì y phải trả thù cho những người đã khuất kia...”

Năm mười tám tuổi, theo kế hoạch định sẵn, y tham gia quân đội- hơn nữa còn là chuyên ngành tình báo quốc gia. Hôm sát hạch đó, lần đầu tiên trong cuộc đời, y được nhìn thấy ánh sáng mặt trời! Thứ ánh sáng ấm áp được phát ra từ đôi mắt của một cô gái. Cô gái đứng bên cạnh khóm lan rừng màu trắng- thanh tao, cao quý như dung nhan của cô ấy vậy! Nụ cười trong trẻo vương trên khoé môi, nhìn gần mà xa, nhìn xa mà gần...

Cô ấy khó nắm bắt đến thế, như đám mây xa xôi phương trời, một trận gió thoảng qua là biến mất. Cả vẻ cô độc trong đôi mắt kia nữa...

Lần đầu tiên trong đời y nảy sinh cảm giác muốn che chở, bảo vệ một người đến như vậy! Từ giây phút đó y hạ quyết tâm bằng mọi giá phải làm cho cô ấy cả đời bình an, hạnh phúc!

Nếu như...

Nếu như cô ấy không phải là con gái của kẻ thù đã hại cả gia đình y thì kết cục có lẽ đã khác!

Nếu như y không tìm mọi cách tiếp cận, lợi dụng cô ấy?

Nếu như thế liệu cô ấy có yêu y chăng...?”

Thanh âm của anh càng về sau càng nhỏ. Diệp Hàm Huyền kích động hỏi, “Không lẽ vụ việc năm năm trước do một tay anh tạo lên?”

Vũ Minh Hạo gật đầu, lại nhỏ giọng thì thào, “Có thể để tôi dựa vào người em một lúc không?”

Dù trong lòng từng lớp sóng đang ào ào, Diệp Hàm Huyền vẫn là không đành lòng từ chối yêu cầu này của anh, cô tiến lại gần, để cơ thể anh dựa vào vai cô, cô khẽ hỏi, “Tần gia rốt cuộc có thù oán gì với gia tộc anh?”

Vũ Minh Hạo lắc đầu cười, khe khẽ nói, “Hình như đều không quan trọng nữa! Cũng không kịp nữa...Anh muốn...”

Diệp Hàm Huyền không nghe rõ anh nói gì, cô đành ghé sát tai lại gần hơn, hỏi lại, “Anh muốn gì? Vũ Minh Hạo! Anh mà ngủ quên, tôi sẽ không gọi anh dậy đâu! Cũng sẽ hận anh cả đời!”

Vũ Minh Hạo gượng cười, lẩm bẩm, “Vậy ư? Anh muốn ngắm hoa lan, giống như lần đầu trông thấy em vậy! Huyền Nhi...Hoa lan ở căn phòng lúc trước anh nhốt em, em dẫn theo Vân Lang tìm cho anh được không? Cậu ta sẽ giúp em, xin em đấy!”

Diệp Hàm Huyền vội lắc đầu, “Em không đi đâu! Chờ anh khoẻ dậy, chúng ta sẽ cùng ngắm hoa lan. Năm sau, năm sau nữa, năm năm hay mười năm sau nữa, được chứ?”

Năm sau lại ngắm hoa lan? Vũ Minh Hạo tự hỏi bản thân, hẳn thật sự có thể cùng cô ngắm hoa lan một lần nữa sao? Nếu như có thể thì thật tốt...

“Được!”

“Anh hứa nhé?”

“Ừm, anh hứa!”

“Nếu không em sẽ hận anh cả đời!” Diệp Hàm Huyền có chút bốc đồng hét lên.

“Nhất định rồi!!! Anh bây giờ vẫn là muốn ngắm hoa lan, giúp anh thực hiện được không, Huyền Nhi?” Vũ Minh Hạo nhìn sâu vào trong mắt cô, kiên trì nói.

Cơ thể Diệp Hàm Huyền khẽ run lên, cô dò hỏi, “Anh sẽ đợi em về chứ?”

“Nhất định rồi! Em về nhanh nhé! Anh sẽ đợi...”

Diệp Hàm Huyền gật đầu thật mạnh, nhe răng nói, “Đợi em!”

Cô cố gắng kìm nước mắt của mình, không cho chúng rơi xuống, rồi quay đầu chạy thật nhanh về phía cửa, tận dụng từng giây phút!

Chờ khi thân ảnh cô biến mất khỏi tầm mắt, Vũ Minh Hạo giơ tay lên không trung, miệng lẩm bầm một mình...

Đến cuối cùng anh vẫn là không có được em...Anh vừa muốn giữ em lâu một chút, vừa sợ bản thân sẽ không đành lòng buông xuôi...

Hận anh ư? Hận cũng tốt...

Chỉ ít em cũng không hoàn toàn lãng quên anh...

Thỉnh thoảng em cũng sẽ nhớ về anh đúng không?

Diệp Hàm Huyền này, kiếp sau chúng ta cùng nhau ngắm hoa lan được không...?

Chớp mắt một rừng hoa lan hiện lên, cánh hoa nhỏ bé mang theo từng cơn gió lạnh, xoay tròn trong không trung, như muốn dùng sinh mệnh ngắn ngủi của mình múa đến khuynh nước khuynh thành.

“Hoa càng đẹp càng sớm tàn lụi. Chi bằng đừng nên xuất hiện trên thế gian- giống như ta vậy!”

“Vũ Minh Hạo ngu ngốc! Ai bảo anh thế? Mỗi sinh mệnh đều có giá trị riêng. Chúng ta không có cách nào lựa chọn nơi mình sinh ra nhưng được lựa chọn cách mình sẽ sống! Con đường sau này là do chính anh chọn...”

“Nếu có chẳng may đi nhầm đường thì sao?”

“Vậy anh hãy đi chậm chút, nhớ có lăm đường thì có thể quay đầu lại, em sẽ dẫn đường cho anh!”

Chỉ là...con đường mòn anh đi đã quá xa rồi, không kịp quay đầu lại nữa! Nếu thật sự chết đi rồi- sẽ không oán hận nữa...Cho nên hãy để mình anh ôm theo tất cả, cho nên em phải hạnh phúc đó nhé...

Đôi mắt anh dần mơ hồ, sau đó chậm rãi nhắm nghiền mắt...

43. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đỗ! - Chương 41: Dám Động Vào Người Phụ Nữ Của Tao?

Sau khi bước vào căn phòng mà lúc trước Vũ Minh Hạo nhốt mình, Diệp Hàm Huyền gấp gấp nói, “Vân Lang, mau chỉ cho tôi nơi có hoa lan! Nhanh lên!”

Đôi mắt đen láy của Vân Lang ánh lên tia sáng nhạt rồi nhanh chóng vụt tắt, “Diệp tiểu thư, đều muộn rồi...”

Cùng lúc đó, tiếng nổ kinh động vang lên xoay chuyển đất trời, “Bùm...”

Diệp Hàm Huyền vô thức đưa hai tay lên bịt kín tai, cô lại chợt nhận ra điều gì đó không đúng! Tiếng nổ phát ra từ phía căn phòng Vũ Minh Hạo còn đang ở!!!

“Diệp tiểu thư, thiếu chủ đã để lại di ngôn từ sớm, bằng mọi giá trước khi quả bom phát nổ phải đưa cô an toàn ở căn phòng này! Là lỗi của tôi và ngài Alan! Đến cuối cùng tôi vẫn không thể để thiếu chủ ra đi không nhắm mắt.” Vân Lang đôi mắt đã đỏ ngầu, như ngọn núi từng từng chắn ở cửa ra vào, thà chết không cho Diệp Hàm Huyền đi!

Nước mắt từ đâu cứ thế trào ra, Diệp Hàm Huyền đau đớn hét to, “Vũ Minh Hạo, anh chân chính là tên lừa đảo! Tên lừa đảo bậc nhất thế gian! Cái gì mà chờ em trở về, cái gì mà cùng nhau ngắm hoa lan...Đều là lừa đảo!”

Hoá ra anh ấy đã sớm để lại di ngôn...Không cần Vân Lang giải thích nhiều, Diệp Hàm Huyền đã tự xâu chuối mọi việc. Vũ Minh Hạo mới là tên ngu ngốc! Từ đầu anh ta đã một mình lên kế hoạch, âm thầm bảo vệ cô! Căn phòng này cứ tưởng chừng là nơi giam cầm cô- kì thực lại là nơi an toàn nhất...

Diệp Hàm Huyền cắn chặt môi, cố nén nước mắt vào trong, “Tôi nhất định sẽ tìm thấy hoa lan mang đến cho anh ấy xem! Anh ấy nói ở đây có mà!”

Diệp Hàm Huyền điên cuồng tìm cả căn phòng nhưng mà dù cho cô có cố gắng đến thế nào chăng nữa- cũng là không tìm thấy hoa lan, dù chỉ là một cánh hoa...

“Diệp tiểu thư, cô không hiểu hay là không muốn chấp nhận! Căn phòng này thực chất không có cái gì gọi là hoa lan! Là thiếu chủ ngài muốn bảo vệ cô nên lừa cô đến đây! Thiếu chủ ngài cũng đã mất, tìm thấy thì sao?”

Vân Lang cũng đã không kìm được lòng mà rơi nước mắt, đôi mắt căm phẫn nhìn Diệp Hàm Huyền nói, nếu không phải cô ta- thiếu chủ cũng sẽ không chết!

“.....”

“Tất cả đều tại cô. Thiếu chủ cũng chỉ mới phát hiện ra căn bệnh quái ác kia một tháng trước! Alan cũng đã tìm được tuý thích hợp để cấy ghép cho ngài ấy! Khả năng sống sót là 90%! Vốn đã định phẫu thuật ngay nhưng giữa đường gặp chuyện này! Ngài ấy cuối cùng vẫn là chết!”

“.....”

“Chỉ vì ngài ấy muốn bảo vệ cô- kẻ bị tổ chức liệt vào danh sách đen! Không được! Thiếu chủ, tôi phải có thù cho ngài!”

Nói đoạn Vân Lang như con dã thú bị bỏ đói lâu ngày, lao đến nắm lấy vạt áo Diệp Hàm Huyền, rống lên, “Cô là đồ nhảm tâm vô tình! Tại sao đến cuối cùng cô vẫn không yêu ngài ấy? Vẫn để ngài ấy đem theo tiếc nuối mà đi? Dù là trong cơn hôn mê ngài ấy vẫn luôn miệng gọi tên cô! Đến di ngôn cuối cùng vẫn là lo lắng cho cô, tại sao ngài ấy lại bắt tôi phải đi theo một người không tim không phổi như cô?”

Cả thân thể Diệp Hàm Huyền như con rối không trọng lượng, không cử động. Vết dao cứa cô tay khi nãy dù đã được cô băng tạm lại, nhưng dưới sự kích động của Vân Lang, từng giọt máu chậm rãi rỉ ra...

Cả dải băng quần màu trắng thuần khiết bị máu nhuộm đỏ, một sắc đỏ tàn khốc đến rợn người...

Nếu như cô chết- cũng tốt! Từ nhỏ cô đã được tiên báo trước một cuộc đời tang thương...

Lời tiên báo ấy cuối cùng vẫn hay là linh nghiệm!

Người yêu cô sẽ vì cô mà chết!

Người cô yêu nhất định sẽ chết vì cô!

Tất cả đều như thế... Kể cả Kính Thiên Minh, nếu như cô tiếp tục ở gần anh ấy, có phải hay không anh cũng như những người trước? Sẽ bị cô liên lụy mà mất mạng?

“Nhưng tôi không thể nào xuống tay được với cô...Kiếp này cô đã gây quá nhiều đau khổ với ngài ấy rồi, dựa vào cái gì, cô chỉ cần chết đi là có thể thanh thản...Nếu như cô chết đi rồi gặp ngài ấy dưới cửu tuyền thì phải sao đây? Có phải cô sẽ vẫn vô tình với ngài ấy, sẽ đứng bên cầu Nại Hà đợi người đàn ông kia? Kiếp này ngài ấy đau đủ rồi...” Vân Lang nước mắt tuôn rơi như mưa, ngây ngốc nói như một đứa trẻ.

“Anh ấy không thể chết....Không thể chết được! Tôi vẫn chưa kịp nói với anh ấy- tôi đã sớm tha thứ rồi! Tôi vẫn luôn coi anh ấy là người bạn tốt nhất cơ mà...” Diệp Hàm Huyền vẫn chưa thể chấp nhận sự thật, cô lia lịa lắc đầu nói.

Vân Lang tiếp tục dùng sức lay người Diệp Hàm Huyền, tàn nhẫn nói, “Bây giờ cô nói có ích gì? Ngài ấy đã đi rồi! Còn cô thì vẫn sống tốt!”

“Dừng tay!”

Bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến một âm thanh bá đạo, ngang tàn vang lên- giống như ném một viên đá nhỏ vào mặt hồ đang phẳng lặng...

Hai người Diệp Hàm Huyền và Vân Lang còn chưa kịp định thần, thì một thân ảnh xé gió lao nhanh về phía hai người họ. Phút chốc chiếc cổ của Vân Lang đã nằm trọn trong bàn tay người lạ mặt, hân lạnh lòng âm trầm, nghiền chặt răng nhả ra từng chữ, “Dám động đến người phụ nữ của tao? Mày chán sống rồi!”

Vân Lang lập tức có cảm giác lục phủ ngũ tạng của mình đều bị bóp nát, lồng ngực truyền đến cảm giác đau đớn- đau tới nỗi không thở nổi. Một áp suất nặng nề đè lên người y. Y bàng hoàng ngẩng đầu lên, lại bắt gặp một đôi mắt rét như băng, con ngươi sâu trong, sâu tới nỗi tưởng như xuyên thấu vào linh hồn y, tựa như hỏa diễm đốt cháy tất cả...

44. Tổng Tài Giả Ngọc Cẩm Dụ Dỗ! - Chương 42: Tôi Không Ngại Em Đã Có Chồng!

Diệp Hàm Huyền đứng bên cạnh cũng bị khí thế mãnh liệt từ người đàn ông này làm cho khiếp sợ!

Quá âm trầm!

Quá khủng bố!

Hắn giống như một quả bom nguyên tử có thể nổ bất cứ lúc nào!

“Anh là tên điên nào vậy? Mau thả Vân Lang ra!” Diệp Hàm Huyền mắt thấy sắc mặt Vân Lang đã tái xanh, cô vội vã dùng lực đâm vào ngực người đàn ông kia! Chỉ là bờ ngực kia quá rắn chắc, như là được đúc từ đồng, dù cô cố gắng thế nào thì hắn vẫn không mấy may xê dịch. Diệp Hàm Huyền trong lòng có chút hối hận, khi này cô là muốn mượn tay tên điên từ đầu chui ra này giáo huấn cho Vân Lang chút bài học làm người. Đừng có được đằng chân lân đằng đầu, cô là nợ Vũ Minh Hạo, liên quan cóc khô gì tới y mà dám phi lễ với cô?

Vì thế nên cô mới không sớm ra tay, mắt thấy sắc mặt ngày càng tái đi của Vân Lang, Diệp Hàm Huyền mau chóng nghĩ đổi sách. Vân Lang này tuyệt đối không thể chết, Vũ Minh Hạo đã giao người này cho cô!

“A...” Kính Thiên Minh bất ngờ bị cản, vô thức buông lỏng cổ Vân Lang ra. Diệp Hàm Huyền vốn muốn nhân cơ hội đá bay người đàn ông điên khùng này ra, chợt bàn tay bé nhỏ của cô bị hấn nắm chặt, thuận đà kéo cô về phía hấn.

Cmn!

Lão Thiên a ~~ Cái tình huống chó gặm gì đây? Cô là đang dè lên người hấn... Diệp Hàm Huyền vừa mới động người muốn ngồi dậy, cô còn chưa kịp phản ứng thì hấn đã dùng sức, một lần nữa kéo cô trở lại vòng ngực kia...

“Tiểu bạch thổ, nhanh như vậy mà đã muốn rời tôi đi sao?”

Giọng nói yêu mị, mê hoặc tới cực điểm vang lên khiến Diệp Hàm Huyền khê rùng mình. Lúc này cô mới có cơ hội quan sát người đàn ông này. Ngũ quan hấn tinh tế, lông mày rậm lười kiếm, đôi môi mỏng, mắt sâu, không giận mà uy!

Không được! Cô phải đá tên điên này ra, nhờ tên chồng ngốc biết được lại ăn dấm chua thì khổ...

Cô không muốn động tới thùng dấm chua thối đó đâu!

“Cái miệng nhỏ của em thật lợi hại đó nha! Hai cái móng vuốt này cũng thế. Nếu em không chịu nằm im, tôi không chắc mình có thể kiềm chế bản thân đâu...”

Diệp Hàm Huyền trợn mắt quát, “Tên thần kinh, tên đồi bại, tên biến thái này! Nếu anh là quân tử thì mau buông tôi ra! Tôi là phụ nữ đã có chồng! Hai chúng tôi phu thê nghĩa nặng tình thâm...”

Kính Thiên Minh khoe môi không kiềm chế được mà giật liên hồi! Cái gì mà phụ nữ đã có chồng? Cái này tạm chấp nhận! Còn hai chúng tôi phu thê nghĩa nặng tình thâm á? Hừmmmm...

Anh với vợ yêu không phải là luôn trong tình trạng mặt nóng áp mông lạnh sao? Anh nhiệt tình mà vợ yêu cứ hờ hững thôi. Dù sao bây giờ cô ấy cũng không nhận ra anh, phải trêu chọc một hồi mới được...

“Tôi không ngại em đã có chồng! Nhờ tôi đẹp quá, em lại nảy sinh ham muốn hồng hạnh xuất tường thì sao?”

Nói đoạn Kính Thiên Minh vuốt ve cái cằm nhỏ của cô, cười đến ti bỉ, vô lại, “Vả lại gừng càng già càng cay, phụ nữ có chồng lại càng mặn mà, tôi thích!”

“Ờ ờ ờ! Thằng điên này! Anh không bỏ bà đây ra, bà đây phế nhà anh!” Diệp Hàm Huyền gần như đã miễn dịch với vẻ vô sỉ của tên chồng ngốc- nào ngờ núi cao còn có núi cao hơn! Cô chưa từng gặp loại đàn ông mặt dày đến nhường này! Phải có hấn biết tay!

Lời vừa nói xong, Diệp Hàm Huyền dùng đầu đập thẳng vào tiểu huynh đệ của tên thần kinh này!

“Cho mi chết này! Cái thứ đàn ông sống bằng nửa thân dưới!”

Kính Thiên Minh mau chóng lật ngược người, dè cô xuống, một bàn tay nắm chặt lấy đôi chân dài trắng tấp của cô xoa xoa, ra vẻ không vui nói, “Người ta nói hoa hồng có gai thật không sai nha! Em đây là muốn phế chồng em hả? Đêm đêm ai phụng bồi em đây?”

Diệp Hàm Huyền sắp tức đến thổ huyết. Dù cô dùng biện pháp nào cũng không động tới được tên này- dù là một sợi lông chân đi chăng nữa! Hấn phản ứng quá nhanh! Không phải cô tự tin mà người có thân thủ nhanh hơn cô, chỉ đếm trên đầu ngón tay! Rốt cuộc người này là ai? Cô rốt cuộc đã gây thù chuốc oán gì với hấn? Kính Thiên Minh luôn miệng mắng cô là “một đoá hoa đào nát”, cô không tin từ khi nào mình có sức hút lớn vậy đâu...

“Khụ...Khụ...Khụ...Lão đại...” Bên ngoài cửa có người bước vào, vừa thấy khung cảnh bên trong, y liền xấu hổ bước nhanh ra ngoài, nói vọng vào trong,

“Lão đại, ngài có cần chúng thuộc hạ sắp xếp một chiếc giường để động phòng với phu nhân không?”

Diệp Hàm Huyền vốn muốn đẩy Kính Thiên Minh ra, vừa nghe thấy câu nói kia tay chân liền run rẩy...

Vân Lang vừa mới phục hồi được chút sức, chân đứng còn chưa vững nghe xong cũng ngã quỵ xuống đất!

Chủ tớ hai người này! Một tung một hứng! Quả thực là vô sỉ tới cùng cực!

Động phòng cái lông ý!

45. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đỗ! - Chương 43: Trình Độ Thả Thính Của Thiên Lão Đại

Một ý nghĩ chợt loé trong đầu Diệp Hàm Huyền, chờ đã người ngoài kia gọi tên diên này là lão đại? Là lão đại đấy!!! Khụ...khụ...Có khi nào cô đã dắc tội đại nhân vật tai to mặt lớn trong giới hắc đạo không?

“Anh...Người kia gọi anh là lão đại?” Diệp Hàm Huyền lắp bắp hỏi lại.

Kính Thiên Minh ra vẻ khiêm tốn nói, “Có gì ghê gớm đâu mỹ nhân, trong giới thường hay gọi tôi là Thiên lão đại!”

Ba chữ “Thiên lão đại” hoàn toàn đả kích linh hồn bé nhỏ của Diệp Hàm Huyền. WTF? Đừng đùa cô chứ? Trong giới hắc đạo có lưu truyền một câu nói kinh điển: mày có thể không biết Tổng thống là ai, nhưng Thiên lão đại thì không thể không biết!

Diệp Hàm Huyền quan sát kĩ thêm người tự xưng là Thiên lão đại lần nữa. Ủầy, một thư sinh mặt trắng, trông như Bạch liên hoa thế này, sao có thể là vị Thiên lão đại ba đầu sáu tay, mọi người chấn kinh được? Tuyệt đối- là lừa người! Muốn dựa hơi của vị kia để dọa cô? Hầy còn non lắm!

“Thiên lão đại cái lông ý! Các người muốn lừa bà đây hả? Thiên lão đại đâu phải con chó, con mèo ngoài đường mà mấy người muốn nhận thì nhận!” Diệp Hàm Huyền nhếch môi khinh bỉ nói.

Nháy mắt sắc mặt ai đó đen như dít nôi, Huyền Nhi à, em là đang được đằng chân lên đằng đầu đó hả? Anh nhường em, em lại muốn đề đầu cưới cổ anh?

Nếu được vợ yêu “đề đầu cưới cổ” cũng không tệ đi...Ngoại trừ lần đó ra, anh đã được “ăn” thêm phát nào đâu!!!!

Thiên Ứng ở ngoài cửa nghe có người sỉ nhục lão đại nhà mình, khí huyết sôi trào, thật muốn xông vào đá bay nữ nhân đang phi lễ lão đại kia!! Hừ! Nếu không phải lão đại đã căn dặn trước, anh có phải chịu ầm ức đứng ngoài đây?

“Lão đại, lão đại, nữ nhân khốn kiếp này dám chửi lão đại là chó mèo ngoài chợ!!!”

Bất chợt một luồng khí lạnh đánh úp cả căn phòng- khung cảnh mùa xuân ấm áp khi nãy không còn nữa, thay vào đó là đỉnh núi băng ngàn năm, chỉ hít thở nhẹ cũng đã lạnh thấu gan.

“Lão đại cổ lên!!!! Dù có cảm tình với cô ta cũng không thể bỏ qua được! So sánh lão đại là chó, mèo!! Quá sỉ nhục ngài đi!” Thiên Ứng một bộ dáng xem kịch hay, lại kêu gào đổ thêm dầu vào lửa.

Mãi đến tận sau này, y mới biết thế nào là khóc không ra nước mắt!!! Kể từ phút giây này, y đã dắc tội phu nhân của lão đại- hơn nữa lão đại nhà y còn mắc bệnh sợ vợ...

“Năm giây ngậm miệng!” Kính Thiên Minh nghiêng răng nói.

Trên đầu Diệp Hàm Huyền treo một dấu hỏi chấm rõ to, con hàng này- là đang cho cô năm giây để ngậm miệng lại hay sao?

Nhìn thấy vẻ “con nai vàng ngơ ngác” của Diệp Hàm Huyền, Thiên Ứng hí hửng trong lòng, xem kìa, lão đại thật sự tức giận rồi!!! Người phụ nữ này còn giả bộ nai tơ, muốn lấy lòng lão đại sao? Nằm mơ đi!

“Không những ngậm miệng, tôi nghĩ cô nên cút khỏi đây, tránh cho việc làm phiền tâm tình của lão đại nhà chúng tôi!”

Sắc mặt Kính Thiên Minh càng lúc càng khó coi, Diệp Hàm Huyền cũng khó coi không kém, trong lòng thầm nguyên rủa mười tám đời cụ tổ nhà hắn! Không phải bảo cô im, cô im rồi sao? Không lẽ là như tên ngoài cửa kia nói, cô phải ra ngoài mới được? Dựa vào cái lông gì chứ! Bà đây rõ ràng đến trước!

“Tôi nói cậu, THIÊN ỨNG, lập tức ngậm miệng một tháng cho tôi! Hơn nữa mỗi đêm tôi sẽ cử ba người tới ”phục vụ” cậu!” Kính Thiên Minh rốt cuộc cũng không chịu nổi tên thuộc hạ ngu ngốc này nữa! Phu nhân ông đây lấy lòng còn chưa kịp, dám sỉ nhục phu nhân nhà ông đây?

Phút chốc tay chân Thiên Ứng run lẩy bẩy, cơ thể ngã quỵ xuống như vừa bị rút hết sinh mệnh, thương tâm nói, “Lão đại, không công bằng, ngài, ngài...”

“Hai tháng!”

“Lão đại, ngài...”

“Ba....”

Lời Kính Thiên Minh còn chưa nói ra, Thiên Ứng đã biết điều, lập tức vỗ mông ngựa, “Lão đại ngài thật tốt!!! Thuộc hạ nguyện lên núi băng, xuống biển lửa báo đáp!”

Nói đoạn Thiên Ứng mau chóng quay sang phía Diệp Hàm Huyền, niềm nở nói, “Phu nhân, ngài cũng đừng để bụng! Lão đại nhà thuộc hạ đẹp trai thượng thừa, tiền bạc như nước, lại còn ôn nhu dịu dàng. Phu nhân không biết đó thôi này giờ chỉ là màn kịch mua vui cho phu nhân thôi! Lão đại thật chu đáo...”

Diệp Hàm Huyền có thể tưởng tượng ra, ngay lúc này đây trên đầu cô đang có một đàn quạ đen bay qua...

Có thể dừng lật mặt nhanh hơn lật sách vậy không? Màn kịch mua vui cho cô á? Thôi xin đi! Khụ khụ...Hơn nữa cái tên giả mạo Thiên lão đại kia, cũng thú vị phết đó chứ! Ai đời lại xử lý thuộc hạ của mình bằng cách đó?

Một tháng không nói thì cũng thôi đi...Đằng này hàng đêm còn cử ba mỹ nhân tới hầu hạ, tên kia không “kêu” lên cô gọi hắn ta bằng cụ tổ, hắc hắc!!

Mà trọng yếu cô là phu nhân của tên nam nhân mặt trắng kia từ khi nào???

“Ngậm miệng lại cho tôi! Phu nhân? Phu nhân cái mẹ gì? Bà đây anh em họ hàng gì với các người à?”

Thiên Ứng oan ức quay sang nhìn lão đại nhà mình, phải làm gì mới tốt đây? Đắc tội lão đại không được, đắc tội phu nhân không xong, hai vị ăn gì em cúng?

“Ra ngoài trước đi, à, thôi cái tên này ra nữa” Kính Thiên Minh nhìn về phía Vân Lang ra hiệu, đáy mắt nồng nặc tia chán ghét, nhưng cũng không dám manh động giết hắn.

Chờ khi căn phòng chỉ còn lại hai người, Kính Thiên Minh mới chậm rãi bế Diệp Hàm Huyền ngồi lên giường, âu yếm nói, “Xin lỗi anh đến trễ!”

Đầu óc Diệp Hàm Huyền như nổ tung trước lời đường mật của người đàn ông xa lạ này! Cảm giác ấm áp quen thuộc từng chút len lỏi vào trái tim cô....

46. Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ! - Chương 44: Tôi Không Ngốc!

“Chúng ta đã từng quen biết?” Diệp Hàm Huyền nhăn mày hỏi, ở người đàn ông này có gì đó rất rất quen thuộc, chỉ cần với một chút là tới- nhưng lại không tài nào với nổi!

Người lạ tưởng quen, nhìn quen nhưng hoá ra lại lạ...

Kính Thiên Minh nghiêm túc nhìn mỹ nhân trong tầm mắt của mình, cô ấy như đoá dạ lan hương ẩn mình trong đêm đen, không phải dùng mắt mà có thể thấy vẻ đẹp đó...Mà phải cảm giác bằng trái tim!

Chân mày Kính Thiên Minh bỗng nhiên cau lại, dạ lan hương gì chứ! Vợ anh phải là đoá hoa đào nát mới đúng! Hừm! Lúc anh và lão anh vợ Tần Cảnh Dật bàn xong kế hoạch thì có người đem một xe công ten nơ hoa hồng đến, ngập mẹ nó biệt thự rồi! Anh vội đến đây nên cũng chưa kịp điều tra người đó là ai!

Còn cả tên Vũ Minh Hạo nữa, hừ...

Người đàn ông đầu tiên của vợ yêu là hấn ta ư? Chỉ cần nghĩ đến điều này là Kính Thiên Minh lại thấy nhức nhối trong lòng! Anh lại càng hận bản thân mình sao không đến sớm một chút, có thể bảo vệ cho cô ấy nhiều hơn một chút...

“Anh rốt cuộc là ai?” Đôi mắt xinh đẹp của cô ngập tràn sự nghi ngờ không hề che dấu.

Anh có nên thành thật nói cho cô ấy chân tướng mọi việc? Nếu như cô ấy đối với anh chỉ là sự thương hại một tên ngốc...

Khi biết anh không hề ngốc, lại lừa cô ấy lâu như thế!

Diệp Hàm Huyền à, liệu em có thể tha thứ cho anh không...?

Một Thiên lão đại không sợ trời, không sợ đất, giờ phút này lại bất an vô cùng...

“Tôi thua! Đến cuối cùng tôi vẫn là kẻ thua cuộc! Chỉ là tôi vẫn không cam tâm, tại sao anh có thể chinh phục được trái tim cô ấy?”

“Tôi chưa bao giờ chinh phục cô ấy, tôi chỉ luôn tìm cách bảo vệ cô ấy! Cô ấy là người tôi yêu nhất- cũng là thứ quý giá duy nhất tôi muốn bảo vệ!”

Đoạn đối thoại khi này giữa anh và Vũ Minh Hạo bỗng chốc vang lên! Chẳng phải anh đã nói với hấn ta rằng anh luôn bảo vệ vợ yêu rồi hay sao? Không làm cô ấy buồn, không làm cô ấy tổn thương- càng sẽ không để cô ấy rơi bất cứ giọt lệ nào!

Anh luôn muốn để cô ấy sống trong sự che chở của mình, luôn giấu cô ấy tất cả, chỉ để phần mình gánh lấy!

Hình như anh đã sai!

Diệp Hàm Huyền, cô ấy chưa cần bất kì ai che chở, từ khi nào anh đang dần trở thành cái lồng, từng lúc, từng lúc nhốt chặt cô ấy lại?

Có phải đã đến lúc anh nên cho em biết mọi chuyện...?

“Thật ra anh là...”

Thật ra anh không hề ngốc! Kính Thiên Minh đang định hét to lên cho cô nghe rõ từng chữ, chợt bên ngoài truyền đến thanh âm nhức tai liên hoàn của tiếng súng.

“Pằng...”

“Pằng...”

...

“Pằng...”

Thiên Ứng vội vã chạy vào, “Lão đại, không hay rồi! Người của Ly Mộ đến!”

Kính Thiên Minh thở dài, khó khăn lắm anh mới lấy hết dũng khí nói ra, ai ngờ giữa chừng lại xảy ra chuyện.

“Bao nhiêu người?”

Thiên Ứng cúi đầu cung kính nói, “Lão đại, người Ly Mộ dường như đã có sự chuẩn bị từ trước. Ước chừng có khoảng bốn trăm người?”

Bốn trăm người sao? Không tệ! Nơi rừng núi hoang vắng này, huy động bốn trăm người đã không dễ, chứ đừng nói bộ não của Ly Mộ ở Mỹ Latinh, xem ra người đằng sau kia thực sự muốn lấy mạng vợ yêu của anh! Có chút ngoài dự tính của anh...

Cơ mà muốn lấy mạng vợ anh? Nằm mơ giữa ban ngày!

“Người của các anh là bao nhiêu?” Diệp Hàm Huyền cảm giác bất an hỏi.

“Chưa đến một trăm người.” Thiên Ứng thành thật nói, trong một thời gian ngắn rất khó để huy động một lực lượng lớn, hơn nữa đây là vùng núi, không thể có quá nhiều người vào đây, giải cứu cô gái này sẽ càng khó vì dễ gây rút dây động rừng.

Tuy người Thiên Gia họ có thể lấy một địch trăm, nhưng Ly Mộ đâu phải quả cam mềm cho người ta bóp trong lòng bàn tay? Chắc chắn phải có sự chuẩn bị từ trước!

Diệp Hàm Huyền còn đang suy nghĩ đối sách, chợt có bàn tay nhẹ nhàng xoa lên đầu cô. Ngẩng đầu lên thì thấy khuôn mặt yêu nghiệt mà xa lạ kia đang mỉm cười nhìn cô, “Em sợ sao? Yên tâm đi, tôi sẽ đem em an toàn trở về- không hao tổn một sợi tóc.”

Tim Diệp Hàm Huyền truyền đến cảm giác đau nhói, một phút hoa mắt, cô tưởng tượng ra người đứng trước mặt mình là tên chồng cóc, hắn đang vỗ đầu an ủi cô. Mắt cô tự dưng cay xè, mắt nhắm lại, “Anh là ai...?”

Một tia sáng lướt qua mắt anh rất nhanh, không kịp để Diệp Hàm Huyền nắm bắt, đã nhanh chóng biến mất. Đổi lại là đôi mắt đen sâu thẳm, giọng anh nhàn nhạt nói, “Tôi gọi là Dominic, Thiên lão đại! Nhận được sự uỷ thác từ anh trai cô, Tần Cảnh Dật đến đây cứu cô!”

Diệp Hàm Huyền mím chặt môi không nói gì thêm, trong lòng cô tự dưng trống vắng đến lạ! Cô tự giễu chính bản thân mình, cô nhớ tên cóc kia đến phát điên sao? Nhìn một người xa lạ cũng nhằm tưởng anh ta! Diệp Hàm Huyền à, mày tỉnh táo lại đi! Tên kia đang ngây ngốc ở nhà đợi cô!! Vì thế bằng mọi giá, cô không thể chết...

“Anh trai ở nhà vẫn ổn chứ?”

“Thay vì lo cho anh ta, chi bằng cô nghĩ cách mở một con đường máu thoát ra khỏi đây đi!” Lập tức khí tức màu đen tụ lại, Kính Thiên Minh lạnh lùng nói! Anh không cho phép người phụ nữ của anh, ở bên anh lại nhớ đến người đàn ông khác, dù là anh trai cô ấy cũng không cho phép!

47. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đỗ! - Chương 45: Kẻ Tàn Nhẫn Nhất!

Vân Lang từ ngoài cửa chen chân bước vào, không cam tâm tình nguyện nói.

“Khoan đã. Tôi có cách. Thiếu chủ đã chuẩn bị hết mọi đường lui. Ngoài cửa chính ra, trong căn phòng này còn có một mật đạo ngầm, thông thẳng ra phía sau núi.”

“A...” Diệp Hàm Huyền kêu trong vô thức. Thì ra anh ấy đã tính mọi đường lui cho cô, đến phút cuối cùng, vẫn tìm mọi cách đưa cô trở lại căn phòng này- thì ra mọi thứ đều diễn ra đúng kế hoạch của anh.

Vũ Minh Hạo à Vũ Minh Hạo, tại sao anh lại ngốc đến thế? Em xứng sao?

Tại sao không nói cho em tất cả, tại sao luôn nhận lấy đau khổ về mình? Nếu như Vân Lang không nói ra, có phải anh định để em hận anh cả đời hay không??

Chẳng phải...

Chẳng phải khi chúng ta mới quen nhau, em đã nói rằng nếu anh đi làm đường thì hãy quay đầu lại- luôn có em ở phía sau cơ mà...

Anh không những là kẻ ngu ngốc nhất thế gian- mà còn là kẻ tàn nhẫn nhất thế gian! Tàn nhẫn với em, với cả chính bản thân mình...

“Ầm!” Một tiếng nổ lớn rung động phía trên đỉnh đầu. Diệp Hàm Huyền có thể cảm giác được lớp đất đá dưới chân mình đang rung dữ dội.

Cùng với đó lại là tiếng súng “Pằng...Pằng...Pằng...” liên thanh không rõ từ đâu phát ra! Tiếng súng có vẻ rất xa xôi nhưng dưới lòng đất thế này, mọi người đều không khó để nghe ra nó.

“Nhanh lên.” Sắc mặt Kính Thiên Minh bất chợt khó coi vô cùng.

Vân Lang không kịp nghĩ nhiều, chỉ tay vào chiếc tủ phía góc căn hầm, nói, “Mật đạo ở phía này.”

Theo hướng Vân Lang chỉ, đám người nhanh chóng chạy đến. Kính Thiên Minh dùng chân đá phang chiếc cửa gỗ đi, bên trong hiện ra một cánh cửa bằng kim loại vững chãi.

“Mở cửa mau lên!”

Vân Lang dường như cũng không ngờ bên trong cánh cửa gỗ này, lại là một tầng cánh cửa bằng kim loại! Đây chắc chắn không phải cánh cửa bình thường. Phá không dễ, càng không kể thời gian cấp bách lúc này. Tại sao anh chưa từng nghe thiếu chủ nhắc đến cánh cửa này?

“Mẹ kiếp! Cánh cửa chó má gì thế này!” Thiên Ưng sa sầm mặt mày, chửi thề.

Bọn Ly Mộ chắc chắn đã cho người lấp kín lối ra, chắc chắn muốn chôn sống bọn họ dưới đây...

“Ầm...”

Thiên Ưng vừa nói xong, bên trên lại tiếp tục phát ra tiếng nổ cực lớn. Mọi người vội vàng bịt tai lại- tiếng nổ lớn như xé rách màng nhĩ từng người.

Sau đó mặt đất càng lúc càng rung chuyển mạnh.

“Thuốc nổ loại lớn!” Một tên đàn em trong Thiên gia hét lên.

“Mau lên! Không muốn chôn sống ở đây thì mau tìm lối thoát!”

Diệp Hàm Huyền bất động thanh sắc, quan sát thật kĩ cánh cửa.

Cmn! Vũ Minh Hạo...

Anh đang đùa người đứng không? Trong tất cả các khoá học, Diệp Hàm Huyền chênh mảng nhất là phần giải mật mã...

“Nhập ngày sinh tháng năm sinh của em.”

Giọng nói bình tĩnh của Kính Thiên Minh vang bên tai khiến tâm trạng cô được trấn an phần nào. Diệp Hàm Huyền chạy nhanh lên phía trước, bàn tay có chút run rẩy ấn ngày tháng năm sinh của mình.

Không đúng...

Cánh cửa vẫn hay là bất động...

Mặt đất rung chuyển, do mất máu có nhiều, cơ thể Diệp Hàm Huyền có chút đứng không nổi. Chợt một bàn tay to lớn luồn qua hông cô rồi xiết chặt, truyền thêm sức mạnh cho cô.

Diệp Hàm Huyền sắc mặt có chút khó coi, người này rõ ràng thừa nước đục thả câu, chiếm lấy tiện nghi của cô. Tuy nhiên bây giờ đang đứng giữa ranh giới sinh tử, cô cũng không có thời gian đòi co với anh ta.

“Để tôi nhập thử ngày tháng năm sinh của anh ấy!”

“Vẫn sai!” Giọng nói của cô đem theo chút chán chường tuyệt vọng. Hôm nay xảy ra quá nhiều việc- chỉ sợ cô không trụ được bao lâu nữa.

“Em không khoẻ?” Kính Thiên Minh không vui, đôi mắt luôn dán chặt vào từng cử động của cô nheo lại. Anh phát hiện ra điều gì đó không đúng...

Nhìn thấy người đàn ông xa lạ này vì mình mà lo lắng, không hiểu sao, tâm tình cô ảm áp lạ thường, một cảm xúc rất lạ từ từ nhen nhói trái tim...

Bề ngoài cô ung dung, tự tại...

Thì trong lòng lại rối ren bấy nhiêu.

Bàn tay giấu kín sau ống tay áo dài đen đã ướt đầm mồ hôi, cô cười trừ nói, “Tôi không sao, phải nhanh chóng tìm cách rời khỏi đây!”

Từng biểu hiện, cử chỉ của cô sao có thể lọt qua đôi mắt sắc bén của anh?

“Roẹt...” Kính Thiên Minh không ngần ngại xé một vạt áo sơ mi của mình, thô lỗ kéo tay Diệp Hàm Huyền, không để cho cô có cơ hội phản kháng, vạch tay áo ra. Máu đỏ tươi nổi bật trên nền vải trắng tinh, cùng với đó là vết thương chưa được xử lý kỹ, đã có dấu hiệu mưng mủ.

Sắc mặt Kính Thiên Minh càng lúc càng khó coi, anh ném cho Thiên Ứng một cái nhìn lãnh ý rồi lôi Diệp Hàm Huyền sang một bên, động tác dứt khoát từ trong bao lô chuyên dụng sau lưng lấy ra một lọ thuốc sát trùng. Anh không lưu tình đổ mạnh cả lọ thuốc sát trùng vào chỗ vết thương của cô.

Cổ tay truyền đến cảm giác đau xót đến cùng cực, không khác gì việc đem muối xát lên vết thương. Dù vậy Diệp Hàm Huyền cũng cắn chặt khoé môi, không để bản thân kêu lên một tiếng. Chỉ là vết thương nhỏ thôi mà...

Phải rồi, chỉ cần nhẫn nại thêm chút nữa, cô- sẽ không đau nữa...

Kính Thiên Minh neho mắt nhìn cô gái ương ngạnh quật cường trước mắt. Xem ra từ trước đến giờ anh đã đánh giá thấp khả năng chịu đựng của cô ấy, ha, cô ấy còn không rên nhẹ dù chỉ một tiếng. Trong lòng Kính Thiên Minh lại càng tức giận, cô ấy tại sao không yêu bản thân mình, tại sao phải tàn nhẫn với bản thân mình như vậy? Lẽ nào chỉ vì tên Vũ Minh Hạo kia mà cô ấy chấp nhận loại hành hạ này? Cô ấy muốn mất máu mà chết sao?

Nghĩ lại Mạc Tu Nghiêu đã từng cảm thán với anh, nữ nhân là một sinh vật khó hiểu nhất, đặc biệt cô ta đối với nam nhân đầu tiên của mình cả đời đều lưu luyến không quên....

48. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đỗ! - Chương 46: Hợp Rồi Tan!

Không hiểu sao Diệp Hàm Huyền có cảm giác ớn lạnh cả sống lưng. Cô tự hỏi tên đàn ông này đa nhân cách ung thư giai đoạn cuối à? Vài giây trước còn ôn nhu tán tỉnh cô, vài giây sau lật mặt, thô lỗ cộc cằn vô cùng.

Mắt thấy vợ yêu lơ đãng, Kính Thiên Minh lạnh lùng xiết mạnh vải băng.

“Mẹ nó, anh không biết bốn chữ ”thương hoa tiếc ngọc” là gì à?” Diệp Hàm Huyền rốt cuộc cũng không kiềm chế được mà chửi bậy! Cô không chết vì mất máu cũng bị tên thần kinh này dày vò cho chết mất thôi!

“Em không biết trân trọng chính bản thân mình thì đừng mong người khác trân trọng em!”

Một đoạn kí ức lướt nhanh qua đầu cô...

“Hức...Đau lắm đấy nhé! Bố mẹ anh không dạy anh biết thương hoa tiếc ngọc à?” Thiếu nữ trẻ tuổi khuôn mặt nhăn nhó vì đau, nước mắt cứ thế là chã rơi xuống.

Người thanh niên trẻ tuổi bên cạnh phá một tiếng cười lớn, hài hước nói, “Tôi tưởng cô không biết đau cơ! Ai ngờ lại là quý mít ướt. Vết thương này ước chừng từ sáng, giờ đã tối mịt, thật là không biết chăm sóc bản thân.”

Trong đêm tối khuôn mặt của thiếu nữ lấm lem bùn đất, vốn dĩ không nhìn ra hình dáng, chỉ là một đôi mắt to tròn linh động lấp lánh trong đêm tối, có chút rầu rĩ nói, “Mẹ chỉ thương chị, vốn không thương tôi.”

“Haizz, một thiếu nữ nổi loạn. Cô phải tự trân trọng chính bản thân mình, như vậy mới nhận được sự trân trọng của người khác.”

Kí ức xa xôi dường như trong phút chốc hoà quyện với thực tại khốc liệt rồi lại phân tách.

Sợ chỉ đỏ vô tình sâu chuỗi đoạn trí nhớ mơ hồ...

Hợp rồi tan...

Tan rồi hợp...

Hợp hợp, tan tan, mắt Diệp Hàm Huyền mờ dần, cô đã sớm không phân biệt được cái gì là quá khứ, cái gì là tương lai...

“Chúng ta đã từng gặp gỡ rất lâu về trước rồi đúng không?”

“Em đang gặp người sang bắt quàng làm họ đấy, đi nào, chắc em đã tìm ra mật mã mở cánh cửa kia. Để tôi bế em ra đó.” Kính Thiên Minh nửa nghiêm túc, nửa trêu đùa nói. Chỉ là dù trong hoàn cảnh thế nào, anh vẫn giữ luôn bình tĩnh, đặc biệt là cái bộ dáng ông đây không sợ chết, càng không sợ trời, sợ đất- thật đáng gọi đôn!!

Diệp Hàm Huyền gật đầu. Có những việc đã là quá khứ, cô không nhất thiết phải nói ra, hoài niệm quá khứ có tác dụng gì? Nếu anh thực sự là người đó thì sao? Là giấc mộng thời thiếu nữ của cô thì sao?

Đều không quan trọng nữa...

Chỉ bởi vì người đàn ông cô yêu đang ở nhà đợi cô!

Anh ấy- tên là Kính Thiên Minh!

Diệp Hàm Huyền có chút khấn trương, đây là hi vọng cuối cùng của mọi người, tuyệt đối không thể bỏ lỡ...

“Cạch...”

Cánh cửa kim loại từ từ mở ra, bên trong là một màn đêm tăm tối. Diệp Hàm Huyền khẽ thở phào, thật may cô đoán đúng rồi!

“22-9-20XX có ý nghĩa gì?” Kính Thiên Minh nhăn mặt hỏi.

“Là ngày đầu tiên tôi và Vũ Minh Hạo gặp gỡ.” Diệp Hàm Huyền ngẩng đầu cười nói, chẳng trách trước khi mất anh ấy lại kể chuyện xưa cho cô nghe, thì ra là ám chỉ mật mã của cánh cửa này.

Anh cũng thật đủ ác, giả sử cô không nhớ ngày đầu tiên họ gặp nhau thì sẽ chôn xác ở nơi này à...?

“Ngồi yên, tôi bế em đi!”

Kính Thiên Minh chậm rãi nhả từng chữ, không giận mà uy. Toàn thân anh tỏa ra loại khí tức cao cao tại thượng, bất khả xâm phạm, khiến cho mọi người phải cúi đầu xưng thần trước anh.

“Khụ...khụ...Sao tôi ngửi thấy có mùi dấm chua quanh đây...” Thiên Ứng dường như chị hận mạng mình quá dài, thổi thêm chút gió cho lửa lên.

Chợt một đạo ánh mắt tà khí bắn về phía Thiên Ứng, anh ta chỉ muốn pha trò cho lão đại thêm vui, lão đại vui, sẽ không phạt anh ta nữa~ Tại sao lão đại lại nhìn anh ta “âu yếm” như vậy nhỉ?

Vì thế Thiên Ứng rút ra chân lý sống cao cả của đời mình: Đàn ông khi yêu thường rất khó hiểu, như ngày đến tháng của phụ nữ vậy...

“Đừng quan tâm, em mệt thì ngủ đi, tôi sẽ đưa em an toàn trở về.”

Bên tai Diệp Hàm Huyền vang lên tiếng thầm thì của anh, như một liều thuốc an thần khiến mọi tầng phòng bị của cô sụp đổ, cô còn mơ hồ nghe thấy tiếng ầm ầm rung chuyển của đất đá, cô còn mơ hồ nghe thấy ai đó nói cái gì mà: bao giờ em mới nhớ ra anh, bao giờ em yêu anh...

Chỉ là cơn buồn ngủ ập đến quá nhanh, Diệp Hàm Huyền chậm rãi nhắm mắt, dần dần chìm vào giấc ngủ sâu...

“Lão đại, máy bay đã cất cánh được mười năm phút, thuộc hạ đã cho người xử lý hết đám Ly Mộ đó, tiếp theo phải làm gì?”

“Gọi điện báo cho người Mạc gia, Mạc Tu Nghiêu sẽ tự tới cửa thăm. Lui ra đi, mỗi đêm sẽ có năm mỹ nhân đến hầu hạ cậu. Bắt đầu luôn từ đêm nay đi!”

Thiên Ưng run rẩy bước khi khỏi phòng, trong lòng phỉ nhổ, lão đại à, tâm ngài bớt đen đi có được không? Ngài không sợ gặp quả báo à? Lão tử phi! Chỉ vì một câu ăn dấm chua đó, mà tăng lên thành năm người rồi...

Kính Thiên Minh trong phòng vip trên máy bay đời mới nhất của Thiên gia, đương nhiên nghe không thấy những lời kia. Anh ôn nhu vén sợi tóc mai trên trán cô sang một bên.

“Tại sao khi ngủ lại đáng yêu như chú mèo con thế này? Chết tiệt, cái thứ bên dưới lại bắt đầu rục rịch! Em tốt nhất đừng cựa quậy, không thì tự lãnh hậu quả!” Kính Thiên Minh ngồi lẩm bẩm một mình, tiện tay vút thứ mặt nạ vương vịu trên mặt xuống...

Khuôn mặt yêu nghiệt dần hiện ra, tinh xảo đến nỗi khiến người ta phải hô hấp đình trệ, một đôi mắt đen nhuốm chút đục vọng, khoe môi khê nhếch, tựa như ma mà không phải ma, tựa như thần mà không phải thần...

“Tần Cảnh Dật chết tiệt này, làm cái loại mặt nạ quái quỷ gì thế này...”

49. Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ! - Chương 47: Chồng Chưa Từng Thấy Ai Đẹp Trai Như Vậy!

Tỉnh dậy sau một giấc ngủ ngon lành, Diệp Hàm Huyền mơ màng mắt nhắm mắt mở, bàn chân cô truyền đến cảm giác buồn buồn, sưng sưng.

“hic, gối kê chân thật dễ chịu, mềm mại như bông vậy...”

Diệp Hàm Huyền tiếp tục cảm thán, nghịch ngợm đá đá vài phát. Chợt, cô lại nhận ra có gì đó sai sai...Cô bật người ngồi thẳng dậy thì thấy khuôn mặt yêu nghiệt quen thuộc của tên chồng ngốc.

“Anh, sao anh lại ở đây? Đây là...?” Diệp Hàm Huyền hỏi, kì thực trong lòng cô đã có đáp án- cô đã về nhà rồi!

Kính Thiên Minh cũng ngồi dậy, xoa xoa mắt, có chút tủi thân nói, “Lần sau vợ đá cần thận nhé, cái mắt của chồng thì không sao, đá vào chỗ khác sẽ hỏng mất...”

Tên chồng cặn bã này, hẳn lại suy nghĩ bậy bạ gì không biết, bà đây tuyệt đối trong sáng, tưởng cái mắt nhà anh là cái gối kê chân nên mới vô tình đập trúng, có được chưa hả? Người ta nói không sai nha, có một người, không gặp thấy nhớ, gặp rồi lại thấy ghét...

Diệp Hàm Huyền phải cố gắng kiềm chế lắm mới không đập thêm cho Kính Thiên Minh một phát. Khoan đã, trọng yếu là làm sao cô về được đây?

“Ai đưa tôi về đây?”

“Ừm, để chồng nghĩ lại thử xem.” Kính Thiên Minh ra vẻ nghĩ ngợi, nghiền ngẫm nói.

“A, đúng rồi! Người này lạ hoắc, chồng không biết là ai. Hay để chồng miêu tả lại cho vợ nghe nhé?”

Diệp Hàm Huyền gật đầu, ngón trở cuộn tròn tạo thành kí hiệu “okay”.

Kính Thiên Minh giơ tay thật cao ra hiệu, “Người này dáng siêu chuẩn, chân dài hơn người mẫu, cơ bụng sáu múi nhé, đã vậy còn...” nói đến đây giọng nói của anh có chút ấp úng.

“Hử? Còn làm sao?” Diệp Hàm Huyền đã mơ hồ đoán ra người này là ai, tuy vậy cô vẫn có chút mong chờ, không biết hẳn ta qua lời miêu tả của tên ngốc này sẽ sao nhỉ?

“Còn siêu siêu đẹp trai, chồng là chồng chưa thấy ai đẹp trai vậy đâu! Chưa nói đến khí chất cao lãnh, tao nhã của hẳn ta...”

Kính Thiên Minh thao thao bất tuyệt hồi lâu, dường như không có dấu hiệu dừng lại...Diệp Hàm Huyền trên trán nổi gân xanh từng vạch! Cô lại không biết lão chồng ngốc của mình hám trai nhường này! Cho xin đi...

Lỡ như lão chồng cô thích cái tên mafia kia thì sao? Xem giọng điệu hâm mộ của lão chồng kia!!! Diệp Hàm Huyền cau mày, bực tức nói, “Anh tất nhiên bị vẻ ngoài của tên đó lừa, y không tốt đẹp vậy đâu! Còn nữa anh ta là cái bang, chợ búa, anh tốt nhất anh đừng có dây vào!”

Kính Thiên Minh trợn trắng mắt, suýt chút nữa ngất xỉu! Vợ yêu đã không khen anh thì thôi, đường đường Thiên lão đại phong ba trong giới hắc đạo, qua cái miệng nhỏ của vợ yêu lại thành tên cái bang, chợ búa à.....?

“Vợ, vợ, chồng thấy hán ta rất tử tế, đàng hoàng, mang phong thái quân tử, chắc vợ có chút hiểu nhầm rồi!”

“Hiểu nhầm cái lông! Bà đây nói một là một hiểu chưa? Anh tốt nhất tránh xa tên điên đó ra cho tôi!”

Diệp Hàm Huyền giận dữ nói, nhờ tên đó thực ra có ý định bắt chính với lão chồng ngốc của cô, tiếp cận cô vì mục đích đó thì sao? Muốn cô thành tấm bình phong, mơ đi nhé!!!

Đáp lại Diệp Hàm Huyền chỉ là khuôn mặt rầu rĩ của Kính Thiên Minh, sắc mặt cô càng khó coi.

“Thật mà vợ, chồng chưa từng thấy người đàn ông nào hoàn hảo đến thế, cao phú soái hiếm có khó tìm...”

Nếu Mạc Tu Nghiêu ở đây, tuyệt đối sẽ khinh bỉ Kính Thiên Minh một trận, ông đây tự thấy mà đã rất tự luyện về độ đẹp trai của mình rồi! Xem ra vẫn phải xách dép ai đó.

Nếu Tần Cảnh Dật ở đây, tuyệt đối sẽ phỉ nhổ Kính Thiên Minh một trận, không kìm được mà phá vỡ hiệp ước liên minh, vạch trần cái bộ mặt luôn ra vẻ bạch liên hoa kia!

“Ngậm miệng!” Diệp Hàm Huyền lãnh khốc nói, cô còn ghét bỏ đá bay Kính Thiên Minh khỏi giường.

Vô duyên vô cớ bị vợ yêu đá bay khỏi giường, trong lòng Kính Thiên Minh hậm hực không thôi! Nhưng nhìn sắc mặt của vợ yêu kia, hình như cô ấy giận anh rồi- hơn nữa còn giận không nhẹ...

Kính Thiên Minh trong lòng tính toán hơn thua, nếu bây giờ anh đi giận đối với cô ấy, cô ấy cùng giận anh, chẳng phải như vậy sẽ tạo thành chiến tranh lạnh mất sao?

Cmn, không được!

Anh vẫn còn nhớ rõ như in, lần trước anh lên lấy trộm từ chỗ Mạc Tu Nghiêu một cuốn sách bí kíp của gái hay gì đó, do tên nhóc Mạc Tu Nghiêu biên soạn, tên nhóc này đào hoa sát gái như vậy, chắc chắn phán chuẩn rồi!

Tiêu chí đầu tiên của người đàn ông tốt là phải yêu thương, nhường nhịn người phụ nữ của mình.

Khi cô ấy vui, làm cô ấy vui hơn.

Khi cô ấy buồn, làm cô ấy đừng buồn nữa.

Khi hai người cãi nhau, bất kể ai đúng ai sai, phải nhường cô ấy (Lưu ý thêm nếu có vợ thì phải đội vợ lên đầu mà sủng thì mới có thịt ăn)

Kính Thiên Minh thấy cũng đúng, liếm liếm mép, muốn có thịt ăn thì phải hi sinh tiểu tiết chứ! Trong đầu anh nảy ra một chút suy nghĩ đen tối...

“Vợ à! Chồng biết sai rồi! Vợ đừng giận mà!”

“.....” Bà đây giận rồi, bà đây không thèm nói chuyện với nhà anh nữa!

“Vợ ơi, tha lỗi cho chồng đi mà, hiccc...” Vừa nói cái chân Kính Thiên Minh không an phận bò lên giường, cái tay cũng không an phận theo...

Ngực cô bỗng nhiên tê dại, theo sự động chạm của người đàn ông mà có chút run rẩy, “Ờ ờ mờ, anh chê cuộc sống quá dài đúng không KÍNH THIÊN MINH? Dám phi lễ bà đây!”

50. Tổng Tài Giả Ngốc Cấm Dụ Dỗ! - Chương 48: Vợ Ngốc!

Kính Thiên Minh mở to đôi mắt, chớp chớp, ngây thơ nói:

” Vợ không biết đó thôi, chồng thương vợ làm nhiệm vụ vất vả nên mát xa cho vợ đó...”

“Có loại mát xa như này?” Diệp Hàm Huyền khẽ nhú mồm, đôi mắt tràn đầy sự ngờ vực hỏi. Tuy vậy khi nghe tên ngốc kia vì cô mà thế này, đáy lòng lại dâng lên chút ấm áp, dù rằng hắc ngốc ghê tởm không hiểu sự đời.

Kính Thiên Minh thành thật gật đầu, đáng yêu vô cùng, “Trong sách dạy mát xa như thế này sẽ có dáng chuẩn đó. Chín mươi, thậm chí là một trăm cũng thành vấn đề.”

Diệp Hàm Huyền sốc toàn tập, dù đáng người không tề, nhưng cũng chỉ dừng ở mức tám bảy thôi, phụ nữ mà...

Ai không thích có thân hình siêu chuẩn chứ? Cô lại suy nghĩ thiệt hơn, dù sao tên chồng này cũng ngốc, có biết sắc là gì đâu. Lẫn quan hệ ngoài ý muốn kia, cũng do anh ta bị trúng được nên mất trí mà thôi! Chứ ngốc thế này sao hiểu việc quan hệ nam nữ? Mà nếu có phản ứng gì, hắc hắc, không phải cô chuẩn bị con búp bê tình dục lần trước rồi sao...

Người tự nhiên được hưởng lợi, hí hí chính là Diệp Hàm Huyền cô rồi!!!! Từ lâu cô đã ao ước có vòng một khủng rồi!!!

“Ừm?? Bao nhiêu lâu thì có tác dụng?”

“Hi hi, chồng luôn muốn tốt nhất cho vợ mà! Công suất càng cao thì hiệu quả càng nhanh!”

“Chỉ có tác dụng với vòng một thôi á? Còn những nơi khác thì sao?”

Kính Thiên Minh cười đắc ý trong lòng, không phải anh ngốc mà là vợ ngốc mới đúng! Hắc hắc cô ấy không biết rằng đang vẽ đường cho hươu chạy hay sao?

“Tất nhiên là mát xa ở đâu hiệu quả ở đấy rồi vợ!”

Diệp Hàm Huyền thấy có gì đó sai sai! Sao nghe câu nói của tên ngốc này có ý tứ gì đó mờ ám, không trong sáng ý nhỉ? Lại quay sang nhìn khuôn mặt ngây thơ trong sáng không nhiễm bụi trần kia, Diệp Hàm Huyền lại nghĩ có lẽ mình quá đa nghi rồi! Mà đừng có từ bụng ta suy bụng người được không Diệp Hàm Huyền? Phút chốc đáy lòng cô lại dâng lên tia áy náy với tên chồng ngốc...

“Vợ nằm xuống đi. Chồng mát xa cho! À, quên mất...”

Thấy Kính Thiên Minh có vẻ ngập ngừng, Diệp Hàm Huyền hỏi lại, “Sao thế?”

“Để đạt được hiệu quả tốt nhất, phải thoát y mới được...Sách bảo thế!”

WTF? Thoát y? Còn trước mặt một người đàn ông, để anh ta xoa nắn các thứ á....

Cô thấy cứ biến thái kiểu gì gì ý, dù biết như vậy là lợi cho cô, nhưng vẫn không thể chấp nhận được! Nghĩ vậy, Diệp Hàm Huyền lắc đầu, kiên quyết nói, “Không được!”

Kính Thiên Minh phụng phịu chu môi, giận dữ nói, “Vợ...Vợ nữ lòng từ chối tâm ý của chồng....Đi mà vợ! Cái này có khác gì ra tiệm mát xa đâu.”

Sao lại không khác? Ra tiệm nhân viên là nữ- còn anh là cái giống đực chưa? Diệp Hàm Huyền vốn định nói thế, lại nhìn khuôn mặt yêu nghiệt kia- cô vẫn là không nỡ chà đạp hoa a

~“Không được!”

“Đi mà, đi mà! Vợ yêu đại nhân!!!”

“Không!”

“Vợ xinh đẹp nhất!”

“Không cần anh nói, tôi vốn dĩ đã xinh đẹp!”

“Vợ yêu đại nhân rộng lượng, lòng dạ bồ tát!”

“Không! Tôi lòng dạ tiểu nhân, hẹp hòi, ích kỷ lắm!”

“.....”

Kính Thiên Minh lôi hết những cách vuốt mông ngựa mà mình biết, kết quả vẫn vô tác dụng...

Phải làm sao đây!??

A...

Kính Thiên Minh nén cười, diềm đạm đáng yêu nhìn Diệp Hàm Huyền nói, “Nếu vợ e ngại thì để chồng bịt mắt lại là được rồi...”

Tối qua anh chẳng phải nhìn chán rồi sao? Sờ mới thích...

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng kĩ lưỡng, Diệp Hàm Huyền cũng đồng ý. Một tên ngốc mà cô cũng sợ thì làm lên trò trống gì? Nghĩ vậy Diệp Hàm Huyền đứng dậy, vào tủ đồ, cô lục mãi mới tìm được một cái khăn có độ dày vừa phải- để che kín mắt tên chồng ngốc này.

Kính Thiên Minh dù được thoả như ý nguyện, nhưng vẫn không vui ca thán, “Vợ còn ngại nữa! Rõ ràng chồng đã nhìn thấy rồi mà!”

“Ngậm miệng, mát xa đi!” Diệp Hàm Huyền dứt khoát nói. Nghe tên ngốc này lải nhải chắc đến tối mất...

Mà trời tối thì rất dễ phát sinh mấy việc ngoài ý muốn...

.....

Trung tâm thương mại Đế Đô.

Lần trước Diệp Hàm Huyền đã đến đây cùng Tần Cảnh Dật. Hơn nữa anh còn nhét cho cô một đồng đồ. Chỉ là lần này cô đi với chồng của mình.

Bỗng nhiên cô nghĩ lại hôm đó, lúc ra về, radio ở chiếc Lambirh của Dật có phát bản tin Kính Thiên Minh-Tổng tài Kính gia gặp tai nạn. Khi đó cô với anh là người dừng qua đường, cô không chú ý cho lắm! Giờ nghĩ lại thì thấy có rất nhiều điểm đáng ngờ trong đó! Vụ tai nạn này chỉ là ngoài ý muốn hay sao?

Bây giờ Kính Thiên Minh gây ngốc, đương nhiên vị trí tổng tài Kính gia rơi vào tay người anh cùng cha khác mẹ. Xem ra về đến cục, cô phải cho người điều tra vụ án này mới được. Người đàn ông của cô! Tuyệt đối không cho bất kì kẻ nào làm tổn hại- một sợi lông chân cũng không được.

Diệp Hàm Huyền quay sang nhìn Kính Thiên Minh đang ngây ngốc chỉ trò hết thứ này đến thứ khác, đôi mắt tròn xoe linh động vô cùng. Đột nhiên cô lại có chút tò mò đáng vẽ của anh khi chưa ngốc? Có phải sẽ luôn ra bộ đáng ông cụ non như Dật không nhỉ?

“Vợ, vợ!!! Mua cái này đi!”

Kính Thiên Minh kích động hét to, cô nường theo ngón trỏ của anh thì thấy...

“Anh biết thứ đó là gì không?”

Kính Thiên Minh khinh bỉ nói, “Vợ học lại sinh học đi! Đó là ba con sâu...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-tinh-tong-tai-gia-ngoc-cam-du-do>